

Missioners, a milers

Burgos acull el Congrés Nacional de Missions amb el lema «És l'hora de la missió»

«És l'hora de la missió.» Aquest és el lema que ressonarà del 18 al 21 de setembre al Congrés Nacional de Missions, a Burgos, organitzat per la Comissió Episcopal de Missions. Espanya compta amb prop de 21.000 missioners que amb el seu testimoni també ens criden que és l'hora de la missió: ahir, avui i sempre. Mons. Carlos Amigo, arquebisbe de Sevilla i president de la Comissió Episcopal de Missions, en la carta de presentació del congrés afirma: «Eren els missioners i missioneres els que demanaven un congrés en què es fes veure a les diòcesis la necessitat d'impulsar l'acció pastoral de les missions.»

Aquest congrés té quatre grans objectius: fer una reflexió teològica i pastoral sobre la missió *ad gentes*; descobrir-ne i analitzar-ne els nous àmbits socials i culturals; revifar la consciència missionera en les comunitats eclesials, i donar a conèixer a la societat espanyola la tasca generosa dels missioners i missioneres. Sacerdots, religiosos i religioses, laics i laiques... homes i dones que donen un gran testimoni de fe i d'entrega, que són admirats per tothom, però de vegades no són prou reconeguts.

El congrés també pot ser una oportunitat perquè molts cristians que viuen la seva fe d'una manera molt apagada, despertin amb el testimoni dels missioners. Com diu el bisbe d'Osma-Sòria i director nacional de les Obres Missionals Pontifícies, Mons. Francisco Pérez, «la presència dels missioners és un revulsiu per als cristians, que a vegades vivim una fe de reserva».

Pàg. 3 i 4

La comunitat de Vic s'acomiada de Mons. Guix

El diumenge 7 de setembre la comunitat diocesana de Vic va re-tre un emotiu comiat al bisbe Josep Maria Guix, que durant 20 anys ha estat exercint el seu ministeri a la seu vigatana. La catedral de Vic es va omplir a vessar de fidels, amics i col·laboradors que van voler homenatjar el prelat, que va destacar que durant aquests anys «he intentat obrir les orelles de la gent a la paraula de Déu i al que ens diu Jesús. He maldat perquè la gent parlés amb Jesús i Déu Pare en l'oració». El bisbe Guix, que ha anunciat que a partir d'ara viurà a la casa de les Germanetes dels Pobres de Vic, va encoratjar la comunitat diocesana a rebre el seu successor, Mons. Romà Casanova i Casanova, «sense cap reserva». Entre els projectes realitzats, Mons. Guix deixa dos plans de pastoral, l'organització del Consell Diocesà de Pastoral, la institució del diaconat permanent i l'obertura del Museu Episcopal.

Pàg. 18

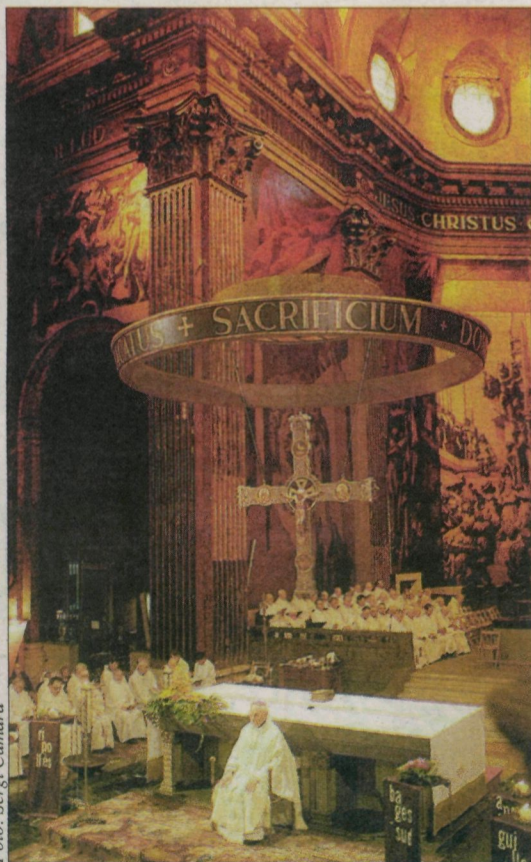

Foto: Sergi Cámara

El bisbe Ciuraneta visita la diòcesi romanesa de Iasi

Del 20 al 28 d'agost, un grup de 44 lleidatans, presidit pel bisbe de la diòcesi, Mons. Francesc Xavier Ciuraneta, va viatjar a Romania, concretament a la diòcesi de Iasi, a Moldàvia. Tal com explica el prelat lleidatà en una entrevista, l'arxiprestat Seu Vella de la ciutat de Lleida programa cada any un viatge-peregrinació i per aquest estiu va organitzar una sortida cap a Romania per conèixer el país del P. Leonard Diac, sacerdot romanès que atén pastoralment els romanesos catòlics a la diòcesi de Lleida. «Em va semblar que acompanyar els fidels d'aquest arxiprestat oferia una ocasió immillorable per visitar el bisbe de Iasi i agrair-li personalment la seva generositat per haver atès la nostra petició i haver enviat el P. Leonard per atendre els immigrants romanesos catòlics», afirma Mons. Francesc X. Ciuraneta.

Pàg. 21

El món educatiu avui, terra de missió Pàg. 16 i 17

Sumari

Pàg. 8 Caravaca de la Cruz acull la VI Trobada de Santuaris

Pàg. 9 Entrevista al neuròleg italià Dr. Gigli

Pàg. 19 Quatre parròquies badalonines celebren el 40è aniversari

Pàg. 20 Tarragona serà seu de la Setmana Social d'Espanya

Pàg. 27 J. Ruyra, el príncep de la prosa catalana

Editorial

El bisbe Deig, Catalunya i la Mare de Déu

La mort del bisbe Antoni Deig ha estat una de les notícies d'aquest estiu passat. Una notícia trista, perquè la mort d'algú sempre ho és, sobretot per a aquells més propers: I entre aquests no tan sols es troba la seva família, sinó milers de cristians que el van tenir com a pastor primer a la diòcesi de Menorca i després a la de Solsona.

La figura de Mons. Deig ha estat i continua sent molt comentada en els mitjans de comunicació, i és que s'ha fet del qui era bisbe emèrit de Solsona alguna cosa més que un home d'Església. Els diaris no han parat de publicar articles d'opinió sobre ell i moltes cartes al director han arribat per expressar l'opinió sobre la seva persona.

El bisbe Deig era un home senzill i molt proper a la gent, per tant, no cal estranyar-se de les nombroses mostres d'afecte i de dol per la seva mort. Però el que sorprèn és com s'ha exaltat la figura del prelat per part de persones absolutament allunyades de la fe, i fins i tot, en alguns moments, molt crítics amb tot el que envolta el món de l'Església. Aquests ens han volgut vendre un bisbe Deig completament desfigurats i retallats, reduint-lo a un simple defensor de Catalunya i de la seva cultura.

I Antoni Deig era molt més que això; és innegable el seu compromís amb la terra, la seva història i els seus costums, però per sobre de tot el bisbe ha estat un home de Déu i de l'Església. Quina poca ressonància han tingut en els mitjans de comunicació els seus escrits religiosos i les seves activitats com a pastor. Per a alguns, l'únic que interessava éren les declaracions que poguessin estar en la línia del que va pronunciar a la Universitat Catalana d'Estiu a Prada de Conflent, on defensava la creació d'una Conferència Episcopal Catalana diferenciada de l'espanyola. Des d'aquell moment alguns el van voler convertir en un líder del nacionalisme català, oblidant-se completament de la seva condició d'eclésiàstic.

Fa pocs dies en un programa radiofònic de

màxima audiència s'entrevistava el qui havia estat el seu secretari i home de confiança a la diòcesi de Solsona, mossèn Jordi Orobig, i se li preguntava sobre els últims moments de la vida del bisbe Deig. El conductor del programa va preguntar sobre les últimes paraules que havia dirigit en vida el prelat, probablement pensant que hauria pronunciat alguna cosa semblant a un testament en defensa de Catalunya i dels seus drets, però la resposta del seu secretari va ser: «Mentre va tenir ús de raó les seves últimes paraules van ser d'oració.» Oració intensa i molt especial cap a la Verge Maria, perquè Deig era un home molt devot a la Mare de Déu, un detall que sempre ha passat desapercebut en les seves biografies «laiques». Va ser el mateix Mn. Orobig qui a l'enterrament a la catedral de Solsona, després que un grup d'espontanis cantés *Els segadors* va demanar que es cantés a la Mare de Déu recordant la gran devoció del difunt cap a la Mare del cel.

El qui fou vicari general d'Antoni Deig a la diòcesi de Menorca durant tretze anys, Mn. Rafael M. Olèo ha escrit una fantàstica reflexió sobre qui va ser el seu bisbe i amic personal al diari *Última Hora*. Ens diu sobre ell: «S'exalta, desmesuradament, el seu nacionalisme català, com si hagués estat aquesta la seva ocupació i preocupació principal. (...) No s'ha captat que el que realment i veritablement volia Deig era l'acostament de Jesús i del seu evangeli a la gent més senzilla del poble i a tots. (...) Em dol i lamento que al bon home Deig se l'hagi utilitzat i se l'utilitzi per d'altres intencions com freqüentment es fa.»

També opina sobre el fet que es cantés *Els segadors* en el seu comiat, tal com ha fet algun dels nostres lectors a la secció «Cartes al director». Ens diu Mn. Olèo: «Em dol que el funeral s'utilitzés, per alguns, per fer un acte polític... que es cantés "bon cop de falç", perquè Deig era veritablement mansoi, seguint la benaurança de Jesús.»

CATALUNYA CRISTIANA

Director: Mn. R. Octavi Sánchez

Sotsdirectora: Gna. Gemma Morató

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Guillem Farré, GIRONA; Guillem Ferrer, ILLES BALEARS; Jordi Curcó, LLEIDA; Lluís Serra i Miriam Díez, ROMA; Antoni Mirabet; SEU D'URGELL; Ramon Estany, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Joaquim Blanc, Víctor M. Cardona i Tomás Mor, TORTOSA; Fàtima Alemany, VIC

Col·laboradors externs: Gmà. Adrià, Pilarín Bayés, Joan Carrera, Francesc Gamissans, Enric Graupera, Joan Güiterras, Joan Antoni Mateo, Francesc Nicolau, Cristóbal Sàrrias, Pere Tena, Ferran L. Tognetta, P-J Ynaraja, Joan Manuel Gutiérrez

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA
Tel. 934 092 810, Fax 934 092 820

E-mail: catcris@ibernet.com

Pàgina web: www.catalunyacristiana.com

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Director executiu: Marc Murtra

Gerent: Jaume Vinyals

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Alfons Miralles

Secretaria i subscripcions: Antònia Canals

Administració i comptabilitat: Isabel Giralt i Montserrat Altamirano

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1, 411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP
International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC
Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra, Gibraltar i Portugal: 80,60 €
Resta d'Europa: 146,74 €
Amèrica i Àfrica: 178,30 €
Àsia i Oceania: 243,82 €

LA TIRA DEL PRIMER PLA

Per Pilarín

en primer pla

Espanya compta amb prop de 21.000 missioners i missioneres

■ «És l'hora de la missió», lema del Congrés de Missions

Unes 760 persones participaran, del 18 al 21 de setembre a Burgos, en el Congrés Nacional de Missions, organitzat per la Comissió Episcopal de Missions. El congrés, que se celebra sota el lema «És l'hora de la missió», s'estructura en quatre ponències, sis taules de comunicacions i sis taules de testimonis i d'experiències, desenvolupades per uns cinquanta missioners i missioneres dels cinc continents. Aquesta important cita missional es podrà seguir a través d'Internet: www.eslahoradelamision.com

En la carta de presentació del congrés, l'arquebisbe de Sevilla i president de la Comissió Episcopal de Missions, Mons. Carlos Amigo, assenyala: «Eren els missioners i missioneres els que demanaven un congrés en què es fes veure a les diòcesis la necessitat d'impulsar l'acció pastoral de les missions. Així ho va comprendre la Conferència Episcopal i, en el seu pla pastoral 2002-2005, va posar com una de les accions a emprendre la celebració d'un Congrés Nacional de Missions.» I així ho recull l'esmentat pla pastoral: «La nova situació de la societat espanyola obre nous horitzons i àmbits a la missió *ad gentes* de l'Església a Espanya. Es fa necessària una reflexió teològic-pastoral de responsabilitat missionera de les nostres comunitats cristianes, per respondre als requeriments de la prioritat de l'anunci de l'Evangelí en els nous àmbits de la missió i de la cooperació de les Esglésies joves necessitades

d'ajuda material i espiritual. Per això veu convenient celebrar un Congrés Nacional de Missions (...).»

A l'hora de marcar els objectius d'aquesta trobada, en una conversa mantinguda amb Mons. Francisco Pérez, bisbe d'Osma-Sòria i director nacional de les Obres Missionals Pontifícies, ens destacava tres punts: «Impulsar la nova evangelització; ajudar a descobrir el que fa l'Església a favor dels pobres i necessitats, i reconèixer la tasca missionera, aplaudir-la. Reconèixer-la especialment en els que lliuren la seva vida: els missioners i les missioneres. Cal agrair la seva entrega en un treball fet amb senzillesa i humilitat.»

Els missioners, compromesos amb els més pobres.

fronteres i les limitacions dels àmbits territorials, socials i culturals. El segon bloc de les comunicacions es refereix al ministeri missioner: preveres, religiosos i religioses, i laics i laiques.

Els testimonis i les experiències de missioners i missioneres ens acostaran la realitat de capellans, religiosos i religioses, i laics i laiques d'Amèrica, d'Àfrica, Àsia i

73,4% dels missioners i missioneres espanyols són presents a Amèrica Llatina; ja a molta distància, un 14,6%, a Àfrica; un 5,9%, a Europa; un 5,8%, a Àsia, i un 0,14%, a Oceania.

Un aspecte que preocupa de la realitat missionera és l'edat dels missioners i missioneres: un 33,35% tenen més de 63 anys i un 32,47%, més de 73. «Hi ha milers de missioners espanyols repartits arreu del món. Creixen en entrega, en saviesa... i també en edat», reconeix Mons. Pérez. Això no obstant, subratlla una dada significativa: «S'observa un moviment especial entre els joves. A l'estiu, més de 10.000 joves! es plantegen fer una experiència missionera. És un signe d'esperança.»

Un altre aspecte sobre el qual Mons. Pérez crida l'atenció és el que es refereix als laics. En aquests moments, els laics representen el 4,62% dels missioners i missioneres espanyols: «El missioner també és el laic. Hi ha més de 600 laics espanyols que treballen en terra de missió. Sempre s'ha associat la figura del missioner amb la del capellà, el religiós o la religiosa, però també hi ha els laics i les laiques. Els laics noten que pertànyer a l'Església és lliurar-se per anunciar l'Evangelí de Jesucrist.»

En la carta de presentació del congrés, Mons. Amigo deia que «no es tracta de respondre a la qüestió, per a què serveix aquest congrés?, sinó a qui pretenem servir amb el nostre treball? Els beneficiaris, indiscutiblement, han de ser aquells a qui s'adreça l'acció missionera de l'Església i aquells que, des de la seva vocació, miren d'estar molt a prop de la missió *ad gentes*». Aquest congrés pretén, entre d'altres coses, reconèixer el treball dels missioners i missioneres. Però també vol ser un revulsiu de cara a moure cors: «La presència dels missioners és un revulsiu per als cristians, que de vegades vivim una fe de reserva. La fe cal alimentar-la cada dia, amb la Paraula de Déu, amb els sagraments», sosté Mons. Pérez. I afegeix: «Hem de ser llum al món, no amagar-nos, entregar-nos. De vegades vivim tènueament i cal enfortir la fe. El cristià ha de ser valent i arriscar-se.»

Com indica Mons. Amigo, «si és l'hora de la missió, també haurem de dir que és el moment de reunir-nos en aquest congrés i d'escoltar, de nou, el manament missioner de Crist, enfortir la nostra fe i sortir al món per anunciar l'Evangelí». (R.M.J.)

Himne

El nostre món té tantes esperances,
se senten tantes veus que ens volen salvar.
La nostra força ve de l'Amor i la Vida,
la nostra llum, l'Evangelí, ha de brillar.

**ÉS L'HORA DE LA MISSIÓ,
MISSATGER, ALÇA LA VEU.
ÉS L'HORA DE LA MISSIÓ,
VIU EL TEMPS AL COMPÀS DE DÉU.**

Hi ha moltes persones que han perdut el rumb,
giren en la seva vida sense saber on van.
La nostra força ve del Camí i la Vida
la nostra llum, Bona Notícia, ha de brillar.

ÉS L'HORA DE LA MISSIÓ...

Món de creences, món de cultures,
tothom a la recerca de la claredat.
La nostra força ve de la Llum i la Vida,
les seves Paraules, com estels, han de brillar.

ÉS L'HORA DE LA MISSIÓ...

Lletra (original castellà) i música:
Grup Getsemani

«És l'hora de la missió»

Joan Pau II no es cansa de repetir que la missió de l'Església de donar a conèixer el missatge de Crist és responsabilitat de tots els cristians i, sobretot, al nostre temps. D'aquí que el lema d'aquest congrés, «És l'hora de la missió», es llegeixi com una interpel·lació, explica Mons. Pérez: «En certa manera, és un títol provocatiu. Sempre és temps de missió: ahir, avui i sempre. Es tracta de reconèixer Jesucrist en els sagraments, en la Paraula, en els altres. L'Església ha d'anunciar Jesucrist dins i fora de l'Església. Ha d'ajudar a comprendre la importància de Jesucrist en la vida de cada home i de cada dona. Ell ha vingut a guarir els cors, a salvar-los del pecat. El cor humà està cridat a la plenitud de l'amor, de la felicitat, de l'alegria que només pot donar Déu.»

El lema del congrés es desgrana al llarg de ponències, comunicacions, testimonis i experiències, i vetllades missioneres. Les ponències rastregen quatre aspectes de la missió *ad gentes*: la seva situació en l'Església; la seva fonamentació teològica; els reptes que presenta a l'Església, i l'acció prioritària de les Esglésies particulars. Les comunicacions es divideixen en dos blocs. El primer aborda els àmbits de la missió *ad gentes*. La idea és aprofundir en la universalitat de la missió, malgrat les

Oceania. Els congressistes també podran participar en dues vetllades missioneres: una per donar gràcies a Déu pels missioners i missioneres, i una altra que tindrà un tarannà marcadament marità.

Vocació missionera

El manament de Crist, «aneu per tot el món i prediqueu l'Evangelí», ens concierneix a tots. Això no exclou que hi hagi persones amb una vocació específica a la missió *ad gentes* i *ad vitam*.

Actualment, Espanya és el país que compta amb un nombre més gran de missioners, prop de 21.000. Tot i que és una xifra important, no n'hi ha prou. A més, la crisi de vocacions també ha arribat a les institucions missioneres. En aquest sentit, Mons. Francisco Pérez indica que «aquí a Espanya encara existeixen aquestes arrels de l'esperit missioner que dona els seus fruits. Cal posar més l'accent en les parròquies en relació amb la dimensió missionera, tot i que em consta que es fan esforços en aquest camp».

A la llum de les dades estadístiques, el

LLAR D'ANCIANS P. MIRALLES

per a grans persones grans

Trafalgar, 39, 5è - 08010 Barcelona

NIF: G-08862781. - Tel. 932 681 867 - Fax 932 684 356

www.residenciapmiralles.org

e-mail: persones@teleline.es

L'ENTREVISTA

Anastasio Gil García, secretari general del congrés

Anastasio Gil és el director del Secretariat de la Comissió Episcopal de Missions i Cooperació entre Esglésies de la Conferència Episcopal Espanyola. Aquests darrers mesos s'ha vist desbordat de feina amb motiu del Con-

grés Nacional de Missions, ja que ell n'és el secretari general. El congrés és el resultat de dos anys de preparació, d'esforç i d'il·lusió que es plasmaran en una reunió d'alt nivell de la qual s'esperen molts fruits.

—Com va sorgir la idea d'organitzar aquest congrés?

—Des de fa anys els que treballam en l'àmbit de l'animació missionera estàvem detectant que la responsabilitat per les missions estava decaient. D'altra banda, els documents de l'Església aportaven idees i horitzons nous sobre l'activitat missionera de l'Església. Aquesta preocupació va ser proposada a la reflexió pastoral que es va fer a la Conferència Episcopal al començament del mil·lenni i, com a conseqüència, l'Assemblea Plenària de l'episcopat espanyol va incorporar com una de les seves tasques prioritàries per al trienni present la celebració d'un Congrés Nacional de Missions.

—Quins són els seus objectius?

—Fer una reflexió teologicopastoral sobre què és la missió *ad gentes*. Quan es diu que «tot és missió», es corre el risc que res és missió. Quan s'afirma que «la missió és aquí» pot ser una coartada per no col·laborar amb l'anunci de l'Evangeli en els llocs i a les persones que encara no han rebut el do de la fe.

Descobrir que, a més dels territoris de missió, estan apareixent al món uns àmbits nous de la missió *ad gentes* que van més enllà dels merament territorials, com ara els àmbits socials i culturals.

Enfortir la presència de la dimensió missionera en els plans pastorals ordinaris de les comunitats cristianes, per evitar que la preocupació per les missions es redueixi a unes jornades o a una simple ajuda econòmica.

—Per què s'ha escollit com a tema «És l'hora de la missió»?

—L'any 1993 Joan Pau II va dir als bisbes espanyols que és l'hora de renovar la vida cristiana dels nostres fidels i comunitats. Recordant aquelles paraules, la Comissió Episcopal de Missions va creure que, certament, ha arribat l'hora, al començament del nou mil·lenni, de fer realitat el mandat missioner del Senyor. També Joan Pau II ens ha recordat en la *Redemptoris missio* que la «missió encara es troba a les beceroles». Si no fos així, no hi hauria més de dos terços de la humanitat que encara no coneixen el disseny salvífic de Déu als homes.

—Quins temes es tractaran al llarg del congrés?

—Es farà una reflexió àmplia sobre la realitat de la missió des del punt de vista teològic i pastoral. Per a aquesta qüestió hem convidat teòlegs, missioners i, sobretot, missioners que vénen de diferents continents perquè ens ajudin a situar-nos en la veritat de la situació.

D'altra banda, es tractarà d'obrir horitzons per renovar el nostre compromís missioner. En aquest camp participaran pastorals i responsables de l'animació missionera, tant bisbes com sacerdots, religiosos i religioses i un bon nombre de laics.

«L'activitat missionera no és d'"especialistes"»

—Què suposa aquest esdeveniment per a l'Església espanyola?

—Una bona contribució per entendre i dur a terme allò que el Pla Pastoral de la Conferència Episcopal (2002-2005) proposa en parlar d'una pastoral missionera. També a Espanya cal continuar fent el primer anunci de l'Evangeli. Al poble espanyol apareixen noves situacions i àmbits necessitats d'una primera evangelització. El congrés té l'afany de desvetllar aquestes situacions. Al mateix temps, serà una nova oportunitat per inserir en els processos de formació cristiana la dimensió missionera. La iniciació cristiana no es pot donar per concloua si no té en compte la responsabilitat apostòlica i missionera dels fidels.

—Hi ha entre els cristians la consciència de la necessitat de missioner?

—Creix la consciència de col·laborar generosament amb els països i pobles més necessitats en els seus projectes de promoció i desenvolupament. Les ajudes econòmiques i humanitàries per atendre la dignitat de les persones amb la implantació de la pau, de la justícia i del desenvolupament són cada cop més nom-

«Més de dos terços de la humanitat encara no coneix el disseny salvífic de Déu als homes»

broses. Aconseguir aquesta cooperació ja és ajudar a la implantació del Regne de Déu. És motiu de donar gràcies a Déu per la creient solidaritat que hi ha en les consciències dels cristians i la ingent tasca que fan els missioners en aquest camp. Això no obstant, aquesta tasca és insuficient. Cal que la cooperació econòmica i el testimoni els acompanyi l'anunci explícit de l'Evangeli. Aquesta consciència sembla que ha de ser enfortida i consolidada. Joan Pau II mostra la seva preocupació per les comunitats cristianes que, mentre creixen en la cooperació econòmica amb l'activitat missionera, de-

Anastasio Gil.

creixen en la cooperació personal i vocacional.

—Tots podem ser missioners? Què entenem actualment per «missioner» o «missionera»?

—L'activitat missionera no és d'"especialistes". Pertany a l'essència mateixa de la fe. Cada cristià pel mateix fet de creure es converteix en missioner, i si no ho és s'haurà de plantejar la qualitat i autenticitat de la seva fe. Ara bé, ser cridat a missioner per fer el primer anunci on encara no és conegut l'Evangeli és fruit d'una vocació específica, que la dona Déu com a do. És la vocació missionera que va més enllà de la condició eclesial de cadascú. Per això, en l'actualitat, creixen les vocacions missioneres en els laics i en els sacerdots diocesans, a més dels religiosos.

Actualment l'Estat espanyol és el país que més vocacions té al servei de la missió *ad gentes*, vora 21.000 missioners i missioneres escampats pels cinc continents. Malgrat tot, l'edat d'aquestes persones és alta i necessiten el relleu. Les diòcesis, les congregacions religioses i les comunitats cristianes han d'examinar en quina mesura hi ha generositat amb les Esglésies joves i amb els territoris de missió i en quina mesura s'hi atenen les vocacions missioneres. Un dels perills actuals és mirar tant les necessitats internes, que es deixi de contemplar les necessitats d'altres Esglésies.

—Qualsevol país o ciutat és «terra de

missió»?

—Hi ha els anomenats territoris de missió que depenen de la Congregació per a l'Evangelització dels Pobles. Són unes 1.100 les circumscripcions que actualment han de ser ateses com a «territoris de missió». En ells es pot dir que l'Església encara no és present amb l'anunci de l'Evangeli o ho és de manera molt inicial. Aquests territoris necessiten tota mena d'ajut material i personal.

Ara bé, més enllà de les fronteres geogràfiques, hi ha nous àmbits socials i culturals que necessiten igualment ser considerats com a camp de missió, per aconseguir que les persones facin el pas del paganisme al desig de conèixer el misteri revelat per Déu en Jesucrist. Són els mitjans de comunicació, la cultura, les grans ciutats, els joves, el món de pobresa i marginació, la migració, etc. També se'n parlarà al congrés.

—Joan Pau II parla de la nova evangelització. Com ha de ser l'evangelització en aquest segle XXI?

—Cal distingir. La nova evangelització fa referència a l'acció apostòlica amb els que, no prou evangelitzats, han estat batejats però s'han allunyat de la fe. És un repte per a les Esglésies dels països anomenats cristians. Per iniciar aquests batejats a la fe i vida cristiana s'imposa un procés pastoral de nova evangelització. Certament difícil, però urgent i necessari.

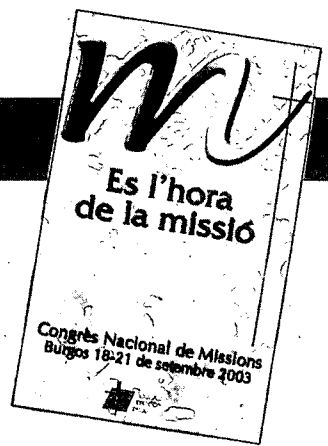
Parlar de l'activitat missionera és referir-se a l'anunci de l'Evangeli al que no van ser mai prèviament evangelitzats. Són els que viuen als anomenats «territoris de missió», però no només ells. En l'actualitat es troben en qualsevol part del món i és a ells a qui està destinada l'acció missionera de l'Església.

—No hi ha dubte que els missioners i missioneres se'ls admira però, se'ls ofereix prou suport?

—Crec que no. Les diòcesis i les congregacions religioses tenen veritable preocupació pels «seus», però manca una consciència universal per atendre tothom, independentment del seu origen i condició eclesial. Els fidels són molt sensibles per atendre un projecte de desenvolupament i un missioner concret. Allà hi ha els «agermanaments» freqüents entre parròquies i diòcesis. Igualment les congregacions religioses amb les «seves» missions. Això és bo, però a vegades discriminatori. Manca una consciència universal per atendre tothom. Per això l'Església demana que durant el mes d'octubre, i en concret, les aportacions del Domund, es destinin íntegrament a les necessitats missioneres de l'Església universal. No a missions particulars. Per a aquestes es poden idear altres mitjans i moments.

Però realment els que en aquest moment necessiten més la nostra ajuda són els missioners laics que no tenen ni cobertura social i sanitària mentre són a la missió. Hi hem de fixar la mirada i descobrir-ne les necessitats.

Reportatge:
Rosa María Jané Chueca

Vaticà

església en el món

El Papa qualifica d'«impressionant» la tasca dels laics indis

■ Visita «ad limina» dels bisbes de l'Índia

CASTELGANDOLFO.— El Papa va rebre el 6 de setembre els bisbes indis de les províncies eclesiàstiques d'Agra, Delhi i Bhopal, que van ser a Roma com cada cinc anys per a la visita *ad limina*. Joan Pau II va adreçar-se als prelatos i es va referir a la «presència mil·lenària de l'Església a l'Índia», recordant sobretot figures com l'apòstol Tomàs, sant Francesc Xavier o la mare Teresa de Calcuta.

Segons el Papa, «fins i tot en temps difícils, el desig d'evangelitzar i de proclamar Jesucrist ha estat sempre molt fort». El Papa va lloar «a consciència» la manera amb què els bisbes preparen el laic indi per ajudar el clergat, a causa de la manca de sacerdots en moltes regions del país. Segons el Pontífex, és impressionant la dedicació dels laics en molts àmbits de la pastoral: «Aquestes activitats no s'han d'entendre com una ampliació del paper del clergat, sinó com una realitat compar-

tida per tots els cristians, a causa de la gràcia rebuda en el Baptisme i en la Confirmació», va recordar.

La petjada de l'Església catòlica a l'Índia es nota en àmbits com la sanitat, el desenvolupament, el benestar i sobretot en l'educació, va esmentar el Papa, i va subratllar com «moltes de les vostres escoles compten amb un alt percentatge de mestres que no són catòlics; la seva presència pot contribuir a fomentar la comprensió mútua entre catò-

El Papa va dir que els sacerdots són cridats a ser «signes de contradicció».

lics i persones que practiquen una altra religió».

La característica de les escoles catòliques a l'Índia és, per a Joan Pau II, «la seva inflexible catolicitat», i és per aquest mo-

tiu que «és essencial que els vostres instituts d'educació mantinguin una forta identitat catòlica», va insistir.

Pel que fa als sacerdots, el Papa va fer saber als bisbes indis que «estan cridats a ser signes de contradicció en les societats que cada cop són més materialistes i secularitzades». El perill de «la seducció de la societat de consum pot insinuar-se en la vida dels nostres seminaristes i sacerdots», va advertir el Pontífex, i, per tant cal que els bisbes «tinguin la tasca especial de garantir que els nostres seminaris-

tes i sacerdots no estiguin temptats a no viure segons la lògica de l'entrega i la generositat».

Miriam Díez i Bosch

El Pontífex rep el nou ambaixador de Bolívia

CASTELGANDOLFO.— El nou ambaixador de Bolívia davant de la Santa Seu, Valentín Abecia Baldivieso, va ser rebut pel Papa a Castelgandolfo juntament amb la seva família, i va sentir com Joan Pau II li recordava que «el futur de Bolívia està en la pau social». El Papa va dir al nou diplomàtic que no oblidés com «els bisbes de Bolívia van oferir la seva col·laboració en els moments de més dificultat del país per fomentar iniciatives pacífiques que afavorissin la bona entesa i la conciliació». Joan Pau II, en el seu discurs adreçat al nou representant de Bolívia, va dir que «l'honestat, l'austeritat, la responsabilitat pel bé comú i l'esperit de sacrifici

poden assegurar un millor desenvolupament».

El Papa va manifestar el seu desig per tal que la crisi financera del país superi, ja que «afecta principalment les capes més dèbils de la societat». Per la seva banda, l'ambaixador Abecia va dir que «el president de Bolívia, Gonzalo Sánchez de Lozada, m'ha encomanat la missió d'expressar-li que el país que represento sosté la seva condició pacifista, i reitera el seu propòsit de trobar un camí d'igualtat jurídica, social i econòmica per a tots els bolivians, i una solució equitativa a la seva necessitat de sortir a navegar amb sobirania pròpia, i no comprada a través de la dependència». (M.D.B.)

ALEMANYA

Missatge del Papa a la Trobada de Pregària per la Pau

AQUISGRÀ.— El cardenal Roger Etchegaray, president emèrit del Consell Pontifici Justícia i Pau, va ser l'encarregat de llegir el missatge que el Papa ha adreçat als participants a la trobada interreligiosa «Homes i Religions per la Pau», organitzada enguany a la ciutat alemanya d'Aquisgrà de la mà de la Comunitat de Sant Egidi. En aquesta ocasió, la més multitudinària de totes les trobades originades el 1987 després de la Pregària Interreligiosa per la Pau a Assís, el Papa ha volgut dir als assistents que «la pau es construeix amb el diàleg i l'encontre». Les paraules del Papa comencen amb un to pessimista: «En aquests anys s'ha fet molt poc per defensar la pau i sostenir el somni d'un món lliure de guerres: s'ha preferit el camí del desenvolupament d'interessos particulars, i s'han fet despeses enormes d'una altra manera, sobretot per a despeses militars.»

Amb un to més esperançador, Joan Pau II acaba el missatge llegit pel cardenal Etchegaray dient que «el procés de pau no es facilita si es deixa que prosperin injustícies i disparitats en el nostre planeta». «La gent de religions i cultures diverses està cridada a tornar a descobrir el camí de l'encontre i el diàleg. Unitat no és uniformitat. Però la pau no es construeix en la ignorància mútua sinó en el diàleg i en l'encontre. Aquest és el secret d'Aquisgrà», clou el Pontífex. (M.D.B.)

Mor el cardenal Otunga, defensor a Àfrica del dret a la vida

ROMA.— El cardenal Maurice Michael Otunga, bisbe emèrit de l'arxidiòcesi de Kenya, va morir el 6 de setembre als 80 anys després d'una vida dedicada a lluitar contra l'avortament. El Papa, en un telegrama enviat a l'actual arquebisbe de Nairobi, Raphael S. Ndingi Mwan'a Nzeki, escriu que «he rebut amb profunda tristesa la notícia de la mort del cardenal Maurice Michael Otunga, i desitjo assegurar-li a vostè i a tots els fidels les meves pregàries». El cardenal Otunga era ordinari militar emèrit de Kenya i havia nascut a Chebukwa el 1923. Va estudiar al seu país i a Uganda. A Roma va ser alumne del Pontifici Col·legi Urbà de Propaganda Fide. Quan va tornar a Kenya va ocupar diversos càrrecs fins que el 1956, Pius XII el va nomenar bisbe auxiliar de Ksumu. Més tard va ser codjutor de Nairobi. Havia estat vicepresident de l'Associació de les Conferències Episcopals de l'Àfrica Oriental. Des del 1973 era cardenal i titular de l'església romana de Sant Gregori Barbarigo allé Tre Fontante. Era conegut per la seva lluita contra l'avortament al continent africà. (M.D.B.)

Congrés internacional tomista sobre humanisme

ROMA.— Del 21 al 25 de setembre se celebrarà a Roma el congrés internacional «L'humanisme cristià en el tercer mil·lenni: perspectiva de Tomàs d'Aquino». Aquest congrés, per desig exprés de Joan Pau II, el convoquen la Pontificia Acadèmia de Sant Tomàs (PAST) i la Societat Internacional Tomàs d'Aquino (SITA). EIP. Aberlardo Lobato, o.p., president de la PAST, ha explicat que aquesta trobada té com a objectiu «estudiar el tema de l'humanisme en tota la seva amplitud i profunditat, des de la història, les ciències de l'home, la filosofia i la teologia, com ho ha fet sant Tomàs a la seva obra». Mitjançant la pàgina web del congrés, <http://e-aquinas.net/2003>, es pot accedir a ponències, comunicacions i fòrums. (C.C.)

Recaple
LA HUERTA EN CASA

L'opció
intel·ligent per
a la gent sana

Si realment vols una dieta sana per a la teva família, nosaltres conreem l'horta i et portem cada setmana a casa les fruites i les hortalisses fresques, lliures de químics, plaguicides i hormones i amb tota la força del seu gust.

A partir de 96,3€, 4 caixes (1 per setmana)
A partir de 1.087€, 52 caixes (any)
(transport inclòs)

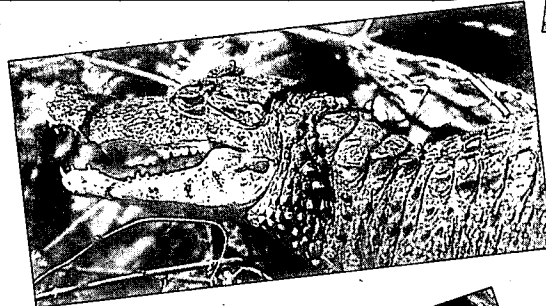
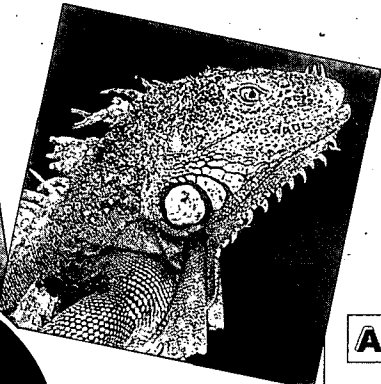
Demaneu informació al Tel. 973 791 391

Pelegrinatges i viatges 2003

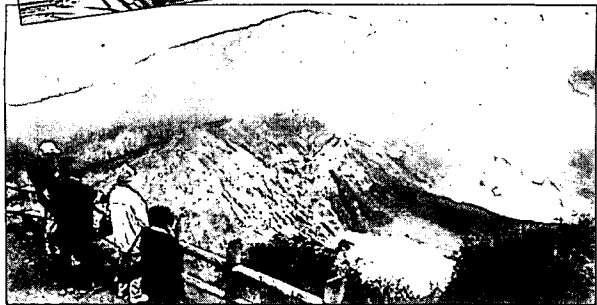
VIATGE A COSTA RICA

amb visita a l'arxipèlag Bocas de Toro a Panamà

del 10 al 25 de novembre

Un paradís a l'Amèrica Central

A COSTA RICA:

- San José
- Cartago
- Quepos
- Tilaran
- La Fortuna
- Limon
- Turrialba
- Santa Rosa
- Sixaola

VISITAREM:

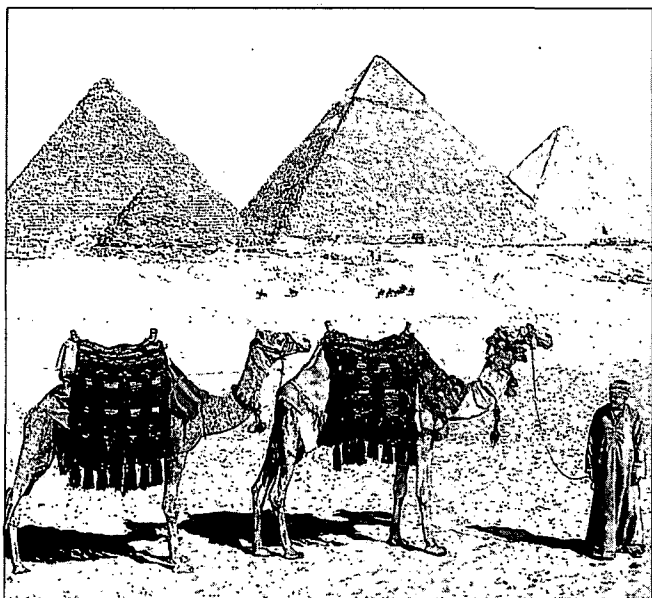
Parc Nacional Volcà Irazu
 Parc Nacional Manuel Antonio
 Estero de Isla Damas
 Bosque Nuboso Santa Elena i Monteverdi
 Reserva biològica Monteverde
 Parc Nacional volcà El Arenal
 Parc Nacional Tortuguero
 Parc Nacional Marí Cahuita Siquerres

A PANAMA:

Arxipèlag Bocas de Toro
 conegut com la Polinèsia de Centreamèrica
 Illa de Colon

De l'1 a l'11 de desembre

Egipte i creuer pel Nil

Del passat faraònic
 al cristianisme primitiu

AMB L'ASSISTÈNCIA TÈCNICA DE

MERCATRAVEL S.A.

DEMANEU INFORMACIÓ A: AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA

c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona, Tel. 934 092 700 - Fax 934 092 701

Bolívia

Document dels bisbes per al reencontre nacional

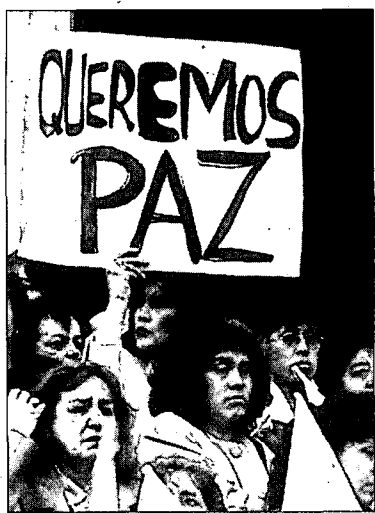
Una reflexió sobre els principals problemes del país

LA PAZ.— Després dels greus esdeveniments socials que van torbar Bolívia al febrer, la Conferència Episcopal Boliviana ha declarat el seu compromís decidit de «donar suport a tots els esforços i iniciatives a favor d'un reencontre nacional, fonamentat en el diàleg sincer, la conciliació dels diferents sectors i la recerca de solucions concretes que permetin construir una societat justa i pacífica, en què tots els bolivians puguin viure d'acord amb la dignitat de fills de Déu».

Per assolir aquest objectiu els bisbes han impulsat un treball intens de consulta. Aquest esforç es troba resumit en el document titulat *Pel reencontre entre bolivians*, donat a conèixer juntament amb el comunicat *Compromís i lleialtat amb Bolívia*.

En el comunicat, els bisbes manifesten les raons del compromís de l'Església per establir les bases del reencontre entre bolivians: «Tenim el deure d'ajudar a cercar camins que evitin més enfrontaments emergents de la situació de pobresa, de la manca d'equitat i de l'elevada polarització política i ideològica que hi ha a Bolívia, ja que no podem limitar-nos a ser testimonis silenciosos de la destrucció del país.» D'altra banda, indiquen les dificultats que han trobat en el desenvolupament del seu compromís, com són posicions irreductibles, intents d'afavorir interessos particulars, diferències i lluites polítiques... «que han impedit d'enlairar la mirada vers un horitzó de justícia i de pau duradora per als bolivians».

En la introducció al document *Pel reencontre entre bolivians*, la Conferència Episcopal alerta sobre el fet que la persistència dels alts índexs de pobresa, les creixents desigualtats socials i l'exclusió de sectors importants, sumat això a la manca de respostes adients a aquests problemes per part del Govern, ha produït en els darrers anys una situació de crisi la gravetat de la qual

Els bolivians volen viure en pau.

pot portar a nous moments de violència. «Els bolivians exigeixen més participació en les decisions que els concierneixen. Demanen més transparència en el tractament dels afers públics, una lluita decidida contra la corrupció i la impunitat dels que violen les lleis i els Drets Humans, i solucions als problemes socials i econòmics aguts que el país afronta.»

El document està dividit en cinc punts que sintetitzen els principals problemes que afligeixen el país. Cada punt està subdividit en subtítols que identifiquen els problemes específics, els compromisos i les eines que es pensen emprar per superar els problemes. Així, l'Església proposa els principis cristians que orienten la convivència humana i l'acció política: donar prioritat a les polítiques públiques per afrontar la crisi econòmica; aplicar polítiques públiques per enfortir les institucions; dur a terme la reforma de la constitució; atendre altres demandes, i donar seguiment als acords.

Els bisbes exhorten també els mitjans de comunicació a fer un control periòdic sobre el compliment dels acords i d'informar sobre el desenvolupament i els obstacles trobats. Els prelatos tenen l'esperança que aquest document «esdevingui una guia permanent per cercar solucions als problemes del país, en un marc de convivència pacífica». (Fides)

ÍNDIA

L'episcopat proposa que la beatificació de la mare Teresa sigui festa nacional

NOVA DELHI.— «Proclamar el 19 d'octubre, jornada de la beatificació de la mare Teresa de Calcuta, festa nacional.» Aquesta és la proposició que la Conferència Episcopal Índia ha presentat oficialment al govern federal, com explica Mons. Vincent Concessao, vicepresident de l'assemblea dels bisbes. Mentre esperen la resposta del primer ministre, les comunitats cristianes de l'Índia presentaran idèntica petició als respectius governants en cadascun dels estats de la nació. Els bisbes demanen, a més, que es transmeti en directe el ritu de la beatificació a la televisió nacional índia i conviden el primer ministre que envii a Roma una alta representació política de la nació, perquè presencii la cerimònia. També demanen d'exposar una imatge de la religiosa a la sala central del Parlament indi i crear un fons comú «constituït amb fons públics, privats, de cristians, i de tots els que vulguin participar a benefici de les cases d'orfes i d'infants abandonats».

El Govern indi ha anunciat que celebrarà l'esdeveniment amb la institució d'un Premi Nacional, dedicat a la mare Teresa i obert a tots els que treballen en el sector social, que bé podria «inspirar altres persones a dedicar la seva vida als pobres, com ha fet la mare Teresa». Mentrestant, el governador de l'estat de Nova

Delhi ha donat la seva aprovació perquè li sigui dedicat un carrer de la ciutat, al final del qual s'erigirà un monument de la religiosa. L'arxidiòcesi de Delhi es prepara per a l'esdeveniment organitzant un simposi i algunes trobades de pregària i de diàleg interreligiós, a més d'una campanya per a la donació de sang.

Segons Mons. Vincent Concessao, arquebisbe de Delhi, la beatificació constitueix una gran oportunitat per a l'evangelització i donarà a l'Església índia l'ocasió d'enviar un missatge important arreu del món. «Vist que la mare Teresa era estimada i respectada per tots els indis per la seva tasca entre els pobres, a través de la seva beatificació, el missatge evangèlic d'amor i de compassió podrà arribar a moltíssimes persones», tot i que ha recordat que «alguns grups fonamentalistes hindús han tergiversat l'obra de la mare Teresa, tot considerant-la un mitjà per obtenir conversions». (Fides)

PERÚ

Rècord Guinness: el rosari més gran del món

LIMA.— Amb el rès del Rosari més gran del món, l'arxidiòcesi de Lima conclourà a l'octubre les celebracions de l'Any del Rosari demanant per les intencions, la salut i el ministeri de Joan Pau II. Per a aquest esdeveniment, que es durà a terme el 5 d'octubre, l'arxidiòcesi ha llençat una gran convocatòria a parròquies, col·legis, universitats, moviments eclesials, germandats i confraries, i públic en general. Per a l'ocasió es confeccionarà un rosari amb grans de 80 centímetres de diàmetre que es desplegaran pels 428 metres que constitueixen tot el perímetre de la gran plaça Major de Lima. Aquesta plaça servirà d'escenari a la celebració de la missa, amb la presència de la venerada imatge del Senyor dels Miracles, especialment traslladada des del santuari de les Natzares. Tant el rès del Rosari com la celebració de la missa estaran presidits pel cardenal Juan Luis Cipriani, arquebisbe de Lima i primate de Perú. (ACI)

ITÀLIA

El cardenal Sodano crida a relançar la renovació litúrgica

ROMA.— En concloure la Setmana Nacional de Litúrgia d'Itàlia, el cardenal Angelo Sodano, secretari d'Estat, va enviar una carta als participants en què abordava el tema de la reforma litúrgica iniciada fa quaranta anys, després del Concili Vaticà II. En la missiva, el cardenal va assenyalar que cal donar gràcies a Déu pels fruits positius de la renovació litúrgica impulsada pel Concili. Alhora, va observar que «és útil preguntar-se amb claredat i sinceritat si la reforma ha mostrat eventualment un punt feble i on l'ha mostrat, i, sobretot, com pot ser relançada per al bé del poble cristià». Així mateix, recordant els principis de la constitució *Sacrosanctum concilium*, que continuen guiant la renovació litúrgica de l'Església, el cardenal Sodano va assenyalar que sempre perviu el repte de «traduir la reforma en la vida del creient, cridat a integrar-se en la comunió que el Fill vol establir amb cada persona, comunió que celebrem constantment en la litúrgia». (N.E.)

ESPANYA

Inauguració de les instal·lacions de la productora NSE

TRUJILLO.— El 20 de setembre tindrà lloc la cerimònia de benedicció de les instal·lacions de la productora de ràdio i televisió Nostra Senyora de l'Encontre amb Déu, de la Unió Lumen Dei. Després de la missa, que presidirà el bisbe de Cuenca, Mons. Ramón del Hoyo López, es beneiran les instal·lacions. Prendran la paraula el president general de la Unió Lumen Dei, Francisco Javier Mahía Colao; el president general adjunt del sector matrimonial de la ULD, Juan Antonio Perteguer, i el bisbe de Plasència, Mons. Amadeo Rodríguez. Clausurarà l'acte Mons. Ramón del Hoyo. (C.C.)

LLOGERS • ALQUILERS

LOCATIONS • RENTS • ADMINISTRACIÓ DE FINQUES

GESTIO

www.gestioandia.es

immobiliària

93 451 50 00

FINQUES GANDIA - DIPUTACIÓ, 193 -

189 - 08011 BARCELONA

Espanya

Caravaca de la Cruz acull la VI Trobada de Santuaris

■ El lema d'aquesta edició és «El santuari, escola de pregària»

CARTAGENA.— Del 23 al 25 de setembre se celebra la sisena edició de la Trobada de Santuaris d'Espanya, organitzada pel Departament de Turisme, Santuaris i Peregrinacions de la Conferència Episcopal Espanyola. En aquesta ocasió, el lloc triat és el santuari de Caravaca de la Cruz (Cartagena), que enguany celebra el seu any jubilar. La trobada s'adreça als rectors de santuaris i ermites d'Espanya, així com a tots els rectors amb atenció pastoral a santuaris i ermites.

Pedro Ballester, capellà del santuari de Caravaca de la Cruz i delegat diocesà de l'any jubilar, considera que el tema de la trobada d'enguany, «El santuari, escola de pregària», és totalment adient: «Als santuaris els fidels s'endinsen en l'estil de pregària litúrgica, personal o comunitària. El tema d'enguany pot matisar l'estil dels santuaris, que no han de ser només un centre d'atracció turística i cultural, sinó una escola de pregària cristiana.»

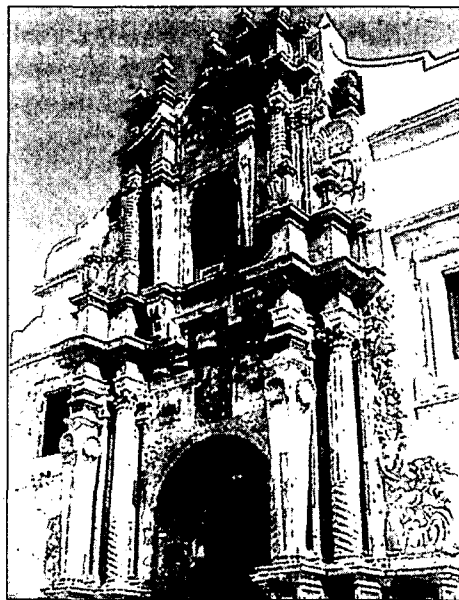
El 23 de setembre s'inaugurarà la trobada amb unes paraules de salutació de Pedro Ballester i del germà major de la confraria, Pedro Guerrero. També hi participaran el bisbe de Cartagena, Mons. Manuel Ureña; el prelat promotor i bisbe de Girona, Mons. Carles Soler, i l'alcalde de Caravaca, Domingo Aranda. El director del Departament de Turisme, Santuaris i Peregrinacions, Mn. Salvador Batalla, introduirà els treballs.

Entre les ponències que es podran escoltar aquests dies destaquen *El santuari com a àmbit de pregària*, a càrrec de Mons.

José Vilaplana, bisbe de Santander i president de la Comissió Episcopal de Pastoral; *Història, vida i missatge del santuari i del símbol de Veracreu de Caravaca*, amb Pedro Ballester, o *El santuari, espai de pregària dels que pateixen*, que impartirà Rudesindo Delgado, capellà de l'Hospital Universitari de Madrid.

Pedro Ballester assegura que els santuaris han esdevingut un centre d'atracció de fidels i que han de ser una «escola d'evangelització. El santuari ha de tenir un estil característic diferent del de les parròquies». El capellà de Caravaca de la Cruz reconeix que a l'estiu són molts els que s'acosten als santuaris, atrets per la seva fama, però «caldria una comunicació més profunda i més bona sobre el carisma propi de cada santuari, que les persones sortissin del santuari amb una vivència religiosa experimental del que és la relació amb Déu».

La trobada de santuaris s'emmarca en l'any jubilar de Caravaca de la Cruz, «cosa que fa que Caravaca no sigui un santuari desconegut, sinó que ha reivindicat el seu

Santuari de Caravaca de la Cruz.

lloc, el seu estatut, dins del santuaris nacionals. Podem dir que Caravaca ha adquirit el seu espai». El 1998 la Santa Seu va concedir el privilegi de l'Any Sant perpetu entorn de la Vera Creu de Caravaca, que se

celebra cada set anys. Aquest 2003 és el primer en perpetuïtat. «S'ha fet molta propaganda d'aquest Any Sant. Hem rebut una resposta més accentuada del que jo esperava», comenta Pedro Ballester, «en el que duem d'any han passat més de 300.000 pelegrins. Ens ha sorprès aquesta resposta. Aquest jubileu és un bé espiritual».

Els participants en la VI Trobada de Santuaris rebran el missatge específic de Caravaca, explica Ballester: «El lema d'aquest any jubilar és "Creu gloriosa, llum jubilar". És descobrir el misteri de la creu com a Vida, com a Llum i com a Camí. La creu no és una cosa negativa i fosca.» El 25 de setembre, a les 11.30, se celebrarà l'acte de cloenda amb l'assemblea del col·lectiu de rectors de santuaris en què abordaran projectes per a l'any vinent, temes per a pròximes trobades o problemes pendents. A més, es faran públiques les conclusions i el document final. L'eucaristia estarà presidida pel bisbe de Girona, Mons. Carles Soler.

Rosa María Jané Chueca

Cristians universitaris, testimonis de fe

ÀVILA.— Amb el lema «Doneu la raó de la vostra esperança» se celebrarà a la Universitat Catòlica Santa Teresa de Jesús d'Àvila la Trobada d'Universitaris Cristians, del 25 al 28 de setembre.

La Subcomissió Episcopal de Seminaris i Universitats de la Conferència Episcopal Espanyola organitza aquesta trobada que comprèn tallers, diàlegs, panells d'experiències i sis ponències ofertes per especialistes en Pastoral Universitària: *El fet religiós en els joves universitaris d'Espanya* (Alberto Núñez, s.j., de la Universitat de Deusto); *Fonamentació i equipament de la Fe com a experiència del misteri de Déu* (Llum Delàs, delegada de Pastoral Universitària de l'arxidiòcesi de Barcelona); *Com explicar l'esdeveniment de Déu a la universitat d'avui* (Agustín del Agua, director del Secretariat de la Subcomissió Episcopal d'Universitats); *Lideratge apostòlic entre els joves universitaris* (Alejandro Martínez, secretari general de Joves Estudiants Cristians); *L'estructura eclesial de la fe i l'acompanyament de joves en la Pastoral Universitària* (Mons. Jesús García, bisbe d'Àvila), i *La presència cristiana en la universitat d'avui* (Mons. Adolfo González, bisbe d'Almeria i president de la Subcomissió Episcopal d'Universitats). (SIC)

PUBLICITAT A:

CATALUNYA CRISTIANA

(EDICIÓ SETMANAL)

BUTLLETÍ DE L'ARQUEBISBAT DE BARCELONA

(EDICIÓ MENSUAL)

GUIA DE L'ESGLÉSIA DE L'ARXIDIÒCESI DE BARCELONA

(EDICIÓ ANUAL)

RÀDIO ESTEL

24 H. AL DIA

Informeu-vos al telèfon: 934 092 810 — Fax: 934 092 820
c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 — 08014 Barcelona — e-mail: publicitat@catcrist.com

Jo Clara...

Vull ser la vostra salvaguarda. Us protegiré sempre

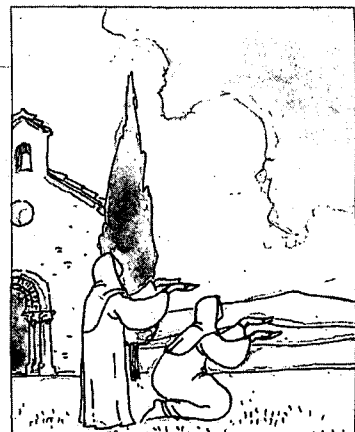
Era el mes de setembre del 1240. Les tropes de l'emperador del sacre imperi, Federic II, deslleials al Papa, s'internaven fent estralls per Itàlia amb ànim d'envair Roma. Un grup incontrolat de mercenaris sarraïns rondaven pels voltants d'Assís i, un dia, cap a les nou del matí, es van llençar àvids de plaer a l'assalt del convent de Sant Damià.

El perill era imminent, els crits d'aquella gent se sentien cada cop més a prop, i allí no tenien més ajuda que el poder de la pregària. Clara, que aleshores estava malalta, mentre duia a les mans el Cos del Senyor sagramentat, va anar cap a la porta ajudada per dues germanes. Va resar prostrada al terra. «Si vénen, poseu-me davant seu», els va dir animosa. Es diria que els anava a esperar.

No va trigar el moment de trobar-se fit a fit. Els sarraïns, exaltats, saltaven la tàpia del convent mentre Clara pregava: «Senyor!, protegiu aquestes serventes teves, que jo no puc fer-ho...» Una veu d'embriagadora suavitat li va respondre: «Jo et defensaré sempre.» Plena de valor Clara es va girar vers les seves germanes dient-los: «Germanes, filletes meves, no tingueu por. Si Déu està amb vosaltres, jo us asseguro que els enemics no ens podran ofendre. Confieu en nostre Senyor Jesucrist i ell ens alliberarà. Jo vull ser la vostra salvaguarda, de manera que no us faran cap mal.»

De sobte, aquells homes, quan ja tenien la presa a l'abast de la mà, un raïm de verges cristianes, van fugir espaordits atropellant-se els uns als altres. Es diria que a la vista d'aquella Verge Cristòfora es van omplir de temor sagrat.

«Jo et defensaré sempre», diu el Senyor als que creuen, adoren i obeeixen el seu manament. «Jo vull ser la vostra salvaguarda», diu Clara als seus devots i germans.

«EL SENYOR QUE ENS HA CONCEDIT DE COMENÇAR BE, ENS DONI EL CREIXEMENT...» (SANTA CLARA)

En el 750 aniversari del trànsit de santa Clara 1253-2003

Sor M. Victoria T., o.s.c.

El neuròleg italià Gian Luigi Gigli és l'actual president de la Federació Internacional d'Associacions Mèdiques Catòliques (FIAMC)

«No hi ha vides indignes o que tinguin menys valor»

De vacances a la costa catalana, el Dr. Gigli no perd el temps i aprofita per quedar amb el seu col·lega Josep M. Simón Castellví, president de Metges Cristians de Catalunya, per planificar l'agenda de la Federació que presideix des del 1998. Una de les dates clau és el mes de maig del 2006, quan per primer cop se celebri a Barcelona l'Assemblea Mundial de la FIAMC (www.fiamcbarcelona2006.org). Abans, però, el març del 2004, tindrà lloc a Roma un congrés important sobre estats vegetatius de la persona.

—Quins reptes, davant dels molts que presenta el món de la medicina avui dia, són els que centren més els seus esforços?

—Els desafiaments més difícils, i que al mateix temps mereixen més la nostra atenció, són aquells que tenen a veure amb el començament i la fi de la vida. Sobre el fet d'humanitzar la medicina o d'oferir una atenció integral a la persona, almenys de paraula, estem gairebé tots d'acord. És una cosa tan òbvia i necessària que no hi ha discussió. Però quan es parla del començament de la vida i del final, llavors sí que sorgeix una divisió clara entre una concepció materialista i una altra d'espiritualista o personalista. La vida entesa de forma materialista no comprèn per què no podem experimentar amb embrions o per què no podem accelerar la fi d'un ancià malalt en estat terminal... En canvi, per a nosaltres, la vida, sempre és sagrada, i la dignitat de la vida és la vida mateixa. No hi ha vides indignes o que tinguin menys valor. Cada persona és imatge de Déu, per la qual cosa tota la vida, per ella mateixa, té valor, fins i tot aquelles que pateixen les patologies més difícils d'entendre, quan una persona perd la identitat com a ésser intel·ligent i lliure, com la bogeria o l'alienació mental més greu. Malgrat això, som imatge de Déu. Si aquesta vida té valor, la medicina canvia completament. El problema és quan no reconeixem aquest valor. Cap a on ens condueix això? Cap a la barbàrie més greu, cap a una vida i una societat que perd la perspectiva de la solidaritat, del respecte, de la convivència. Així és difícil que hi hagi una medicina humana.

—Com superar la visió que algunes persones tenen que els metges catòlics no deixen avançar la ciència?

—Simplement és el seu problema. Jo no tinc problemes amb la ciència. La fe és perfectament compatible amb la ciència. I

més amb la medicina, que està fonamentada en la raó recta. Ningú no pot dir avui que com que sóc cristià jo no puc ser un home de ciència. Tinc molts altres col·legues cristians que són eminències científiques en les seves especialitats. La ciència en ella mateixa no va contra la fe, ni la fe contra la ciència, per una raó epistemològica de fons. Tota ciència cerca la veritat, i la veritat és única. No hi pot haver contradiccions entre la fe i la ciència. El problema no és la ciència, sinó la metodologia i l'aplicació posterior que se'n fa. No val qualsevol metodologia per avançar o arribar a una fita. Cal un esforç de fantasia i de metodologia per arribar a la veritat sense atemptar ni fer servir la vida humana. És l'únic límit que hi ha per a la veritat, el de la caritat.

—Actualment preparen des de la FIAMC un congrés mundial sobre estats vegetatius (www.estatevegetative.org), quin missatge directe volen oferir al món en aquest camp?

—Avui dia hi ha un moviment molt fort en els països anglosaxons, que tard o d'hora arribarà als països llatins, que advoca per deixar d'assistir, és a dir, deixar de facilitar hidratació i alimentació, a les persones en estats vegetatius. És un missatge molt hipòcrita perquè això condueix inevitablement a la mort. Això, tot i que no la vulguin anomenar així, és eutanàsia passiva. El congrés vol reflexionar sobre les conseqüències dramàtiques de tot això. Si la professió mèdica accepta aquesta modalitat d'eutanàsia, se n'obriran les portes a d'altres en cas de malalties menys greus com les demències o les alienacions mentals, on es fa difícil de reconèixer l'ésser humà. En el congrés volem demostrar científicament que l'ésser humà és una cosa més complicada del que ens volen fer pensar.

—En quina situació es troba una persona en estat vegetatiu?

El Dr. Gigli, al costat del seu col·lega, el Dr. Simón Castellví, a la seu de Metges Cristians de Catalunya.

—L'estat vegetatiu té lloc quan se surt del coma. La persona s'ha despertat, però aparentment no hi ha una comunicació visible amb l'exterior. Personalment, i segons els estudis més moderns en aquest camp, jo no estic segur que no hi hagi comunicació de cap tipus. És cert que no hi ha comunicació visible, però la comunicació pot anar més enllà. Sincerament creiem que hi ha raons científiques molt raonables per mantenir amb vida aquestes persones. I al mateix

temps proposem una cosa diferent, una nova solidaritat, precisament amb els més febles.

—Però, què es pot fer davant de la resistència dels que no creuen que un estat vegetatiu és digne de mantenir-se amb vida?

—Qui decideix quan una vida és digna o no de ser viscuda? El govern nazi va decidir que els gitanos, els jueus, els homosexuals o els esquizofrènics no eren dignes de viure... M'esgarrifo només de pensar que pugui existir un govern que pugui decidir en un moment donat qui és digne o no de viure. No hauríem de caure en la temptació de crear una societat en la qual no hi hagi lloc per a la fragilitat, per al feble, per als ancians... Quin és el límit que posarem en unes altres situacions, l'Alzheimer greu o la demència? Hi ha hagut pacients en coma que es desperten i no només això, sinó que també recuperen la comunicació visible. Diu un proverbi jueu que el qui salva una sola vida, salva tot el món, i el qui mata una sola vida, mata tot el món.

Samuel Gutiérrez

Saps què sent un missioner quan rep notícies de casa?

ASIA APADRINA UN MISSIONER

Amb la teva aportació, ells o elles i encara més persones llegiran CATALUNYA CRISTIANA cada setmana

Marqueu amb una "x" les vostres preferències:

Preu d'una subscripció missionera: **Amèrica i Àfrica: 178,30 €**
Àsia i Oceania: 243,82 €
Missioner **Missionera**
 (Es pot mantenir correspondència)

Nom i cognoms

Adreça

Població Província C.P.

FORMA DE PAGAMENT:

Adjunto xec nominatiu Domiciliació bancària

Titular Data

Entitat Oficina DC Compte

Envieu aquesta butlleta a: CATALUNYA CRISTIANA

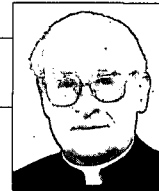
Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona - Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

FIAMC

De les associacions professionals catòliques, la FIAMC (Federació Internacional d'Associacions Mèdiques Catòliques) és possiblement la més important. Aplega més de 50 associacions nacionals reconegudes per la Santa Seu, algunes amb més de 4.000 membres, esteses sobretot per Europa, tot i que també per Amèrica Llatina i Àsia. Compta a més amb una representació important als EUA, una mica menys al Canadà, i molt poca, de moment, a Àfrica.

A la important tasca formativa que té lloc al seu si, s'hi uneix un intens debat bioètic suscitat pel cúmul d'avenços que en el camp de la medicina es produeix en l'actualitat. En el seu lloc web, www.fiamc.org, es recullen bona part de les moltes activitats i iniciatives de la Federació, que recentment ha obert també un apartat a la cooperació internacional.

Carta Dominical

Ricard M. Carles
Cardenal, arquebisbe de Barcelona**La Verge Maria i el nostre «fang petit i tacat»**

El proper dimecres, 24 de setembre, celebrem la festa de la Mare de Déu de la Mercè. Enguany té una especial rellevància pel fet de coincidir amb l'Any de la Mercè, amb motiu dels vuit segles de la primera redempció de captius, realitzada per sant Pere Nolasc i els seus col·laboradors a la ciutat de València. Per això, em sembla que és oportú proposar unes reflexions sobre la figura de la Mare de Déu en l'Església i en la vida cristiana.

En l'obra de Déu no hi ha res que sigui caduc; la seva gràcia mai no envelleix; i les virtuts que inspira no tenen crepuscle. Per això, l'ànima cristiana posseeix qualitats que poden semblar incompatibles, conserva amb la prudent saviesa de l'experiència el candor tendre de la consciència que es desvetlla. L'ànima cristiana no es marceix, i les estacions se sobreposen i es donen en ella sense anul·lar-se les unes a les altres, com succeeix en l'univers material. Hi ha tanta força en el cor d'un infant! Tota la força del futur. I hi ha tanta llum en una ànima de savi! Tota la llum d'un llarg passat d'experiència. ¿Per què no ha de ser possible conservar en una sola vida aquests dos trossos? I la nostra edat madura, no podria beneir el Déu

que alegre sempre la nostra joventut?

L'eternitat no és una fugida contínua davant la mort, sinó que és la tranquil·la possessió de tots els béns i d'un mateix. Per conservar la frescor de la infantesa, aquest tresor virginal en el fons d'una ànima generosa, cal que hi hagi en nosaltres encara quelcom d'infantil. ¿És que potser ens hem d'empetitir artificialment i hem de tornar al balboteig dels infants? No; n'hi ha prou que ens esforcem a comprendre'ns a la llum de la veritat per veure que encara necessitem una mare.

Perquè l'home està cridat a néixer diverses vegades. No es forma i no es completa més que per obra de successius naixements. El seu cos ja viu, però l'activitat del seu esperit encara no s'ha obert; es desvetlla el seu esperit, però dorm encara la voluntat moral; neix la voluntat, però encara no s'ha adquirit el costum... I així anem, de naixement en naixement, fins arribar al nostre naixement etern en la vida que no acaba.

La pietat cristiana ho ha comprès molt bé i els fidels han recorregut, com per instint, a la Mare del Verb, perquè són sincers i no s'imaginem, com els passa als presump-

tosos o als ignorants, que ja han sobrepassat, en la vida de la gràcia, el grau elemental.

És aquesta devoció total a la Mare de Jesucrist la que conserva en l'Església el veritable esperit de família. No sé si sóc savi, no sé si sóc virtuós, no sé si sóc fort o feble o si mereixo que se'm tingui en compte. Entorn de la llar, els infants no formen més que una sola comunitat, i els ulls de la mare els ha nivellat a tots amb un mateix amor: no són res més que *els seus fills*.

Jo només demano, aquesta tarda, un sol favor: roman-dre en l'Església, no com un lletrat o com un filòsof, no com un atleta o com un heroi, sinó simplement com un fill de la Mare de Crist, Maria.

He trobat, en una edició de l'ofici diví per a Hispanoamèrica, aquesta entranyable expressió de pietat mariana, amb la qual acabo: «Només aquella Nena, la Nena Immaculada, la Mare que rebé del Fill la seva bellesa, la Verge que li diu al seu Creador criatura, només aquesta Nena formosa fou enlairada al cel. El nostre petit fang, extasiat de nostàlgia, espera ardentment pujar algun dia al cel, on el fang de la nostra Nena espera purificar en gràcia el nostre fang tacat.»

Paraula i vida

Lluís Martínez Sistach
Arquebisbe de Tarragona i Primat**La catequesi un cop més**

Les parròquies comencen ja a convocar els infants, adolescents i joves al nou curs de catequesi. És una convocatòria adreçada també a totes les famílies cristianes amb una pràctica religiosa habitual o no tan habitual, perquè els pares cristians són els primers catequistes dels seus fills i tenen la joiosa responsabilitat de la seva formació cristiana.

El testimoni de vida cristiana que els pares ofereixen en el si de la família arriba als fills embolcallat en la tendresa i en el respecte maternal i paternal. Els fills des de petits perceben i viuen joiosament la proximitat de Jesús que els pares els manifesten, fins al punt que aquesta primera experiència cristiana deixa en ells una empremta sovint decisiva que perdura tota la vida.

Avui, dissortadament, aquest testimoni dels pares no és massa freqüent. Tanmateix els pares reben en el sagrament del matrimoni la gràcia i la responsabilitat de l'educació cristiana dels seus fills. És quelcom que hauria

de realitzar tota família cristiana. Per això, Joan Pau II recorda que els pares cristians han rebut de Déu l'encàrrec «d'educar els seus fills des de petits en la pregària, d'endinsar-se progressivament en la descoberta del misteri de Déu i del col·loqui personal amb ell».

Tot això els pares no ho poden fer sols. Necessiten l'ajut de la catequesi parroquial. La parròquia és el lloc privilegiat de la catequesi i té la responsabilitat d'iniciar en la fe cristiana els qui han rebut el sagrament del baptisme. A la parròquia el pa de la bona doctrina i el pa de l'eucaristia són repartits en abundància en la catequesi i en la celebració de la fe, dues realitats inseparables.

És bonic recordar que en rebre els sagraments de la iniciació cristiana —el baptisme, la confirmació i l'eucaristia— som alliberats del poder de les tenebres, morts, sepultats i ressuscitats amb Crist; rebem l'esperit de fills adoptius de Déu i celebrem amb tota l'Església el memorial de la mort i resurrecció del Senyor.

La catequesi és un element fonamental de la iniciació cristiana i està estretament vinculada als sagraments de la iniciació. Per això és tan necessària la catequesi per als infants, adolescents i joves que segueixen la iniciació cristiana.

La catequesi és més que un ensenyament: és un aprenentatge de tota la vida cristiana que propicia un autèntic seguiment de Jesucrist. Això es fa en el si de la família cristiana i també en el si de la comunitat cristiana que viu, celebra i dona testimoni de la fe.

Els pares han de procurar que els seus fills participin en la catequesi. Com en tot procés d'educació dels fills, els pares han de participar també en les trobades que organitzen els catequistes per seguir el període de maduració de la fe dels fills i perquè hi hagi harmonia entre el treball que fa la parròquia i el que realitza la família cristiana. No es pot realitzar una autèntica catequesi d'infants al marge de la família.

La pàgina

del nostre setmanari

www.catalunyacristiana.com

opinió

Punt de vista

M. Rosa Ferrés Treig

«Creure després de l'Onze de Setembre»

Avui, quan se senten rumors de guerra, quan el terrorisme no és ofegat i causa noves víctimes, homes, dones i nens; quan el desig de poder encara guanya el desig de solidaritat entre els homes i els pobles, quan la política és poc clara i depèn d'interessos moltes vegades egoistes i mesquins, quan la desigualtat continua mantenint i coent la rancúnia, penso en el que es va debatre en el curs *Creure després de l'Onze de Setembre* que va impartir el professor Francesc Torralba.

Penso en aquelles hores d'incredulitat, impotència, dolor i ràbia, por, tristesa, tràgics moments, llàgrimes per a moltes famílies. I em pregunto, té sentit creure en la pau, la justícia, el perdó? Pau, perdó, reconciliació. Com?

He de mirar amb una nova mirada que em permeti veure:

Com entre el fum i la desesperació uns braços forts, unes mans cercaven les mans de les víctimes i les agafaven ben fort. No els importava morir per salvar altres homes, germans al cap i a la fi.

Com entre les runes moltes mans treballaven deleroses per rescatar amb un alè de vida aquells cossos ferits d'homes i dones, germans al cap i a la fi.

Com en el món hi havia qui aixecava una oració per tots aquells que sofrien, germans al cap i a la fi.

Com avui homes i dones surten al carrer volent la pau, potser molts encara no tenen clar què és veritablement la pau perquè aquesta no és tova, és exigència, però hi ha almenys un desig d'un món millor.

Com avui molts diuen prou al terrorisme i així ho ensenyaran als seus fills. Sacrificis com el de les torres bessones, com el d'Ernest Lluch, com el de molts altres, fan dir prou a dins del cor de molts homes.

Germans al cap i a la fi encara que no en siguin del tot conscients.

El món d'avui és un tot, per bé i per mal corren les notícies, tot està interrelacionat. El mal que es fa en un lloc repercuteix en un altre. Aquesta interrelació portarà de bon grat o per força a ajudar-se, a aprendre a conviure, a no poder ignorar la desgràcia, la fam, l'ofec físic i espiritual d'altres i a treballar-hi. Però, a pesar de tots els onze de setembre de la història i de tots els moments negres, cruels, caòtics, plens d'horror en la

història de la humanitat, a pesar de tot el mal i el dolor el progrés en tots els ordres s'ha anat obrint pas. Per què? Si l'odi només ens porta odi, la violència genera una espiral de més violència; la indiferència porta ressentiment, què pot parar el mal del món? Què ho canvia tot? Quina és la revolució més gran? Quina llavor germina entre les cendres, en el cor dels homes? L'amor.

«Només per l'amor serà salvat l'home», ens diu Jesús. Jesús de Natzaret va venir a ensenyar-nos l'amor. El Mestre ens parla de perdó, d'esperança, de la llibertat de l'home. Ell em dona resposta, ell m'acosta a l'energia creadora de l'amor. Ell em dona l'esperança.

Crec que el camí de l'home és llarg però que tendeix cap a la perfectivitat. Jesús és la mà forta i segura a qui ens podem agafar en aquest viatge. Ell estima, sofreix, perdona, així ens ho ensenyà, amb l'exemple. Perdona perquè coneix la nostra vulnerabilitat, debilitat, perquè per l'amor ve a salvar-nos, perquè ens sap germans, fills tots d'un mateix Pare.

Com construirem la pau veritable entre els homes, entre els pobles, si convenim que som diferents, que estem en moments diferents del nostre caminar? Només per l'amor. La mare Teresa de Calcuta diu: «Tot acte d'amor és una obra de pau, per molt petit que sigui.» Treballem la solidaritat, actuem amb generositat uns cap als altres i mireu cap als més necessitats.

Comprenem la diferència, ajudem-nos i respectem-nos, sentim-nos germans de debò, amb el que es diu ateu, el que és creient, ja sigui mahometà, indú, jueu, cristià, cadascú puja la muntanya per un lloc, pel que entén, pel que sap o pel que en aquell moment pot.

I posem a la pràctica del nostre dia a dia aquest sentit de germanor i d'amor amb els que tenim al costat, en el nostre nucli, en les nostres petites comunitats.

Sóc dona, esposa i mare, aviat àvia, filla, germana, i des de casa nostra procuraré humilment mantenir la llàntia encesa. En oració m'uneixo a molts homes i dones demanant llum per a tots aquells que han de dirigir les coses del món, perquè actuïn rectament i en nom dels ideals més purs. Llum per als que treballen i per als que han de despertar, llum per anar sempre endavant.

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

Per obrir la porta al malestar

Paul Watzlawick, dedicat a la psicoteràpia, ha escrit un llibre titulat *L'art d'amargar-se la vida*. És un escrit ple de sentit comú i que, a través d'anècdotes i contrastos irònics, assoleix un realisme admirable. El tema del llibre és el del títol: com s'ha de fer per viure amargat. O, si ho preferiu, què cal estalviar-se per no caure en l'amargura. L'obra no és llarga i, en el seu contrast, és molt raonable en les seves observacions. De fet, l'autor vol advertir l'home contemporani dels paranys que li ofereix la societat, fins i tot, amb el pretext que el protegeix i l'ajuda. Com si vingués a dir que es creen distorsions per tal que els governs es puguin mantenir en una colla de realitzacions que els nodreixen i els fan necessaris.

El professor de psicologia, en l'inici del seu escrit, manifesta com un pot generar la seva dissort en el recés total del seu cervell. La qual cosa no significa que no existeixin problemes reals que condueixin a sentir les asprors de la vida. Nosalts mateixos —esdevenint contradictors de nosaltres mateixos— podem fer molt per viure angoixats i ressentits.

L'autor descriu, immediatament, unes daurades indicacions que obren les portes a una vida dissortada. La primera

cosa és la convicció que només hi ha una opinió certa: la meua. Tot seguit comprovaré que el món va molt malament. Si un és professional d'aquesta convicció, mantindrà una reacció que obeeix a triar el que ha de ser el món —segons ell— i a refusar com és. Ell és capità del vaixell de la seva vida, vaixell que les rates ja han abandonat, que navega impertèrrit cap a la nit borrascosa. Ignora un principi daurat important: que el destí arrossega al descoratjat.

Què passà en aquesta persona? Que el desànim —l'amarguesa— s'ha convertit en el seu objectiu absolut. L'esforç de ser fidel a si mateix es converteix en esperit de contradicció. Si no es contradigués es trairia a si mateix. Si els altres li suggereixen quelcom, ell els refusa, encara que es tracti de coses que l'ajudarien. No coneix la dita que «la maduresa és la capacitat de fer allò que està bé, encara que els pares ho recomanin».

La cosa, diu el professor, va molt enllà, fins a la conseqüència heroica de refusar el que a ell mateix li apareix com la millor elecció. Això és, refusa les recomanacions que es fa a si mateix. Resultat: el peix no es mossega només la cua, sinó que es devora totalment. Total: s'arriba a un estat de dissort que no té cap rival.

A propòsit de...

P-J Ynaraja

Capellà del Montanyà (ynaraja@ynaraja.telefonica.net)

Por d'estimar

Una de les composicions modernes que m'ha impressionat més és la cantata *Apocalipsis*, del conjunt Aguaviva. La vaig sentir, aleshores, en microsolc, la vaig copiar en casset i ara l'he passat a un disc compacte. Amb totes les imperfeccions tècniques que vulgueu, la lletra i la melodia encara captiven. Recordo ara el poema de Nazim Hikmet *No ens deixen cantar*, que diu: «Tenen por, Roberson, tenen por de l'alba, por de veure-hi, por de sentir-hi, por de tocar, tenen por d'estimar, por d'estimar com Ferhat, apassionadament.» Últimament he descobert el sistema de descarregar d'Internet cançons diferents. No m'havia interessat fins ara, tenia por que fos una manera de perdre el temps, però no ha estat així. He anat recordant antigues melodies, mentre provava sort. Vaig començar per cançons tiroleeses i vaig recordar els meus temps de batxiller. Uns quants companys han mort, d'altres han derivat a posicions ben diferents de les que teníem aleshores. De tota manera, ens continuem saludant i, si necessites un favor, no tindria cap inconvenient a demanar-los-el.

Vaig provar amb música andina i vaig poder sentir la deliciosa melodia *El cóndor pasa*. Corresponia a temps de la Llobeta, a les primeres visites emocionades a Taizé. Temps d'il·lusions religioses entre una joventut que es reunia en gresques místiques interminables. En recordo uns quants noms. De tant en tant, encara trobo persones d'aquells temps.

També vaig trobar les *milongas* de Cafrune, les cançons d'A. Yupanqui, de Víctor Jara, o de Joan Baez. He tornat a sentir *Preguntitas sobre Dios* i he recordat els campaments al Pirineu, on ens la va ensenyar un jesuïta, o l'equip nacional de la JOC, que la va cantar durant la missa. Aparentment la lletra era blasfema, però es cantava com un imperatiu de la justícia que exigia la nostra fe cristiana.

Podria continuar amb més exemples. La música és molt evocadora. M'he deixat arrossegar per la nostàlgia sense morbositat, amb responsabilitat. M'ha servit, em serveix, per pregar. Em sento responsable de la meua vida, de la meua vocació, del meu ministeri. I si algú s'ha apartat de vivències, projectes o conviccions molt nobles que van tenir, em queda la possibilitat de pregar, continuant sense vacil·lació. Em trobo amb gent que quan pensen en aquells temps em diuen: m'ha agradat saludar-te, però no em demanis res més, aquella etapa ja la tinc superada. Segurament tenen por d'estimar. Torneo a recordar Aguaviva: «Tienen miedo del grano y de la tierra, del agua que corre y del recuerdo. La mano de un amigo, que no pide ni descuento, ni comisión, ni plazo, le tienen miedo a la esperanza.» Altres enyoren aquells anys i amb certa nostàlgia, em diuen: «Ara ja no deuen quedar coses d'aquelles... un dia vindré amb el meu fill perquè et conegui... no crec que li interessi... són molt diferents els d'ara, però m'agradaria...» Ho diuen amb pena, però sense sentir-se derrotats del tot. Estimulen el meu coratge.

L'amor autèntic implica compromís, tant la caritat com el matrimoni o l'amistat. Tant en èpoques de satisfacció i companyia, com en les de fracàs i soledat. Vull viure l'amistat com un do, vull poder ser reclamat, encara que hagin pogut passar molts anys des del seu naixement. Pot resultar incòmode, però és l'única manera de viure sincerament i honradament la meua vocació d'home i cristià.

Notes insignificants

Germà Adrià

Homes
revolucionaris

Durant quatre dies he participat en una trobada de religiosos.

Dies de pregària intensa. De reflexió. De feina en grups per analitzar la vida de comunitat i l'apostolat propi de la congregació a la qual pertanyen.

Dies de convivència. D'intercanvi d'opinions. De xerrades individuals. De silenci en una naturalesa esplèndida entre fruiters i no gaire lluny del mar.

Uns 60 homes ja madurs, ja avesats a la feina apostòlica docent.

Flagel·lats, sí, per la manca de vocacions. Dels 60, la majoria passaven dels cinquanta anys.

Turmentats perquè sembla com si Déu ja volgués prescindir dels seus serveis particulars, en no suscitar joves que vulguin viure aquesta vocació.

I tots aquests religiosos, profundament lliurats; generosament sotmesos a tots els deures de l'anomenada «vida religiosa».

Homes plens d'amor que han donat i continuen donant el millor de la seva vida al servei educatiu.

Homes als quals s'ha convidat a reflexionar seriosament per descobrir la millor manera de servir actualment la joventut.

Però... Déu no suscita vocacions. Ni per a la seva congregació ni sembla que per a cap de les congregacions que comptaven amb milers de religiosos.

Per què Déu fa el sord a les pregàries de tots ells?

Per què Déu no posa al cor d'algun jove la set de servir-lo en aquesta o en una altra congregació?

Tots els fundadors van ser homes inquiets, renovadors, creadors, en certa manera «revolucionaris».

Cap no es va conformar a seguir les regles de cap congregació ja existent.

Tots van sentir la necessitat, instats per Déu, de crear noves formes de servei als homes.

I Déu n'hi do el que van inventar.

A vegades penso que uns quants d'aquests fundadors, avui ho passarien molt malament entre nosaltres.

Se'ls autoritzaria a fer el que van fer?

Podrien llançar-se a una aventura nova, i trencar els canons i els costums i les lleis?...

Només així van aconseguir obrir l'Església a nous horitzons i enriquir-la amb noves lègies de servidors adaptats al seu temps.

El superior general d'aquests religiosos en la convivència dels quals vaig participar, els insta, els requereix perquè siguin capaços de refundar la seva congregació.

Res de retocs o de pintures parcials. Ell vol que els seus religiosos siguin capaços de plantar-se, mirar el seu fundador i dir-se: ara serem nosaltres fundadors amb el coratge que va moure el nostre fundador al segle XVII.

Poden els joves, sotmesos a l'agitació d'un món canviant, enamorar-se d'una organització que vol perpetuar els motlles de fa 300 anys, disfressant-los només d'aparences de modernitat?

Crist, per llançar el seu Evangeli, no va acceptar els motlles dels seus estaments religiosos.

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana (lluis.serra@fms.it)

Museu Pau Casals

Sant Salvador, al Vendrell, presenta tres línies impolutes: la sorra de la platja, que s'allarga d'una manera tranquil·la en una costa sense accidents; l'aigua del Mediterrani, intensament blau quan m'hi acosto a primeres hores de la tarda del calorós mes d'agost, i el blau del cel sense núvols que el pertorbin. El panorama des de la Vila Casals és esplèndid. Em vénen a la memòria els paratges de Sicília, on hi ha la casa natal del gran escriptor italià Luigi Pirandello. En tots dos casos, la lluminositat del cel i del mar s'entrecreen i creen una atmosfera de contemplació.

Una visita al Museu Pau Casals, que es troba a la vila que ell mateix va fer construir a Sant Salvador, permet ressaltar unes quantes de les característiques més notables del gran mestre: el seu talent musical, la seva defensa de la pau i les seves arrels catalanes.

Pau Casals va tenir el do de la música que va començar a conrear precoçment des de la seva infantesa. El seu pare era organista del Vendrell. La seva mare, nascuda a Puerto Rico, va donar suport a Pau en tot moment perquè desenvolupés la seva capacitat musical. No semblaven bons estudis per guanyar diners, però va optar per la seva vocació abans que pel pragmatisme econòmic. Als onze anys, quan va sentir per primera vegada el violoncel, va trobar el seu lloc al món. Es va convertir en el millor violoncel·lista de la seva època i en un dels millors del segle XX i va arribar a ser un dels directors d'orquestra més reconeguts internacionalment. No va esgotar el seu talent com a intèrpret innovador sinó que es va dedicar també a la composició, i va crear entre altres obres l'oratori *El Pessebre*.

«Les úniques armes de què dispo són la batuta i el violoncel», va dir Pau Casals. La seva defensa de la pau, de la llibertat i de la democràcia no va ser inferior a la seva grandesa musical: «La sang innocent que es vessa, les llàgrimes de les víctimes de la injustícia per a mi són més importants que la meua música i que tots els meus recitals de violoncel.» Va viure fets dramàtics com les dues guerres mundials, la dictadura russa iniciada després de la Revolució d'Octubre («Avui Rússia s'ha acabat per a mi»), el nazisme («Vaig declarar que no tornaria a Alemanya»), la política de Mussolini («Vaig adoptar l'actitud de no tornar a Itàlia»).... La guerra civil espanyola, iniciada el

18 de juliol del 1936, el va sorprendre assajant a Barcelona la Novena Simfonia de Beethoven. Un emissari de la Generalitat li va comunicar que el concert previst per a l'endemà quedava suspès. D'acord amb els seus músics, va executar la Simfonia completa abans que els membres de l'orquestra es dispersessin: «Nosaltres cantàvem l'himne immortal a la germanor, mentre pels carrers de Barcelona es preparava una lluita fratricida que va durar dos anys i mig.» Va protestar, va renunciar a nombrosos concerts i guardons... per sensibilitzar el món a favor de la pau. Com en tota obra mestra, els compassos de silenci tenen la seva funció. En la seva vida, el silenci musical va ser senyal de protesta per la manca de llibertat. Va acusar desencertadament Gaspar Cassadó, eminent intèrpret català de violoncel i deixeble seu, a *The New York Times*, però als sis anys es va produir la reconciliació. Va compondre l'himne a l'ONU, que li va concedir la Medalla de la Pau el 1971. Vuit anys abans, el president John F. Kennedy li va atorgar la Medalla de la Llibertat. Davant la injustícia, no es va refugiar en els pentagrames de les seves partitures: «Jo no sóc polític; no ho he estat mai i no pretenc ser-ho. Jo sóc exclusivament un artista (...) que té l'obligació de manifestar-se categòricament quan es tracta de la dignitat humana ultratjada.»

Pau Casals va compaginar el seu universalisme amb les seves essències catalanes: «Sóc català» (24 d'octubre del 1971, a l'ONU). Aquest acte, durant el qual va pronunciar aquestes paraules, va ser silencià per la televisió franquista de l'època. Afirmar el seu catalanisme va constituir un signe d'amor per les seves arrels. Com va dir: «Ah, si cada home estimava de tot cor la seva terra, les seves tradicions, la seva llengua! Cadascú al seu lloc, com en una orquestra... quin acord no se n'obtidria!» Actualment, corren mals vents. Pesen més les acusacions de nacionalisme exclouent o es titlla un plantejament semblant de provincianisme esmussat. Tant de bo sapiguem viure la diversitat com una harmonia musical, on cada instrument aporta al conjunt! Va morir a Puerto Rico, el 1973, tancant així el cicle matern. Avui les seves restes reposen al cementiri de la seva ciutat natal, el Vendrell, on val la pena també visitar la casa on va néixer.

Zoom

Eduard Brufau

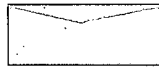
Dades publicades aquest mateix estiu posen en relleu la magnitud del tràfic de persones a escala mundial. Segons les Nacions Unides, les xarxes internacionals que es dediquen a fer d'éssers humans simples esclaus laborals o sexuals generen uns beneficis de 10.000 milions d'euros anuals. Aquest tràfic afecta un milió de persones, sobretot nens i joves de països pobres. A més de la pobresa, l'orfanat i les guerres són factors que també creen víctimes d'aquestes formes d'esclavitud.

**Esqueles a
Catalunya Cristiana**

Tel. 934 092 810

Cartes del lector

El record de Cuatro Vientos

Sóc estudiant d'Arquitectura, una d'aquelles centenars de catalanes que van acompanyar el Sant Pare en la seva estada a Madrid, a Cuatro Vientos. Han passat ja quatre mesos i per molts més que en passin sé que el record i l'estimació que Joan Pau II ens va deixar no s'esborraran de la nostra memòria.

Durant aquells dies, *Catalunya Cristiana* va servir d'altaveu i va transmetre el nostre entusiasme i agraïment per la seva visita. Ara, a Barcelona, esperem l'arribada d'un nou bisbe... Tant de bo que segueixi tan fidelment la doctrina i les ensenyances del Papa, com fins ara ho ha fet el nostre senyor bisbe Ricard M. Carles!

MARÍA MÉNDIZ NOGUERO
Barcelona

Qui són els màrtirs

En una visita, recent, a la ciutat de Barbastro, la meua ànima va quedar com traspasada i ferida per una sageta. Amb immens dolor i alhora molt emocionat i admirat en contemplar amb els meus propis ulls les restes mortals (les ossades), amorosament guardades i conservades, dels 51 màrtirs de l'any 1936: pares, estudiants i germans missioners claretians —avui ja beats— i exposats ara al «Museu dels màrtirs» de Barbastro.

«Perquè ell, que els coneixia des de sempre, els ha destinat a ser imatge del seu Fill, (...) I els qui havia destinat, també els ha cridat; i els qui ha cridat, també els ha fet justos; i els qui ha fet justos, també els glorifica» (Rm 8,28-30).

Els van ser: Manel Buil Lalueza, de 21 anys, natural d'Abizanda (Osca) i germà missioner. Les seves meravelloses paraules van ser: «Visca Barbastro catòlic»; Joan Codinachs Tuneu, de 23 anys, natural de Santa Eugènia de Berga (Barcelona) i estudiant missioner; Josep M. Badía Mateu, de 24 anys, natural de Puigpelat (Tarragona) i Manel Torras Sais, de 21 anys, natural de Sant Martí

Vell (Girona).

Tots quatre van ser assassinats amb els altres 47 companys seus entre el 13 i el 15 d'agost del 1936. La seva festa, establerta com a beats, és el 13 d'agost.

I per agermanar la ciutat de Barbastro amb la ciutat de Lleida, fem també felicitat memòria del nostre màrtir-beat i seglar molt estimat a Lleida, Francesc Castelló i Aleu, de 22 anys, que també va donar testimoni —fins a immolar-se per Crist— amb les paraules «sóc cristià» davant del tribunal el 29 de setembre del 1936. Les seves despulles mortals reposen en una fossa comuna del cementiri de Lleida. La seva festa és el 28 de setembre.

Honoreu-los, Senyor, amb autèntics miracles i signes que testimonien la seva fidelitat a Déu i a l'Església.

JOSEP VIDAL BORRÀS
Lleida

Bioètica

A mitjan anys cinquanta es va celebrar a Roma un congrés de metges anestesistes. Com era costum, van visitar el Papa, llavors Pius XII, a qui van exposar una novetat i van demanar una orientació moral: la tècnica permetia ja mantenir artificialment i indefinidament en vida persones en estat vegetatiu.

Després d'un període d'informació i de reflexió, Pius XII va donar una norma encara vigent per no superada. Calia tractar el dolor fins i tot si escurçava la vida i, pel que fa a l'estat vegetatiu, només el metge podia escatir si era o no irreversible. Si era reversible, calia emprar tots els mitjans per a una possible recuperació; en altre cas, calia tenir en compte la possibilitat que s'ocupés un llit que caldria reservar per a un cas reversible i fins i tot les despeses que haurien de suportar la família o la Seguretat Social.

En aquesta resposta el Papa feia es-

ment de la norma més bàsica de l'Evangeli: estimar Déu demanant-ne l'auxili en un sovintment difícil pronòstic i estimar el pròxim en el malalt, la seva família i la societat.

És bo parlar dels temes morals per formar-se una recta consciència però admetent sempre la nostra limitació humana que Joan Pau II ens recordava fa pocs mesos en l'encíclica *Eccelesia de Eucharistia* (37): «El judici sobre l'estat de gràcia, òbviament, correspon només a la persona interessada i es tracta d'una valoració de consciència.» I això cal aplicar-ho fins a la més dramàtica i sobtada situació del reanimador d'un nou-nat en què dubta si no serà acarnissament oposar-se al curs natural d'un estat que ara evolucionarà a una greu minusvalidesa.

JAUME MIRÓ i VIDAL
Lleida

Pensaments de bon matí

- Si quan ja he mort no trobo res, què hi faig ara aquí?
- Entre cristians: quan es menysprea l'autoritat no resplendeix la veritat.
- Si Déu no t'omple la vida, sempre sonarà a buit.
- Quan l'home deixa de posar en pràctica la paraula de Déu, se li escapa la meitat de la vida.
- La creació té una signatura: amor.
- Al captard de la vida d'un cristià, ha de veure una llum que se li atansi.
- Si el que sóc és més important que el que tinc, mai ningú no m'ho podrà prendre.
- Hom pot dubtar sobre el purgatori, on no hi ha dubte és en la justícia de Déu.
- Sents inquietud? Doncs no perdis temps.
- Si no perdem el temps, aconseguirem una eternitat que no té temps.
- El cristià ha de voler que el darrer sospir de la vida concordi amb la primera mirada del Pare.
- Sentir enyorança d'eternitat és oblidar temps i diners.

PIUS PUJOL
Centelles

Diàleg obert

Per tal d'augmentar la participació i el debat entre els nostres lectors, us oferim aquesta secció dins de «Cartes del lector», on els temes d'actualitat són els protagonistes. D'aquesta manera, esperem afavorir el diàleg obert en el nostre setmanari.

Defensar la vida del no nat

El filòsof i acadèmic Julián Marías va dir que «l'avortament és la gran tragèdia del segle XX». I malauradament continua sent-ho del nou mil·lenni.

Els metges avortistes s'enriqueixen fent a miques al ventre matern, mitjançant l'aspirador quirúrgic, amb solucions de sal o esquarterant amb un aparell a l'efecte, el nadó a l'interior de la mare, indefens, com en un nou «passadís de la mort». Déu meu, si se sent el batec del cor, tan engegats estan per cometre un crim tan abominable?

Mitjançant l'ecografia vaig veure el meu fill amb tres mesos de vida dins del ventre matern, amb escassos centímetres, uns dotze, però vivint, movent les seves minúscules manetes i el seu cosset fràgil. Autèntica vida humana, única i irrepètible, amb caràcters genètics propis, tot un miracle

amb explicació científica.

Doncs bé, amb tres mesos, amb la llei de l'avortament, puc interrompre l'embaràs de la meua dona per raons socioeconòmiques (el meu sou és baix, les ajudes estatals són gairebé inexistentes i els meus contractes laborals són precaris), però a mi, eliminar-lo —dic més aviat assassinar encara que soni més dur?— ni em passa pel cap. Lluitaré per ell, perquè l'estimo i perquè és un ésser humà innocent amb dret a viure.

Quina pena l'aprovació generalitzada de l'avortament en la nostra societat. Només l'Església catòlica i alguns grups Pro-Vida, «políticament incorrectes» tots dos, defensen la vida del no nat, tot i que no estigui de moda i vagin contra corrent del pensament permissivista actual.

JUAN ISMAEL FERNÁNDEZ RODRÍGUEZ
Montornès del Vallès

EL CONSULTORI

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL,
pel Dr. Joan
Antoni Mateo

Sobre el matrimoni

—Pot donar-se veritable matrimoni entre batejats si només contrauen matrimoni civil? Què hem de pensar dels que només s'ajunten «prescindint dels papers»? Per què l'Església posa tants impediments per dissoldre un matrimoni quan aquest no funciona? On hem d'acudir si tenim problemes d'aquesta mena?

—Recullo en aquestes preguntes diverses consultes que m'arriben sovint sobre el tema. La doctrina de l'Església en la seva expressió canònica manté la inseparabilitat entre contracte i sagrament en la unió matrimonial. Al meu entendre, això significa que tot matrimoni vàlid entre batejats és necessàriament sagrament. És signe de l'aliança indissoluble entre Crist i l'Església i d'aquest amor treu el matrimoni la seva font constant de gràcia. Ara bé, cal diferenciar el sagrament de la seva forma canònica de contreure'l tal com disposa l'Església. Per exemple, si una parella de batejats volgués contraure veritable matrimoni (un i indissoluble) però per causes externes a la seva voluntat (guerra, persecució, impossibilitat de trobar un ministre sagrat que el beneeixi...) no pogués fer-ho en la forma canònica establerta, la seva voluntat expressada davant d'uns testimonis o en un contracte escrit i rubricat, podria suplir la forma i seria veritable matrimoni. Un cop restablertes les condicions externes, el matrimoni es podria convalidar davant l'autoritat de l'Església. Fora d'aquestes circumstàncies excepcionals, la validesa ve determinada per la forma que estableix l'Església. Actuar d'una altra forma seria arbitrari i establiria un principi segur de dissolució eclesial.

Per tant, les anomenades unions lliures no deixen de ser unions de conveniència i, sota el pretext de prescindir de tràmits burocràtics, eludeixen la necessària responsabilitat dels individus davant la societat (civil i eclesial). Sota pretext de llibertat, s'exerceix el llibertinatge. És normal que l'Església posi dificultats per dispensar de la convivència (separació) o per declarar la nul·litat d'un matrimoni (no es tracta de dissoldre una realitat, sinó de posar en evidència que aquesta realitat no es va donar). La consciència matrimonial és un assumpte greu, decisiu per a l'estabilitat personal i familiar i el bé dels fills. Cal procedir amb cautela i veure si hi ha veritables raons i no únicament passions. Cal procurar que la cosa torni a funcionar, la qual cosa amb la gràcia de Déu i bona voluntat sol ser possible. És una pena veure matrimonis que després de poc temps trenquen els plats amb facilitat. Convé una educació i una preparació convenient per al matrimoni. Els fracassos solen tenir llargues arrels. El meu consell és que acudeixin al rector o a un capellà de confiança per demanar consell i informació.

• Si voleu enviar les vostres consultes al Dr. Mateo, podeu adreçar-vos a:
elconsultori@hotmail.com -
catcris@ibernet.com - www.balmesiana.org -
apartat de correus 121 - 25620 Tremp (Lleida).
Cal indicar sempre «Consultori».

CALENDARI DE LA SETMANA

Lectures de la missa,
santoral
i altres celebracions

(Cicle litúrgic B; ferial 1)

Temps de durant l'any (Salteri: setmana 1)

SETEMBRE

21. Diumenge

XXV de durant l'any. Verd. Lectures: Saviesa 2,12.17-20 / Salm 53 / Jaume 3,16-4,3 / Marc 9,30-37. GIRONA: Dedicació de la Catedral (cat. S)

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Mateu, apòstol i evangelista; Santes, Ifigènia, vg.; Celina, vg.

Festa Major: a Aiguaviva de Gironès, Avinyó, Begur, Campdevànol, Castellar del Vallès, Esplugues del Llobregat, Fogars de la Selva, les Franqueses del Vallès, Montornès del Vallès, Osor, Pinós, Puigverd d'Agramunt, Riudarenes, Riudaura, Sant Feliu de Codines, Sant Ferriol, Sant Julià de Vilatorrada, Sant Mateu de Bages, Sant Mori, Sant Pere Sallavinera, Sant Sadurní de l'Heura, Vallbona de les Monges, Vallirana, Vall-llobrega i Verges.

22. Dilluns

Fèria. Verd. Lectures: Esdres 1,1-6 / Salm 125 / Lluc 8,16-18. GIRONA: Aniv. ordenació episc. bisbe Carles Soler, Blanc.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Maurici i comp. mrs.; Fèlix IV, p.; Santes, Digna, vg. i mr.

Festa Major: a Espot.

23. Dimarts

Sant Pius de Pietrelcina (MO), Blanc. Lectures: Esdres 6,7-8.12b.14-20 / Salm 121 / Lluc 8,19-21. TARRAGONA: Santa Tecla (ciutat, S / diòc. MO), Vermell.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Andreu, mr.; Lli, p. i mr.

Festa Major: a Calella, Roda de Ter i Tarragona.

24. Dimecres

Fèria. Verd. Lectures: Esdres 9,5-9 / Tobies 13,2-8 / Lluc 9,1-6. BARCELONA: La Mare de Déu de la Mercè (S), altres diòcesis (MLI), Blanc.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Gerard, b.; Pacífic, prev.; beat Marc Criado, prev.

Festa Major: a Almacelles, Barcelona, Calldetenes, Santa Coloma de Farners i Vallgorguina.

25. Dijous

Fèria. Verd. Lectures: Ageu 1,1-8 / Salm 149 / Lluc 9,7-9. GIRONA: Sant Dalmau Moner (MO), Blanc.

ALTRES CELEBRACIONS: Mare de Déu de la Misericòrdia. Santes, Aurèlia, vg.

26. Divendres

Fèria. Verd. Lectures: Ageu 1,15b-2,9 / Salm 42 / Lluc 9,18-22. Si es vol: Sant Cosme i Sant Damià (MLI), Vermell.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Nil, ab.; Santes, Justina, vg. i mr.

Festa Major: al Prat de Llobregat.

27. Dissabte

Sant Vicenç de Paül (MO), Blanc. Lectures: Zacaries 2,5-9.14-15a / Jeremies 31,10-13 / Lluc 9,43b-45

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Caius, b.; Adolf i Joan, mrs.

Lectures bíbliques

Diumenge XXV de
durant l'any

Lectura Primera

Sa 2,12.17-20

Lectura Segona

Jm 3,16-4,3

Condemnem-lo a una mort vergonyosa

Lectura del llibre de la Saviesa:

Els malvats deien: «Posem un parany al just; ens fa nosa i és contrari a tot el que fem; ens retreu que no complim la Llei i que no som fidels a l'educació rebuda. A veure si és veritat això que diu, provem com serà la seva fi. Si realment el just és fill de Déu, Déu el defensarà i el salvarà dels qui el persegueixen. Posem-lo a prova: ultratgem-lo i torturem-lo, a veure si es manté serè; comprovem si sap suportar el mal; condemnem-lo a una mort vergonyosa. Segons diu ell, Déu ja el protegirà».

Salm responsorial

53

Déu poderós, feu-me justícia,
salveu-me, pel vostre nom.
Escolteu la meua súplica,
escolteu les meves paraules.

R. El Senyor fa costat als meus defensors.

Mireu com s'aixequen contra mi,
amb quina violència em volen la mort.
No pensen en Déu. R.

Però és Déu qui m'ajuda,
i fa costat als meus defensors.
De tot cor oferiré sacrificis,
us lloaré, Senyor, perquè sou bo. R.

El fruit de la justícia neix de la llavor
que els homes pacificadors han sembrat en esperit
de pau

Lectura de la carta de sant Jaume:

Estimats, on hi ha gelosies i rivalitats, hi ha pertorbació i maldats de tota mena. Però la saviesa que ve de dalt abans que tot és pura; és també pacífica, moderada i dòcil, compassiva i plena de bons fruits, imparcial i sincera. El fruit de la justícia neix de la llavor que els homes pacificadors han sembrat en esperit de pau.

D'on vénen entre vosaltres les lluites i les baralles? No vénen dels desigs de plaer que es conjuren en el vostre cos? Desitgeu coses que no teniu, i per això mateu. Envegeu coses que no podeu aconseguir, i per això lluiteu i us baralleu. Però vosaltres no teniu perquè no demaneu. O bé demaneu i no rebeu, perquè demaneu malament, amb la intenció de malgastar-ho tot en els plaers.

Al·leluia

2Te 2,14

Déu, valent-se de l'evangeli,
ens ha cridat a posseir la glòria de Jesucrist,
el nostre Senyor.

Lectura de l'Evangelí

Mc 9,30-37

El Fill de l'home serà entregat...
Si algú vol ser el primer, ha de ser servidor
de tots

Evangelí segons sant Marc:

En aquell temps, Jesús i els seus deixebles passaven per Galilea, però Jesús no volia que ho sabés ningú. Instruïa als seus deixebles dient-los: «El Fill de l'home serà entregat en mans dels homes, el mataran i, un cop mort, ressuscitarà al cap de tres dies. «Els no entenien què volia dir, però no gosaven fer-li preguntes. Arribaren a Cafar-Naüm. Un cop a casa, els preguntà: «Què discutíeu pel camí?» Però ells callaven, perquè pel camí havien discutit quin d'ells seria el més important. Aleshores s'assegué, cridà els dotze i els digué: «Si algú vol ser el primer, ha de ser el darrer i el servidor de tots.» Després féu venir un noi, el posà al mig, el prengué als braços i els digué: «Qui acull un d'aquests nois perquè porta el meu nom, m'acull a mi, i qui m'acull a mi, no m'acull a mi, sinó el qui m'ha enviat.»

La pregària dels fidels, o universal (i 2)

Pere Tena, bisbe auxiliar de Barcelona

Escola de pregària

La pregària dels fidels, o pregària universal, és una escola de pregària per als cristians. Certament, el Pàrenostre és l'escola i normativa primera i fonamental de la pregària cristiana, però la pregària universal, per això mateix, és també un exercici de pregària que ens fa sortir de les nostres preocupacions immediates i ens obre a les perspectives amples de l'Església i del món.

Sovint, les intencions que es formulen queden circumscrites a uns determinats camps d'interès, sense arribar a estendre's prou. Per això va bé que ens fem algunes preguntes bàsiques: quines són les «intencions» de Jesús?, quines són les grans intencions tradicionals de l'Església? Això no ens ha de fer oblidar les coses més immediates, del món, dels homes, de nosaltres mateixos...

Les intencions de Jesús

En diverses ocasions, no moltes, Jesús

ha pregat el Pare o ha manat als deixebles que preguessin. Ha pregat el Pare especialment en el darrer sopar, demanant la unitat de l'Església i un testimoniatge comú (vegeu Joan 17), i diu ell mateix que ha pregat per Pere, perquè no defalleixi la seva fe. Ha manat als deixebles que preguessin a l'amo dels sembrats perquè enviï més segadors als sembrats: la collita és abundant! Ha manat també als deixebles que preguessin i vetllessin per no caure en la temptació.

Heus aquí, doncs, unes intencions molt importants: la unitat i la integritat de la fe de l'Església, el Papa i els pastors de l'Església, les vocacions al ministeri, la perseverança i la vigilància en la vida dels creients. Encara podrem afegir la petició de la pau, puix per als cristians la pau és sobretot un do de Déu, que demana la nostra col·laboració.

Algunes d'aquestes intencions apareixen amb poca freqüència en les pregàries de l'assemblea. La pregària per les vocacions, per exemple, hauria d'estar

molt més present del que s'acostuma. I no precisament fent grans explicacions del sentit del ministeri, sinó directament i simplement: que el Senyor impulsi el cor dels joves al servei de l'Evangeli en el ministeri!

Les intencions de la tradició de l'Església

Si ens fixem en els formularis de pregària de la litúrgia oriental hi trobarem uns temes pràcticament fixats. A la nostra litúrgia hi ha més possibilitats de variant; però els esmentats formularis ens donen testimoni d'una estructura tradicional d'intencions. Per exemple, la pregària pel perdó dels pecats, per una mort cristiana i tranquil·la, per la comunió de les Esglésies, etc. Són temes de pregària que difícilment sentim proposar en les nostres assemblees. Insistiria sobretot en la pregària pel perdó dels pecats propis i per la pròpia conversió.

En la pregària universal ha de resso-

nar fortament la pregària pels absents, com hi ressona la pregària pels que sofreixen. Però a una comunitat fraternal, com és la comunitat cristiana, els absents no poden ésser oblidats. En la pregària dels monjos hi ha una pregària pels absents: «Que l'ajuda de Déu romangui sempre amb nosaltres. I amb els nostres germans absents.» De fet, hi ha molts tipus d'absents: els malalts, els presos, el que viatgen... A la missa dominical, on la pregària universal pren tot el seu relleu, la pregària pels absents hauria d'estar molt present. Els absents perquè no han pogut participar aquell diumenge, i també els absents perquè no volen participar a l'assemblea eucarística. Són els absents que més necessiten la pregària de l'Església.

Penso sovint que les lamentacions per la manca d'interès de tants cristians per la missa dominical hauria de deixar pas a una pregària insistent per ells: pels nostres germans que avui o habitualment deixen de participar en l'Eucaristia. Cada diumenge.

Per Eduard Brufau

El sant de la setmana

- Nascut a Cafarnaüm en l'època de Jesús
- Recaptador d'impostos i més tard apòstol i evangelista
- Tradicionalment se l'ha vist com l'introduïdor del cristianisme a Etiòpia
- L'Església el situa com a màrtir en aquelles terres africanes
- Patró de banquers i comptables

En l'època de Jesús l'ofici de Mateu era molt mal vist a la província romana de Palèstina. Els jueus formaven part a desgrat de l'imperi romà, força política opressora de la qual desitjaven desfer-se. El poble d'Israel, com tots els altres pobles sotmesos a Roma, era una peça més en l'engranatge de l'administració imperial i això volia dir contribuir en impostos. Els jueus, doncs, havien de pagar els impostos a l'estat que els oprimia. Per aquesta raó els jueus que es dedicaven a recaptar impostos eren considerats publicans pels seus coreligionaris.

El publicà Mateu — també anomenat Leví — és un dels cridats per Jesús. Així que sent les paraules «Segueix-me» ho deixa tot, abandona el seu ofici, que el fa tan ignominiós, i es fa seguidor del Mestre, es converteix en un

Sant Mateu

dels dotze apòstols. De la vida de Mateu com a deixeble de Jesús, en tenim poques dades, però cal suposar que va participar en la predicació per Terra Santa després de l'Ascensió de Jesucrist al cel. Ja de ben antic, però, se l'ha considerat predicador en terres llunyanes, com ara Pèrsia i sobretot Etiòpia. En aquest darrer país hauria aconseguit convertir la mateixa filla del rei, santa Ifigènia, la festa de la qual també se celebra el 21 de setembre. Hauria estat en terres etiòpiques on sant Mateu hauria mort màrtir mentre predicava la fe en Jesucrist.

Sant Mateu, però, també és un dels quatre evangelistes. Durant anys s'havia suposat que l'evangeli de Mateu era el més antic, però actualment no es veu així i de fet no està clar, malgrat el nom, que ell en sigui l'autor.

mcmp *El Moviment Cristià de Mestres i Professors afronta un nou curs després de la celebració del seu 25è aniversari*

El món educatiu avui, terra de missió

Ja han arribat els nens a les escoles. Comença el nou curs i amb ell, la feinada per als professors. N'hi ha que ja tremolen. Altres s'ho prenen com un nou repte comparable a la pràctica de qualsevol esport d'aventura. I fins i tot hi ha qui entén

l'ensenyament com un lloc privilegiat per donar a conèixer, tot i que no sempre sigui de manera explícita, l'amor de Crist. Un lloc idoni per ajudar a construir persones i alhora invertir en un futur millor per a tothom. Entre aquests últims es tro-

ben el membres del Moviment Cristià de Mestres i Professors (MCMP), que després de la celebració el curs passat del seu 25è aniversari, tornen a les aules amb les piles ben carregades per continuar exercint la seva vocació.

Les aules són avui, en ple segle XXI, especialment a Occident, terra de missió. Són territoris inhòspits, on la fragmentació familiar i el secularisme creixent ha deixat seqüeles molt pregones. La relativització dels valors i la pèrdua de models de referència han fet de les escoles i instituts llocs on la paraula *educació* té més sentit que mai. Construir persones equilibrades i madures, tant intel·lectualment com humanament, és el gran desafiament que avui dia tenen davant seu els professors. Un repte que sovint no compta amb el suport de les famílies ni del context so-

ciocultural en què vivim.

Viscudes des de la fe, les dificultats són afrontades d'una altra manera. Per al mestre cristià, les aules poden esdevenir un lloc privilegiat per a la «missió», és a dir, per a l'anunci, explícit o no, del Crist i per ajudar a construir persones. Potser per això l'educació ha estat des de sempre, i també ho és ara, una professió «predilecta» per als cristians. Això es manifesta clarament en l'àmbit de l'escola privada o concertada, on la majoria dels centres estan regits per congregacions o instituts religiosos. A l'escola pública, però, també hi ha profes-

sors i mestres cristians, més dels que pensem, que sense tenir el suport d'una entitat de marcat caràcter cristià, afronten reptes educatius molt necessaris avui.

Per donar suport a aquest col·lectiu, el cardenal Jubany va proposar fa 25 anys a la diòcesi de Barcelona l'organització de trobades de mestres i professors cristians de l'escola pública. Aquests encontres van esdevenir l'any 1980 el Moviment Cristià de Mestres i Professors. El curs passat feien 25 anys i van aprofitar per celebrar-ho amb un bon nombre d'activitats extraordinàries que ja vam cobrir àmpliament en aquest setmanari. Amb el començament del nou curs el repte és continuar engrescant la gent, amb formació humana i espiritual, i oferir un espai per compartir experiències i recursos en la difícil tasca de l'educació, sobretot si és feta des de la fe.

TESTIMONIATGE COHERENT

Mercè Lajara, presidenta del MCMP i professora de Biologia i Ciències Naturals

en un institut del Prat de Llobregat, aposta pel testimoniatge humà i cristià com a forma ben eficaç d'evangelització. «Si vius com a cristiana —explica—, això ha de sortir d'alguna manera. Jo sóc biòloga i temes com la reproducció, l'evolució o l'origen de la vida hi ha dues maneres d'entendre-les: es pot creure en l'atzar o en Déu.» Ella ofereix totes dues possibilitats, no amaga informació, però sense deixar mai de presentar Déu i l'opció cristiana com una cosa perfectament compatible amb la ciència. Com a biòloga, a més, creu en moltes coses, no perquè ho digui l'Església, sinó perquè considera que és el millor per a la persona i la seva dignitat. Amb determinades opcions, els alumnes no sempre comparteixen la seva opinió, però almenys, la majoria la respecten i veuen en ella una persona coherent, que realment viu allò que diu. Aquesta és la millor evangelització, perquè interpel·la i desvetlla inquietuds.

Mercè basa gran part del seu «apostolat» a l'escola, si és que es pot dir així, en

El Moviment té com a objectiu el suport pedagògic, humà i espiritual als educadors.

Suport del cardenal Carles

El MCMP va néixer a l'empara del cardenal Jubany. El seu successor, el cardenal Ricard M. Carles, ha mantingut el llegat de Jubany i ha estat un ferm impulsor d'un moviment que ell també creu molt necessari per a la diòcesi. En l'eucaristia de cloenda de les celebracions de l'aniversari va agrair efusivament la seva presència eclesial enmig del món educatiu, tot reconeixent «que treballem en un medi difícil, sotmès a fortes tensions ideològiques i de convivència, on es fa present també la tensió i a vegades fins i tot les manifestacions de crispació i violència que són tan presents a la nostra societat».

El cardenal els va encoratjar «amb tot el meu cor» a continuar treballant, i a ser «pacificadors, instruments de reconciliació i de distensió, oberts al diàleg i al perdó». «No dubteu a donar testimoni de la vostra fe —afegia—, l'Esperit Sant és el vostre suport principal i el moviment també va néixer per ser un suport per als professors i mestres cristians. Per això us dic: ajudeu-vos, ho necessiteu. Amb tota humilitat sigueu sal i llum en els vostres ambients... No defalliu. El vostre bisbe us ho demana i prega per vosaltres.»

la transmissió de l'amor de Déu. I això es pot fer de moltes maneres. Una de les eines fonamentals per al professor és l'escolta de l'alumne, l'acollida amorosa de les seves inquietuds i dubtes, dels seus problemes i il·lusions. Amb més de 15 anys d'experiència en el camp de la docència, Mercè Lajara té molt clar que «els adolescents busquen un lloc, un model, no saben a qui seguir... I et tenen a tu allà i a vegades vénen i et diuen: "Per què ho veus tot tan positiu?"»

L'experiència d'aquesta professora de Biologia il·lustra molt bé el que viuen molts cristians que treballen als centres públics, i cada vegada més, també els dels concertats. Per això creu, i molt, en la tasca que pot fer el Moviment Cristià de Mestres i Professors, un moviment totalment diocesà i laical. Ella mateixa s'hi ha enriquit, i encara s'enriqueix, i creu que pot enriquir

cument que porta per títol *Educar per a la convivència*. L'objectiu és reunir-se i compartir experiències a la llum de la Paraula de Déu.

25È ANIVERSARI

Les reeixides celebracions del 25è aniversari del moviment, que van comptar amb el suport i la presència en diversos actes del cardenal Ricard M. Carles i de la consellera d'Educació de la Generalitat, Carme Laura Gil, han omplert d'entusiasme els seus membres. S'han sentit molt acollits i valorats per l'Església, i també per la Generalitat, la qual cosa els anima a continuar treballant deixant-se la pell en la tasca de construir persones.

Al Moviment, els mestres i professors que ho desitgin, de primària o secundària,

L'any passat fins i tot es va fer un aplec festiu a Girona.

Junta del MCMP.

molta més gent. L'última de les propostes engegades pel moviment han estat els fòrums, petits grups de 5 a 10 persones, reunits en diferents parròquies, que s'apleguen cada cert temps per fer una mena de «revisió de vida». Actualment treballen un do-

de l'escola pública o de la concertada, tindran un lloc de trobada i formació humana i espiritual. Un lloc amb caliu, on tot hom se sent acollit, i on es combina l'aspecte pedagògic, l'humà i el cristià. El grau de compromís és opcional. Es tracta

Vivències al Moviment

«Moltes vegades he donat gràcies a Déu per haver-nos conegut; per l'amistat amb totes les persones del Moviment; pels anys viscuts amb il·lusió preparant jornades; per la sinceritat i la confiança entre tots; per la resposta agraïda de les persones que venien a les trobades; per l'esforç d'aprofundiment en la fe i en la tasca professional que suposava tirar endavant el Moviment.»

Maria Rosa Olivé

«Sóc testimoni dels primers anys del Moviment, amarats d'entusiasme, viscuts amb esperança, obertura i jovialitat, buscant amb gran creativitat el camí més adient per arribar als mestres cristians que treballaven a les escoles, moltes d'elles públiques, animant-nos mútuament a ser testimonis del nostre "Mestre" entre els infants i els companys de claustre.»

Beatriu Pagès

«El Moviment Cristià de Mestres i Professors ha significat per a mi un "lloc" de formació personal, que m'ha permès compartir les meves inquietuds, amb mestres, en un clima d'amistat, que m'ha ajudat en tots aquests anys. També ha enfortit el meu compromís de la vida. He gaudit d'estones de pregària i alhora de gresca i de pedagogia.»

Rosa M. Bertran

«Nodrir-te espiritualment al costat de companys que senten la seva vocació cristiana i la viuen posant-la al servei de l'educació és un aspecte molt important, com també ho és cercar espais per aprofundir en la fe i saber com transmetre el missatge de Crist als nois i noies que tenim davant nostre.»

Maribel Paret

«El Moviment m'ha ajudat a ser conscient de la gran importància de la tasca dels educadors. Amb la nostra dedicació, el nostre esforç, la nostra pregària, les noves generacions trobaran en nosaltres un model a seguir. Malgrat que el model de vida cristiana no és avui el més popular, segueix sent el més vàlid i comptem amb un avantatge tàctic: el Crist amb nosaltres.»

Núria Millán

«Igual que als mestres a vegades se'ns nota que ho som quan no estem donant classe, per què no se'ns ha de notar que som cristians quan estem a l'escola? El Moviment és un lloc de vivència de la fe i m'ajuda a viure-la quan estic treballant. Tinc l'oportunitat de trobar-me amb altres mestres i professors, aprendre d'ells i sobretot contagiar-me de la il·lusió que tenen per l'educació.»

Clara Fernández

de facilitar la formació i ajudar els professionals de l'educació a trobar camins per desvetllar en els seus alumnes la descoberta de Déu. El repte no és gens fàcil, però sí engrescador, alhora que molt necessari en la secularitzada societat actual.

A tota aquesta tasca de formació, se li ha afegit en els darrers anys una altra tasca de presència en la vida pública, com la mobilització l'any passat en contra de la campanya dels preservatius promoguda per la Generalitat. En aquest cas, a més, el

MCMP no es va quedar en la mera denúncia, sinó que, juntament amb altres grups, va impulsar i presentar una contraproposta a la Generalitat. El Moviment col·labora amb el Pacte per la Vida i la Dignitat i està disposat a fer valer la seva veu i els seus coneixements en tot el que atempti contra la dignitat de la persona, sobretot en el camp de l'educació, que és on es juga gran part del futur de la nostra societat.

Samuel Gutiérrez

MOVIMENT CRISTIÀ DE MESTRES I PROFESSORS

Rivadeneira, 6 4t - 08002 Barcelona - Tel. 934 125 567
[Http://mcmp.e-cristians.net](http://mcmp.e-cristians.net)
 A/e: mcristiapr@jazzfree.com

Vic

diòcesis

Emotiu comiat al bisbe Josep M. Guix

■ El prelat va encoratjar la comunitat diocesana a rebre el seu successor, Mons. Romà Casanova, «sense cap reserva»

Foto: Full Diocesà de Solsona/Vic

El bisbe Josep M. Guix.

A la celebració hi van ser presents, a més de fidels vinguts d'arreu del territori diocesà, dos consellers de la Generalitat, el secretari d'Afers Religiosos i diversos alcaldes dels municipis de la diòcesi, entre d'altres personalitats. Entre els preveres que van acompanyar la celebració hi havia també el bisbe emèrit de Girona, Mons. Jaume Camprodon, i els càrrecs diocesans que assisteixen o han assistit Mons. Guix en el seu ministeri.

En la seva homilia, Mons. Guix va ressaltar els escrits que de manera constant ha publicat al Butlletí del bisbat de Vic i al *Full Diocesà*, a través dels quals s'ha adreçat als fidels i els ha encoratjat a subratllar el paper important de la paraula de Déu i la importància de «provar de viure-la en els diferents àmbits de la vida». El bisbe va recordar que l'evangelització és la raó de ser i la missió essencial de l'Església, i va animar a renovar el compromís de tots els membres de l'Església a «fer visible el rostre de Crist» a través d'un testimoniatge que, segons va dir Guix, «mai no ha de caure en el proselitisme».

«Final de cursa»

El moment de la seva jubilació és viscut pel bisbe Josep M. Guix com un «final de cursa» en el qual experimenta «pau d'esperit». Entre els projectes realitzats, Mons. Guix deixa dos plans de pastoral, l'organització del Consell Diocesà de Pastoral, la institució del diaconat permanent i l'obertura del Museu Episcopal de Vic.

VIC.— La comunitat diocesana de Vic va retre un emotiu comiat al bisbe Josep Maria Guix, que durant 20 anys ha estat exercint el seu ministeri a la seu vigatana. La copiosa pluja que va caure el diumenge 7 de setembre no va impedir que la catedral de Vic s'omplís a vessar per homenatjar Mons. Guix, que va destacar que durant aquests anys «he intentat obrir les orelles de la gent a la paraula de Déu i al que ens diu Jesús. He maldat perquè la gent parlés amb Jesús i Déu Pare en l'oració».

El treball a favor dels més necessitats és un altre dels aspectes que Guix ha tingut molt en compte durant els anys del seu ministeri a Vic, en consonància amb la formació i la vocació social que caracteritza la trajectòria del prelat. Aquesta atenció s'ha concretat de diverses maneres, entre elles, a través de Càritas i amb la presidència de la Fundació Sense Cadenes, actualment Centre Català de Solidaritat.

En l'apartat d'agraïments, el bisbe va voler esmentar la bona entesa que hi ha hagut amb la Comunitat de Jesuïtes de la Cova de Manresa, amb les autoritats i el personal dels ajuntaments, especialment el de Vic, amb la Generalitat de Catalunya i amb la Diputació. També va agrair la tasca dels mitjans de comunicació, tot dient que «en general» n'estava satisfet. A més, va recordar les monges de clausura i els malalts, així com l'equip format pels vicaris general i episcopals, al llarg de les dues últimes dècades.

D'altra banda, la bona relació que han mantingut el bisbe Josep Maria Guix i el bisbe emèrit, Ramon Masnou, que resideix al Palau Episcopal de Vic, és una cosa que satisfà Mons. Guix, tenint en compte que aquesta relació ha estat caracteritzada per sincers «respecte, admiració i estima».

El bisbe, que ha anunciat que a partir d'ara viurà a la casa de les Germanetes del Pobres de Vic, va encoratjar la comunitat diocesana a rebre el seu successor, Mons. Romà Casanova i Casanova, «sense cap reserva». En relació amb això, va advertir que és necessari que la diversitat de carismes no perjudiqui el «treball eclesial i la complementarietat de tots els batejats».

Trajectòria del bisbe Guix al bisbat de Vic

El vicari episcopal de Vic, Mn. Fèlix Guàrdia, va adreçar als fidels una semblança del bisbe Josep Maria Guix i de la tasca que ha realitzat al bisbat de Vic, en la qual va destacar tres elements d'acció bàsics: l'anunci de l'Evangeli, la comunicació de la gràcia de Déu i el guiatge del poble de Déu.

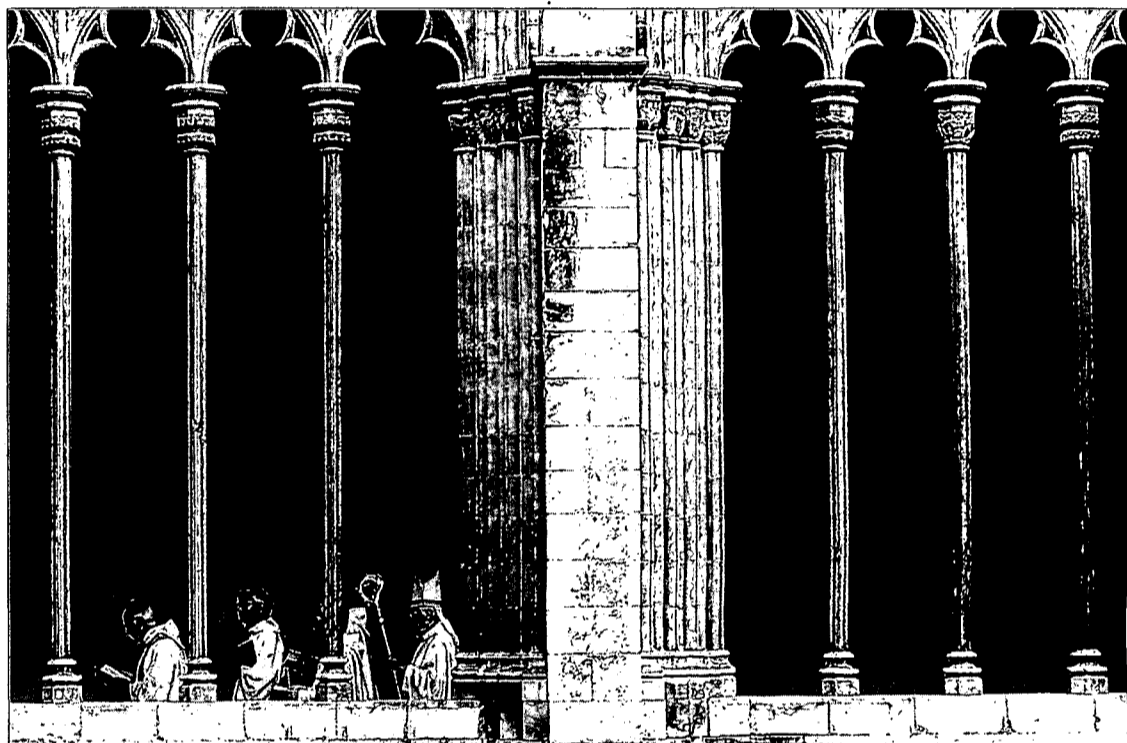
Va recordar que Mons. Josep M. Guix ha escrit a Vic set cartes pastorals i ha impulsat de manera especial la formació cristiana a través de diverses iniciatives: la creació del Centre de Pensament Cristià de Manresa, els curssets d'estiu de formació permanent del clergat i la creació de l'Institut Superior de Ciències Religioses de Vic, que compta amb una sala de lectura, on es poden consultar els nombrosos

volums bibliogràfics que es guarden al Seminari de Vic.

Segons Mn. Fèlix Guàrdia, Mons. Josep M. Guix s'ha caracteritzat per fer-se proper a les diferents contrades del bisbat, tant pel que fa a la celebració de misses com a l'administració del sagrament de la Confirmació. Aquesta presència s'ha vist reforçada per les visites pastorals, que en molts casos han permès un contacte directe amb les parròquies i la comunitat amb el poble.

En estreta relació amb la formació cal destacar també l'àmbit cultural, que té com a principal esdeveniment l'obertura del Museu Episcopal de Vic, el 18 de maig del 2002, però també la informatització dels documents de la biblioteca i l'arxiu episcopals, gràcies al suport rebut de la Diputació de Barcelona. La coedició, juntament amb la Biblioteca Apostòlica, del facsimil de la Bíblia de Ripoll també mereix un esment especial.

L'acció ministerial de Mons. Josep M. Guix ha demostrat un interès especial en la vida dels ordes religiosos i dels monestirs de vida contemplativa, així com en la vida cristiana dels joves, que, quan han organitzat els Aplecs de l'Esperit, han comptat amb la presència de Mons. Guix. Un altre mèrit que pot atribuir-se al prelat, nascut a la Coromina l'any 1927, és el fet d'haver vetllat per mantenir la comunió entre esglésies a través de l'assistèn-

Mons. Guix va presidir la seva darrera celebració com a bisbe titular.

Foto: Sergi Càmar

cia a les reunions de la Conferència Episcopal Tarraconense, el Concili Provincial Tarraconense, la Conferència Episcopal Espanyola o les tres visites *ad limina* que ha fet a Roma.

Les innovacions estructurals del bisbat n'han millorat el funcionament. Concretament, aquestes innovacions han implicat, ja sigui per haver introduït canvis o per haver estat creats, el Consell Episcopal, el Col·legi de Consultors, el Consell Diocesà de Pastoral, el diaconat permanent o el Capítol de la Catedral —que ha obtingut nous estatuts—, entre d'altres organismes.

La llista de noves esglésies que s'han cons-

Fotos: Sergi Càmar

Molts preveres van assistir a la celebració.

truit, a tot el bisbat, durant el pontificat de Guix inclou les següents: Sant Pere Apòstol, la Mare de Déu de Montserrat, la Mare de Déu de l'Esperança i Sant Josep Obrer.

Fàtima Alemany

VIATGES HELENA G.C. 763

ORGANITZA VIATGES A LOURDES

TOTS ELS CAPS DE SETMANA
D'ABRIL - MAIG - JUNY - JULIOL
AGOST - SETEMBRE I OCTUBRE

- SORTIDA DISSABTES AL MATÍ
- TORNADA DIUMENGES A LA TARDA
- VIATGE AMB AUTOCAR D'ANADA I TORNADA
- ESTADA A LOURDES
- HOTEL SITUAT AL COSTAT DEL SANTUARI
- HABITACIONS AMB BANY O DUTXA
- PENSIO COMPLETA, VI I AIGUA
- ASSEGURANÇA DE VIATGE

PER INFORMAR-SE I RESERVAR LES PLACES
NO NECESSITA DESPLAÇAR-SE, POT FER-HO TRUCANT AL TELÈFON

93 419 17 00 PLACES MOLT LIMITADES
RESERVI JA!!!

PASSEM A RECOLLIR PROP DE CASA

C. Vallespir, 120 - 08014 BARCELONA - Tel. 934 191 700 - Fax 934 100 256
e-mail: viatges@helenabarcelona.com - www.helenabarcelona.com

Barcelona

Quatre parròquies badalonines celebren el 40è aniversari

■ L'any 1963 es van constituir les parròquies de Montserrat, el Roser, Sant Francesc d'Assís i Sant Pau

BADALONA.— 40 anys després que fossin constituïdes a Badalona les parròquies de Montserrat, el Roser, Sant Francesc d'Assís i Sant Pau, les seves comunitats continuen ben vives. En un context social i cultural molt diferent, amb uns reptes evangelitzadors creixents, els feligresos badalonins volen continuar sent testimoni viu de l'amor de Déu enmig del món. Durant aquest mes de setembre se celebren diversos actes per agrair i retre homenatge a totes les persones que han fet possible el naixement, creixement i la història d'aquestes parròquies badalonines.

Durant els anys 50 i 60, Badalona era una ciutat de 100.000 habitants en ràpida expansió. Centenars de famílies procedents del sud d'Espanya i d'altres regions arribaven a la ciutat per cercar feina i de mica en mica s'instal·laven amb les seves famílies. Moltes zones despoblades dels voltants de Badalona—antics horts, camps i masies— van ser ràpidament colonitzades. Va ser llavors quan es van constituir barris com Llefià, la Salut, Sistrells, Sant Crist o Canigó (actual Raval). L'arquebisbat de Barcelona, sabedor del ràpid creixement dels nous barris, va pensar que calia fundar noves parròquies per atendre les necessitats pastorals dels seus habitants. Durant els 50 es van fundar les parròquies de la Salut i Sant Jaume i l'any

1961 la de Sant Antoni. Dos anys més tard, en una ciutat que no deixava de créixer més i més, es van constituir a Badalona les parròquies de Montserrat, el Roser, Sant Francesc d'Assís i Sant Pau. Va ser el 19 de setembre del 1963, ara fa 40 anys, per decret canònic signat pel Dr. Modrego.

Des de llavors, s'han aixecat noves comunitats cristianes i s'ha consolidat una història de pedres vives que ja dura 40 anys. Per aquestes parròquies badalonines han passat moltes persones entregades a l'evangelització dels barris més necessitats de Badalona. La celebració dels 40 anys és ocasió per a l'agraïment, no només als mossens que han passat per la parròquia i que han deixat tan bon record, sinó també als laics, feligresos i col·laboradors

eventuals que han ajudat a construir comunitat i hi han deixat la seva empremta.

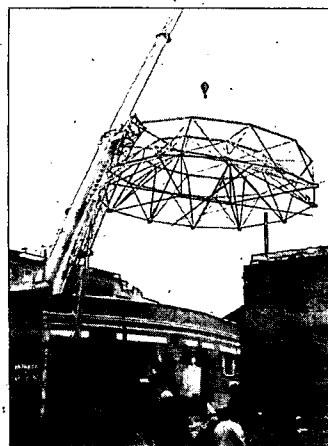
Família cristiana

A la comunitat parroquial de Sant Pau, que en els últims anys ha viscut una extraordinària revifalla evangelitzadora, l'aniversari es viu amb molt de goig. El seu rector actual, Mn. Joaquim Iglesias no deixa de convidar la gent a aprofitar aquesta commemoració per fer comunió i ser testimoni coherent de l'Evangelí: «Una parròquia és una família cristiana. "Mireu-los com s'estimen", ha de poder dir la gent. Deixem enre- els egoïsmes i les petiteses. Mirènd- endavant, hem de creure en el que prediquem, viure-ho, celebrar-ho. Hem de pregar, viure la fe, respondre als reptes d'avui... Els primers cristians eren ben pocs i van canviar el món.»

Mn. Iglesias no pot queixar-se dels seus feligresos. Formen una comunitat plena d'entusiasme, compromesos socialment, però sense perdre mai de vista la vida litúrgica i de pregària. «La comunitat—explica satisfet Iglesias—ha brotat amb

Festa parroquial a Sant Pau, amb la presència de l'arquebisbe Jubany.

Construcció de l'actual temple parroquial de Sant Pau.

la força i al frescor de l'herba jove, que ha crescut, ha madurat, ha vist caure branques i fulles i ha vist néixer rebrots nous; ha evolucionat, però ha mantingut la seva vida interior.» A més dels actes conjunts que es faran amb la resta de parròquies badalonines que fan 40 anys, a la de Sant Pau se celebrarà el dia 21 de setembre, a les 12.00, un missa solemne, presidida pel bisbe auxiliar de Barcelona Mons. Joan Carrera, amb la presència dels tres rectors

que han passat per la parròquia: Mn. Albert Castilla, Mn. Xavier Cortés i Mn. Joaquim Iglesias, juntament amb l'actual vicari, P. Antoni Moya. Després de la missa tindrà lloc un dinar de germanor a la plaça de l'església i a la tarda l'actuació d'un grup d'havaneres i una animació de circ al carrer per a totes les famílies del barri. (C.C.)

El cardenal Carles surt al pas de les crítiques

BARCELONA.— El cardenal Ricard M. Carles, arquebisbe de Barcelona, va fer unes declaracions a Europa Press en què sortia al pas de les crítiques que en els últims dies s'han vessat sobre la seva persona. «He procurat treballar sempre pel bé de les esglésies de les diòcesis de Catalunya», va afirmar el cardenal, «deien que volien bisbes catalans, i si bé he de recordar clarament que qui els nomena és el Sant Pare, els qui he proposat perquè fossin nomenats bisbes de Catalunya han estat tots catalans. Després s'ha criticat que tots fossin de Barcelona, amb la qual cosa vaig proposar-ne d'altres diòcesis. Les propostes de nomenaments, a més, no les he fetes jo només, sinó que també les han formulades altres al mateix nivell que jo».

«A l'Església hi ha molts canals per poder expressar-se. No calen manifestacions de caràcter polític en actes religiosos», va afegir el cardenal en referència als grups de cristians de base que volien manifestar-se durant la consagració episcopal del nou bisbe de Vic, Mons. Romà Casanova. «Em sembla molt greu explotar un acte religiós per fer una actuació política.» (C.C.)

Actes commemoratius

PREGÀRIA DE VIGÍLIA

19 de setembre, a les 21.00 h a la parròquia de Sant Pau
Cantarà durant l'acte el grup de Gospel de Sant Francesc

MISSA COMMEMORATIVA 40È ANIVERSARI

20 de setembre, a les 19.00, a la parròquia de Nostra Senyora de Montserrat

CASA GAY

SERVEI DE LLOGUER
Des del 1860

C/ Puigcerdà, 100-102
08019 Barcelona

Tel. 933 080 104 - Fax 933 087 193

Lloguer de: cadires, taules, tarimes, passarel·les, tanques metàl·liques, parament de taula, estovalles, peanyes per a protocol, penja-robes...

Muntatge de: festes, concerts, reunions, exàmens, congressos, conferències, desfilades de modes, banquets i tota classe d'actes a petita o gran escala.

CASA GAY Vendes Hostaleria: c/ Roger de Llúria, 12-14 - 08010 Barcelona - Tel. 933 181 495
Servei de lloguer: c/ Puigcerdà, 100-102 - 08019 Barcelona - Tel. 933 080 104

BALCLI'S

SALA DE SUBHASTES

DES DEL 1979

COMPREM AL COMPTAT

ANTIGUITATS, PINTURA S. XIX I XX

MOBLES, OBJECTES

JOIES, ARGENT I RELLOTGES

PISOS SENCERS
VISITES A DOMICILI

Tel. 932 175 607

C/ ROSSELLÓ, 227 BARCELONA

Tarragona

Tarragona serà seu de la Setmana Social d'Espanya

■ La trobada girarà al voltant de l'Europa de la solidaritat, com a repte

TARRAGONA.— Del 23 al 25 del proper mes d'octubre, Tarragona acollirà la XXXIX Setmana Social d'Espanya. Les Setmanes Socials d'Espanya, l'organització de les quals es remunta al 1906, són un servei de la Conferència Episcopal Espanyola per a l'estudi, la difusió i l'aplicació de la Doctrina Social de l'Església a les qüestions socials de gran importància i actualitat, i se celebren periòdicament a diferents diòcesis.

Aquesta vegada, la Junta Nacional de les Setmanes Socials d'Espanya de la Conferència Episcopal Espanyola ha elegit l'arquebisbat de Tarragona com a seu de la 39a edició, que s'encarregarà de l'organització i la logística de l'esdeveniment. La matrícula està oberta a totes aquelles persones interessades a assistir als diferents actes, ponències i participar en els col·loquis i debats, que giraran al voltant de l'enunciat *L'Europa de la solidaritat: un repte*.

El tema s'inspira en l'exhortació apostòlica del papa Joan Pau II *Ecclesia in Europa*, núm. 109, en la qual el Pontífex asse-

nyala que «en el procés de transformació que viu, Europa està cridada, abans de tot, a retrobar la seva veritable identitat». Per donar un nou impuls a la mateixa història, Europa ha de «reconèixer i recuperar amb fidelitat creativa els valors fonamentals que el cristianisme ha contribuït de manera determinant a adquirir i que poden sintetitzar-se en l'afirmació de la dignitat transcendent de la persona humana, del valor de la raó, de la llibertat, de la democràcia de l'Estat de dret i de la distinció entre política i religió», conclou Joan Pau II.

El termini d'inscripció acaba el dia 15 del proper mes d'octubre, i per això es

poden adreçar a la Junta Nacional de Setmanes Socials (c/ Añastro, 1 - 28033 Madrid. Tel. 913 439 710 - Fax 913 439 727 - social.cee@planalfa.es) o bé a l'arquebisbat de Tarragona (Pla de Palau, 2 - 43003 Tarragona. Tel. 977 233 412 - Fax 977 251 847 - arquebisbat@arquebisbattarragona.org).

En un altre ordre de coses, cal assenyalar que els assistents podran presentar comunicacions sobre els temes de la Setmana, amb una antelació no inferior a sis dies abans de l'inici —que és el 23 d'octubre—, les quals podran ser exposades als Seminaris respectius sempre que l'exposició no superi les dues pàgines.

La XXXIX Setmana Social d'Espanya, que acabarà a les 20 h del dissabte 25 d'octubre amb una Eucaristia presidida per Mons. Lluís Martínez Sistach, arquebisbe metropolità i primat de Tarragona, se celebrarà al Palau de la Diputació de Tarragona.

Joan Boronat

Ponències i conferències

23 D'OCTUBRE

L'Europa dels vint-i-cinc davant dels reptes del món. Dr. Michel Candessus, exdirector general del Fons Monetari Internacional i president de les Setmanes Socials de França.

24 D'OCTUBRE

El principi de solidaritat en el model polític-econòmic de la Unió Europea. Dr. Rafael Pampillón Olmedo, catedràtic d'Economia. Universitat San Pablo CEU de Madrid.

Identitat i globalitat. Ciutadania comuna i diferenciació. Dr. Juan Antonio Carrillo Salcedo, catedràtic de Dret Internacional a la Universitat de Sevilla.

25 D'OCTUBRE

L'exercici de la solidaritat en el si de la Unió Europea. Dr. Arcadi Oliveres, president de la Comissió General Justícia i Pau d'Espanya i professor d'Economia de la Universitat Autònoma de Barcelona.

Principi de subsidiarietat i esperit emprenedor a l'Europa del segle XXI. Dr. Domènec Melé, professor de l'IESE de Barcelona.

Reptes europeus per a un laïcitat compromès. Dr. Eugeni Gay Montalvo, president del Consell de l'Advocacia espanyola.

L'arquebisbe Lluís, en una trobada internacional de Sant Egidi

TARRAGONA.— Mons. Lluís Martínez Sistach, arquebisbe de Tarragona, va participar en la trobada internacional *Entre la guerra i la pau: religions i cultures es troben*, organitzada per la Comunitat de Sant Egidi. La trobada va tenir lloc a la ciutat alemanya d'Aquisgrà del 7 al 9 de setembre i va estar presidida per Mons. Christian Wiyghan Tumi, cardenal-arquebisbe de Douala (Camerun).

Aquesta trobada responia a la urgència i necessitat de reafirmar la via del diàleg i de la cooperació entre les religions i les cultures en el sentit de buscar nous camins practicables de trobada i de compromís comú per la pau.

Mons. Martínez Sistach va participar el 8 de setembre a la taula rodona *Coexistència*

i immigració a Europa, en la qual també van prendre part Mons. Josif Pop, arquebisbe de l'Europa occidental i del sud del Patriarcat de Romania; Paul Spiegel, president del Consell dels Hebreus d'Alemanya, i Daniela Pompei, de la Comunitat de Sant Egidi.

Convivència i immigració a Europa va ser el tema que va presentar l'arquebisbe de Tarragona en la seva intervenció a la trobada internacional d'Aquisgrà. «La immigració s'ha qualificat sovint com un problema. (...) Però prefereixo considerar la immigració com una oportunitat per als països d'acollida i per als mateixos immigrants», va afirmar Mons. Lluís Martínez Sistach. I va afegir: «La Unió Europea està destinada a la convivència amb persones d'altres cultures, ètnies i religions.

(...) El canvi de mentalitat d'una Europa que més aviat exportava el seu excés de població a una Europa que importa treballadors no és gens fàcil. La irrupció del diferent pot ser percebuda com una amenaça per a la pròpia identitat i benestar, i que com a conseqüència brolli conscientment o inconscientment el racisme i, amb ell, la violència.»

I després de recordar que «Europa té una herència judeocristiana, que ha configurat la nostra cultura i la nostra identitat», l'arquebisbe de Tarragona va destacar que «per al creient acollir l'altre no

Mons. Lluís Martínez Sistach.

és tan sols un gest de filantropia, és molt més, perquè ell sap que en tot ésser humà s'hi troba Crist, que espera ser estimat i servit en els germans». En aquest sentit, Mons. Martínez Sistach va dir que «la presència d'immigrants no cristians als països d'antiga tradició cristiana representa un repte per a les comunitats eclesials». I va afegir:

«La convivència entre persones no pot subestimar les seves creences religioses i els valors que es desprenen de la seva fe.» (C.C.)

Acollim i ajudem les futures mares amb problemes

Fundació Pro Vida de Catalunya

Nom: _____

Cognoms: _____

Adreça: _____

Núm.: _____ Pis: _____ Porta: _____

Codi Postal: _____

Població: _____

Província: _____

E-mail: _____

La informació que ens faciliteu serà recollida en el nostre fitxer automatitzat i confidencial. Tens el dret d'accedir-hi i rectificar-la o cancel·lar-la si ho desitges.

Curs d'Iniciació Teològica per a agents de pastoral

TARRAGONA.— El curs d'Iniciació Teològica per a agents de pastoral està destinat a persones que treballen o es preparen per treballar en els diversos àmbits de la pastoral. El seu objectiu és obtenir una formació bàsica en teologia. La proposta respon a les necessitats de les parròquies i les delegacions diocesanes, i s'emmarca en els objectius del Pla Pastoral vigent. Les persones que segueixin aquest curs no hauran de passar cap examen, i un cop completat rebran el certificat corresponent. Per a informació cal adreçar-se a l'Institut Superior de Ciències Religioses Sant Fructuós (Edifici Seminari), tel. 977 233 833, a/e: insf@arquebisbattarragona.org

Per a l'any acadèmic 2003-2004 el programa serà el següent. Primer quadrimestre-dijous: 18.00-20.25 h, *Déu i Tri* (Prof. Dr. Rafael Serra); 20.30-22.00 h, *Introducció general a la Bíblia* (Profs. Dr. Armand Puig i Lic. Josep Lluís Arín). Segon quadrimestre-dilluns: 18.00-20.25 h, *Teologia fonamental* (Prof. Lic. Norbert Miracle); 20.30-22.00 h, *Ecumenisme* (Prof. Lic. Joaquim Claver). (J.B.)

Lleida

«Que els catòlics allí siguin una minoria genera comunitats molt vives»

■ El bisbe Francesc X. Ciuraneta va visitar la diòcesi romanesa de Iasi

LLEIDA.— Del 20 al 28 d'agost, un grup de 44 lleidatans, presidits pel bisbe de la diòcesi, Mons. Francesc Xavier Ciuraneta, i quatre mossens van viatjar a Romania, concretament a la diòcesi de Iasi, a Moldàvia. De retorn a Lleida, el bisbe Ciuraneta ens parla d'aquest viatge-peregrinació, dels motius que l'impulsaren i dels fruits que totes dues diòcesis poden recollir d'aquesta coneixença mútua.

La rebuda a la delegació lleidatana va ser molt calorosa.

—Quin va ser el motiu d'aquesta anada a Romania?

—L'arxiprestat Seu Vella de la ciutat de Lleida programa cada any un viatge que conté molts elements de peregrinació. Per aquest estiu va organitzar una sortida cap a Romania per conèixer el país del P. Leonard Diac, sacerdot romanès que atén pastoralment els romanesos catòlics a la nostra diòcesi. Em va semblar que acompanyar els fidels d'aquest arxiprestat oferia una ocasió immillorable per visitar el bisbe de Iasi i agrair-li personalment la seva generositat per haver atès la nostra petició i haver enviat el P. Leonard per atendre els immigrants romanesos catòlics. D'altra banda, tenia la normal curiositat de conèixer directament la realitat religiosa, cultural, social i econòmica d'un país des d'on ens arriba molta immigració. Aquest coneixement podia facilitar una atenció més acurada als immigrants romanesos.

—Què van visitar i com van ser rebuts en aquella diòcesi?

—El bisbe de Iasi, Mons. Petru Gherghel, i el seu bisbe auxiliar ens van rebre cordialment i fraternalment. Primer vam visitar la catedral, on vam pregar conjuntament, i després les obres de la nova catedral que estan edificant. A la residència del bisbe vam ser obsequiats amb un refresc que vam agrair per la calor del dia. Després, vam tenir una llarga conversa els bisbes i els quatre mossens

del grup, en què vam compartir preocupacions i esperances sobre l'acció de l'Església avui. Vam incidir força en la realitat vocacional, molt rica entre ells i més pobra entre nosaltres. Traslladats al Seminari Major, ens van obsequiar amb el dinar, després d'haver visitat les dependències principals de l'edifici, on actualment es preparen més de 300 joves per al sacerdoci. Per a aquest curs que comencem n'esperem uns quaranta de nous.

—Quina és la realitat del catolicisme en aquell país i, més en concret, a Iasi, la diòcesi que van visitar?

—Situada a l'est de Romania, a Moldàvia, la diòcesi de Iasi té una superfície d'uns 46.000 quilòmetres quadrats, amb una població de gairebé cinc milions d'habitants, dels quals uns 250.500 són catòlics. El fet que els catòlics siguin minoria enfront de l'ortodòxia genera unes comunitats catòliques arrelades de forma molt viva en la tradició religiosa, sobretot en l'àmbit rural, com vam poder constatar en la missa que, en romanès i en català, vam celebrar en un poble: El temple es va omplir de gom a gom, amb una participació admirable de tothom en la celebració. Va ser un dels actes més emotius per a tot el grup. La vitalitat del catolicisme de la diòcesi de Iasi la revela la mateixa realitat de les nombroses vocacions al ministeri sacerdotal.

—Tal com s'ha dit, va anar vostè a

Iasi per demanar-li al bisbe Petru Gherghel que enviés a la nostra diòcesi un sacerdot romanès? És tan greu la manca de vocacions, que cal anar a Romania?

—No era pas la meua intenció directa demanar més sacerdots romanesos per a la diòcesi de Lleida. Ni s'havia preparat com a tema específic de conversa amb el bisbe de Iasi ni jo havia plantejat l'oportunitat del tema als organismes diocesans de consulta de Lleida. Per això m'han sorprès certes informacions que s'han donat sobre l'objectiu d'aquest viatge. La diòcesi de Iasi és ja molt generosa a oferir sacerdots per atendre els immigrants romanesos escampats per moltes nacions europees. El tema d'una futura col·laboració de més sacerdots romanesos va sortir en la conversa entre altres molts temes i vaig veure que el bisbe de Iasi no ho rebutjava d'entrada. Cal esperar la resposta que donen els mateixos immigrants a l'acció pastoral del P. Leonard. El nostre perill consisteix que, confiant en una possible solució de la nostra realitat vocacional al ministeri sacerdotal provinent de l'est d'Europa, ens creuem de braços i descuidem la nostra Pastoral Vocacional, que sempre serà un fruit normal de la vida de fe madura de les nostres comunitats i de la nostra perseverança en la pregària per les vocacions.

Leonard Diac, el capellà romanès a Lleida

—Com qualificaria l'experiència de l'actual capellà romanès, P. Leonard Diac, que atén a la diòcesi els germans romanesos emigrats a casa nostra?

—Crec que sóc just si la qualifico d'excel·lent. La seva dedicació pastoral als immigrants romanesos és molt generosa. Des de Lleida es desplaça sovint a Tarragona i a Saragossa, quan li demanen un servei pastoral. S'ha integrat molt bé al nostre presbiteri diocesà. En pocs mesos ha après el castellà i el català, fent una tasca humana i espiritual molt ampla i positiva entre els romanesos catòlics i ajudant que els romanesos ortodoxos tinguin també la deguda atenció religiosa.

—Va fer un obsequi al bisbe Petru, què va ser? Va obsequiar-lo ell amb alguna cosa?

—Vam creure oportú portar-li quelcom tan emblemàtic per a Lleida com una fotografia artística de la Seu Vella, en la commemoració dels 800 anys de la seva primera pedra. Li vam anunciar que quan ens visiti l'obsequiarem amb una reproducció de la imatge de la nostra patrona, la Verge Blanca de l'Acadèmia. Ell, a més de la seva cordial acollida i del dinar a tot el grup, ens va lliurar dos volums molt interessants sobre els elements rics de cultura popular que la fe catòlica ha generat al llarg dels segles a Moldàvia, on es troba el bisbat de Iasi.

—Aquest viatge a Romania, pot marcar l'inici d'un agermanament entre totes dues diòcesis?

—És una possibilitat que no podem excloure. Ara hem tingut un primer contacte. Una possible visita del bisbe auxiliar de Iasi a Lleida pot ajudar-nos a enriquir el mutu coneixement i a formalitzar vincles de mútua col·laboració eclesial. La mateixa presència del P. Leonard entre nosaltres pot ajudar a canalitzar iniciatives d'ajut. Una acció positiva i molt ben rebuda seria la creació de beques per ajudar a estudiar al Seminari de Iasi infants i joves amb desig de ser sacerdots, que provenen de sectors socials amb pocs recursos econòmics. Restem oberts a moltes iniciatives possibles d'una col·laboració mútua que ens pot enriquir a tots.

Jordi Curcó

TORTOSA

Peníscola celebra el 50è aniversari de la nova imatge de l'ermitana

PENÍSCOLA.— La ciutat de Peníscola es va engalanar el dilluns 8 de setembre per rebre la seva patrona, la Mare de Déu de l'Ermitana. Aquest va ser un any especial, perquè la nova imatge de la Verge complia 50 anys, i calia celebrar-ho. Per això, seguint la tradició, la Verge va venir per mar, portada per una fragata de la marina, mentre era esperada per les diferents autoritats civils i religioses i per tot el poble de Peníscola. El moment més emotiu va ser quan la imatge fou traslladada des de la fragata fins a terra per part dels mariners del poble. El bisbe de Tortosa, Mons. Xavier Salinas, que presidia

Mons. Salinas va presidir la celebració.

l'acte, va donar unes paraules de benvinguda, juntament amb el batlle de la ciutat. Després, les danses i les lloes de benvinguda van donar pas al trasllat de la Verge fins a l'església. Va ser una processó festiva, amb molta participació ciutadana; l'emoció es podia notar a la cara dels peniscians que havien guarnit tota la ciutat amb domassos amb la imatge de la Mare de Déu de l'Ermitana. En el

diferents eucaristies que se celebren durant l'any en aquest lloc, així com també els casaments.

La festa, però, no s'acaba, sinó que tot just ha començat. Al llarg d'aquest any s'aniran fent més actes, sobretot en la temporada d'hivern, una temporada on els peniscians descansen després del seu treball estival. (T.M.)

record de molts d'ells encara hi havia l'arribada de la nova imatge després de la guerra civil, ara fa cinquanta anys.

Un cop a l'església, va començar l'Eucaristia, presidida pel bisbe i concelebrada pels preveres de l'arxiprestat. En acabar l'Eucaristia, la Mare de Déu havia de tornar al seu lloc habitual, la capella de l'Ermitana o, com es coneix per tots, «l'Ermitana», que aquest any també s'ha engalanat per rebre la Verge. Per aquest motiu, aquesta capella ha estat restaurada, perquè tots els devots de la Mare de Déu puguin celebrar, amb tota la dignitat que es mereix la seva patrona, les

Bon dia!

Compren materials d'enderroc (teules, radiadors, fàbriques en desús, reixes, portals, etc.) i material antic (llibres, biblioteques, botigues velles, etc.).

Truqueu a en Raimon o en Pau al
972 645 262

Tortosa

Festes de la Cinta: els actes religiosos, els més participats

TORTOSA.— Del 5 al 10 de setembre la capital del Baix Ebre, Tortosa, ha celebrat la festa de la seva patrona, la Mare de Déu de la Cinta. El plat fort, intocable i emblemàtic, van ser els actes religiosos com l'ofrena de flors i de fruits, el pontifical, la processó i el novenari.

Els actes populars i cívics, aquests reduïts només a sis dies, també han aconseguit una bona participació. Evoquem el pregó de festa a càrrec de l'alcalde de Reus, Lluís Miquel Pérez. Aquest seria el seu missatge tranquil·litzador: «La lluita de les Terres de l'Ebre és més qüestió de la terra que no de l'aigua», tot referint-se a la polèmica del transvasament del riu.

La vesprada del dia 6 de setembre, al parc Teodor González, es va oferir a la Mare de Déu de la Cinta la tradicional ofrena de flors i de fruits. Dotzenes de colles i d'institucions van presentar els seus obsequis. Els queviures es reparteixen després entre Càritas, la residència Sant Miquel i altres institucions necessitades... És un acte emblemàtic que té resposta comarcal.

De la missa pontifical del diumenge 7 de setembre cal recordar l'assistència a vessar, a més de les cinc misses a l'altar de la Cinta. En l'Eucaristia, el bisbe de Tortosa, Mons.

Xavier Salinas, va pronunciar una homilia en to vibrant i exhortatiu. «Necessitem punts de referència per tal de caminar en germanor per les Terres de l'Ebre», va afirmar el prelat, «avui no sols evoquem la història del 1178, sinó que l'actualitzem, la fem nostra, ens ajuda i ens compromet en el present i el futur».

I aplicant les lectures de la missa, va dir: «En la lluita de l'Apocalipsi se'ns ofereix una dona amb el fillet que el Drac no pot matar. Avui la lluita de l'Església consisteix a mentalitzar els fidels contra l'èxit immediat i fàcil. Maria apareix en el nostre camí com a model d'humilitat, d'esperança, d'actitud de servei...»

Ja en el cor de l'homilia, va posar l'èmfasi en tres punts: l'Església i la societat necessiten millorar la família amb l'amor entre els esposos, entre els pares i els fills, i amb els avis...; cal pacificar la nostra societat amb plantejaments oberts, universalistes, integradors, i són necessaris treball i vida digna per a tots, inclosos els immigrants, d'acord amb el magisteri del papa Joan XXIII (els pilars de la pau, la veritat, la justícia, l'amor i la llibertat).

La Mare de Déu de la Cinta.

Finalment, Mons. Xavier Salinas va evocar la seva estada al Perú per visitar-hi dos missioners diocesans: Mn. Xavier Obón i Joan Alonso. Ells treballen just en aquesta línia universalista i de promoció dels pobres. Finalment, el prelat va dir: «Poso en mans de la Mare de Déu els nostres problemes més vius, a més dels esmentats. Em refereixo al tema del riu. Pensem que quan una porta es tanca se n'obre una altra.»

El detall anecdòtic va ser quan, un cop finalitzat el sermó, una veu aïllada i sense resposta va cridar: «Visca la Mare de Déu de la Cinta i visca el clergat!»

La processó es va celebrar a dos quarts de vuit del vespre amb molta participació i devoció. L'Arxiconfraria de la Cinta va elegir com a pendentista d'honor D. Joan Manuel Fabra, polític tortosí que presideix el Tribunal de Comptes de la Unió Europea. Joan Manuel Fabra va estar acompanyat com a borlistes per Ignasi Rubio, professor de Dret Civil a la Complutense, i Eduard Ruiz, auditor del Tribunal de Comptes.

L'apoteòsica entrada a la catedral va ser per la porta de l'Olivera amb exuberància de focs d'artifici, d'aplaudiments i de cant de l'himne de la patrona.

El novenari, que va acabar el dilluns 15 de setembre, va tenir la mateixa participació i estructura de sempre. Els sermons, que comentaven la carta apostòlica del papa Joan Pau II *Rosarium Virginis Mariae*, van tenir com a tema central els misteris de llum, de goig, de dolor i de glòria. Els predicadors, coneguts com a fills de la diòcesi, van ser Mn. Domingo Escuder, Mn. Manuel Querol, Mn. Joan Carles Galindo i Mn. Pere Saborit...

Pel que fa a la durada de les festes patronals, l'Ajuntament de Tortosa vol consultar els tortosins sobre el quan, el com i el què de les properes festes 2004, sempre en la línia d'intensitat, de participació i de reducció de dies i de despeses.

J. Blanc i Bahima

A GAES podem ajudar-lo

Més de 50 anys d'experiència en correcció auditiva.

Envii el cupó adjunt o bé truqui al **902 39 39 40** per a concertar dia i hora de la seva **revisió auditiva gratuïta.**

Els nostres audífons són:

- còmodes
- invisibles

REGAL ESPECIAL

GAES
CENTRES AUDITIUS

Si ens visita durant els propers 15 dies rebrà un regal exclusiu.

Cupó reserva de Revisió Auditiva GRATUÏTA.

Adopti una decisió que millorarà la seva vida.

Si, desitjo concertar una visita per a la meua revisió auditiva gratuïta i rebre de forma totalment gratuïta el meu regal sorpresa, sense cap compromís per la meua part.

Envii aquest cupó de reserva amb les seves dades a: GAES, S.A. Dpt. Màrqueting, Pere IV, 160, 08005 Barcelona

DADES PERSONALS

NOM I COGNOMS:

ADREÇA:

..... PIS: PORTA:

POBLACIÓ:

C.P. PROVÍNCIA:

DATA DE NAIÏEMENT: / / TELÈFON:

CC 09/03

La informació que ens facilita quedarà recollida en el nostre fitxer. Vostè té dret a accedir a aquesta informació i rectificar-la o cancel·lar-la, en cas de ser errònia. Si desitja que les seves dades quedin en els nostres fitxers, però no desitja rebre informacions comercials d'altres empreses, faci'ns ho saber. (llei orgànica 5/1992)

Sempre l'has vist per fora, ara descobreix-lo per dins

La Generalitat de Catalunya
t'obre les portes per la Mercè

Dimecres, 24 de setembre (d'11h a 19h)

Palau de la Generalitat

(entrada pel carrer Sant Sever) Barcelona

012 atenció
ciutadana

**Generalitat
de Catalunya**

Menorca

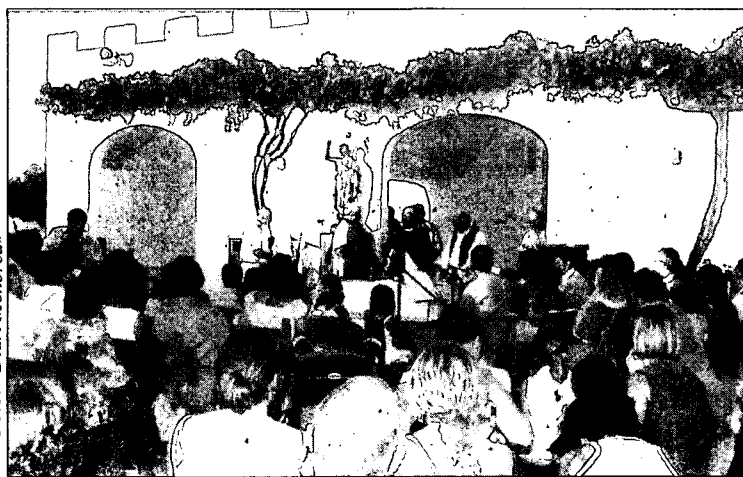
Ciutadella celebra el martiri de sant Joan Baptista

CIUTADELLA.— El 30 d'agost passat més de 500 persones es traslladaren a l'ermita de Sant Joan de Missa, que presideix la imatge del Sant Precursor, el Baptista, i que té una especial significació per a tots els ciutadellencs, que s'hi reuneixen dos cops l'any: el 23 de juny en la vigília de la festa del naixement del sant, i el darrer dissabte d'agost, per recordar el martiri del seu patró.

La celebració d'enguany va tenir una significació especial. L'ermita de Sant Joan de Missa és administrada des de la parròquia de Sant Rafel de Ciutadella. El dia següent aquesta parròquia acomiada-va el que fins ara ha estat el seu rector, Mn. Antoni Fullana, i també responsable de l'ermita.

La missa del martiri de sant Joan Baptista va ser presidida enguany pel rector de la parròquia de Sant Antoni Maria Claret, Mn. Florenci Sastre, que, acompanyat pels membres del consell parroquial, havia preparat acuradament la celebració d'aquesta Eucaristia.

Després de l'ofici religiós va tenir lloc la tradicional bereneta solidària amb l'objectiu de recollir fons econòmics per al sosteniment de l'ermita. També hi va haver balls folklòrics populars i cantés mariners. A aquesta trobada s'hi reuneixen, any rere any, a més de molts ciutadellencs

Festa de Sant Joan de Missa.

fidels a l'ermita, també múltiples estiuejants assidus de Menorca, que d'aquesta manera clouen la seva estada estival a l'illa.

Guillem Ferrer Monjo

El bisbe Piris signa quatre nous nomenaments diocesans i parroquials

CIUTADELLA.— El bisbe de Menorca, Mons. Joan Piris Frígola, va signar quatre nous nomenaments el 21 d'agost passat. Encapçalant aquests nomenaments el del laic Diego Dubón Petrus com a nou director del Secretariat Diocesà per a l'Ensenyament. Dubón, col·laborador habitual de la parròquia del Carme de Maó, és professor de Batxillerat a l'IES Joan Ramis i Ramis de Maó. Ha sigut secretari del Consell Diocesà Pastoral i també de l'Assemblea Diocesana de Menorca 1996-1998.

Mons. Joan Piris

Els nomenaments es completen amb tres noves designacions parroquials. D'una banda, Mn. Antoni Fullana Marqués, fins ara responsable de la parròquia de Sant Rafel de Ciutadella, ha sigut nomenat rector de Sant Francesc d'Assís de Maó. El jove prevere maonès Mn. Francesc Cardona Vidal, que en els últims anys ha estudiat a la Universitat Pontifícia Gregoriana de Roma, s'incorpora a la diòcesi en qualitat de rector de Sant Rafel de Ciutadella. Mn. Llorenç Vidal Pelegrí, que fins ara era rector de Sant Francesc de Maó, ocuparà la vicaria d'aquesta mateixa parròquia i serà capellà substituït del monestir de les Concepcionistes de la mateixa ciutat. (G.F.M.)

La ràdio amable

Freqüències

- 90.1 Tortosa*
- 93.7 Catalunya central
- 96.8 Garraf*
- 100.6 Tarragona*
- 103.4 Girona
- 106.6 Barcelona

- 104.4 La Cerdanya*
- 105.0 La Seu d'Urgell
- 107.5 Andorra

* en període de proves

www.radioestel.com

Bojos pels segells

■ El Cercle Filatèlic Santa Coloma de Gramenet va néixer l'any 1951.

Miquel Arasa i Vidal tenia clara una cosa quan va ser el moment de jubilar-se ara fa vint anys: que la paraula «avorriment» no tindria cabuda en els seus plans de futur. Dit i fet, des d'aleshores la pintura ocupa bona part del seu temps, però sobretot és la seva passió per col·leccionar segells el que no dona treva a l'avorriment, una afició que comparteix amb la seva

dona. Els àlbums s'amunteguen als prestatges de casa seva i contenen perfectament ordenades i arxivades des de col·leccions de temàtica floral fins a sèries de personatges il·lustres de Catalunya. Miquel Arasa és president del Cercle Filatèlic Santa Coloma de Gramenet, que aplega uns 170 socis apassionats com ell a això de col·leccionar segells.

Tot i que sembli que 170 socis són un bon grapat de filatèlics, no en són gaires si tenim en compte que en els seus millors moments el Cercle Filatèlic Santa Coloma de Gramenet en va arribar a tenir 500. «Des de fa uns quinze anys, la filatèlia ha anat disminuint en interès. Les escoles no s'hi dediquen, els nanos tenen altres ocupacions i altres jocs per entretenir-se, i no hi ha relleu generacional», afirma Miquel Arasa.

Miquel Arasa va fer-se soci del Cercle Filatèlic Santa Coloma de Gramenet l'any 1976, i l'afició del matrimoni és tan intensa que també els porta a participar en exposicions d'arreu de Catalunya. Per això, juntament amb els àlbums de segells, els trofeus també ocupen el seu lloc d'honor al domicili familiar.

«La filatèlia és una de les millors fonts culturals que pugui haver-hi», afirma convençut Miquel Arasa. I, sens dubte, és també una bona manera de no perdre les ganes de saber i d'aprendre coses noves. Perquè al·hora de classificar i d'arxivar els segells, cal conèixer-ne la biografia quan es tracta d'un personatge històric o saber on s'ubica si parlem d'un element arquitectònic o d'un monument important. «Sobre qualsevol tema hem de cercar informació en enciclopèdies i diccionaris, sobretot si són segells d'altres països», explica el president del Cercle Filatèlic Santa Coloma de Gramenet.

Exposició de segells

Els orígens del Cercle Filatèlic Santa Coloma de Gramenet els trobem l'agost del 1951, quan un grup d'uns vint colomencs aficionats a la filatèlia, que ja es reunien amb assiduitat des de l'any ante-

rior, van decidir associar-se. El seu objectiu era promoure la filatèlia a Santa Coloma de Gramenet, i per això cada any organitzen l'Exfilgramenet, una exposició de segells que ret un homenatge especial a un personatge, un monument o alguna cosa vinculada a Santa Coloma de Gramenet, com és la Torre Pallaresa, una

Presentació del mata-segells de la 44a Exfilgramenet.

gran obra del Renaixement català.

La mostra d'enguany tindrà lloc al Museu Torre Balldovina (c/ Sant Carles, s/n) del 10 al 19 d'octubre vinent, i estarà dedicada a Maria Argelaguet Costa, que va ser mestra de molts colomencs. Qui tingui curiositat per descobrir una col·lecció de segells especialitzada en papallones o una altra en què només apareixen mans, que no dubti a visitar aquesta exposició filatèlica, que com sempre comptarà amb el seu corresponent mata-segells.

Al començament, els mata-segells eren concedits gratuïtament per Correus, però a partir del 1980 se'n va haver de pagar tant la confecció com la instal·lació de l'estafeta temporal, i el sou del funcionari

que venia al capdavant de la mateixa.

Altres activitats

Com a servei als seus associats, el Cercle Filatèlic Santa Coloma de Gramenet s'encarrega d'anar a Barcelona, al Servei Filatèlic de Correus, i de recollir els segells que cadascú vol adquirir. Una altra activitat que aquesta associació ha fet en més d'una ocasió ha estat la Setmana Escolar de la Cultura a través de la filatèlia. Es va iniciar l'any 1989 i s'ha repetit esporàdicament. Hi ha hagut celebració de conferències, passis de vídeo, xerrades divulgatives, tallers, etc.

D'altra banda, a més de la celebració d'exposicions pròpies, els membres del Cercle Filatèlic Santa Coloma també han participat de manera habitual en altres mostres celebrades per societats filatèliques federades. Fins i tot un dels socis, concretament José Manuel Tortolero Fernández, va obtenir la medalla de plata

en una exposició filatèlica que va tenir lloc a Atlanta (Estats Units).

Les noces d'or de l'entitat

L'any 2001 es van complir els cinquanta anys de la creació de l'entitat. Amb motiu de la celebració de les noces d'or, el president de la Generalitat, Jordi Pujol, els va adreçar un escrit de salutació: «Aquesta vitalitat [la vitalitat del teixit associatiu] contribueix a la vertebració de ciutats que, com Santa Coloma de Gramenet, són exemples emblemàtics del model de convivència que hi ha a casa nostra a partir de la diversitat cultural.»

Per celebrar aquests primers cinquan-

Logotip especial dels cinquanta anys.

ta anys de vida del Cercle Filatèlic, es van programar diversos actes especials. El primer va ser l'elaboració d'un logotip especial per a tota la correspondència originada al llarg de l'any. Una altra activitat va ser la celebració, per primera vegada a Santa Coloma de Gramenet, de l'assemblea anual de la Fecafil (Federació Catalana de Societats Filatèliques).

Una de les assignatures pendents d'aquests aficionats a la filatèlia és aconseguir que la Casa de Moneda i Timbre els faci un segell dedicat a Santa Coloma de Gramenet. Miquel Arasa no té gaires esperances d'èxit, després que amb motiu de les noces d'or del Cercle Filatèlic Santa Coloma els fos denegada de nou aquesta gràcia de la filatèlia.

Carme Munté

**CERCLE FILATÈLIC
SANTA COLOMA DE
GRAMENET**
POMPEU FABRA, 22 (CENTRE
CÍVIC DEL RIU)
08922 SANTA COLOMA
DE GRAMENET
BARCELONA
Tel. 934 662 452

Generalitat de Catalunya
Departament de Benestar i Família
Institut Català del Voluntariat

xarxanet.org
XARXA ASSOCIATIVA I DE VOLUNTARIAT DE CATALUNYA

Espai obert i compartit

Treball en xarxa,
punt de trobada

Gran porta d'entrada
als àmbits associatius

Informació,
coneixements,
reflexió...

Persones
i entitats

Per a més informació

0126 atenció
ciutadana

www.voluntariat.org

cultura

Premis Rovira-Beleta de guions cinematogràfics per a joves

BARCELONA.— L'Associació CinemaNet i el Grup d'Entitats Catalanes (GEC) de la Família han convocat els IV Premis de Guions de Curts Cinematogràfics per a joves Rovira-Beleta, creats amb el nom del qui va ser destacat director de cinema espanyol Francisco Rovira-Beleta. L'objectiu és que, juntament amb l'estímul de les vocacions cinematogràfiques entre els joves i la promoció de la qualitat artística, a l'hora d'elaborar els guions dels films es tinguin en compte els valors humans, cívics, familiars i educatius.

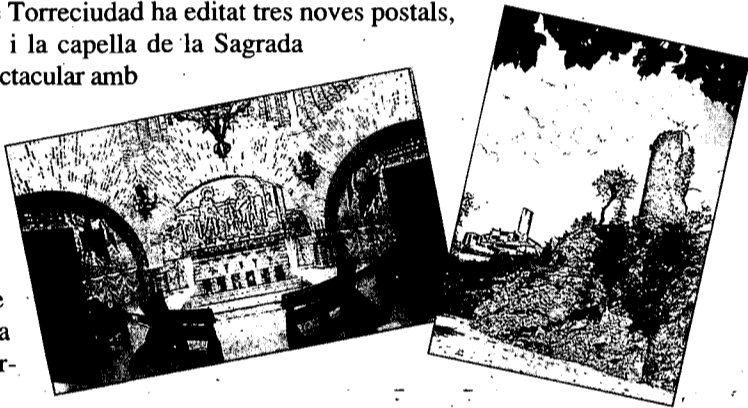
Els premis s'agrupen en tres categories, segons edats dels participants: de 12 a 15 anys, de 16 i 17, i de 18 a 30 anys. El premi per a aquesta última categoria, la més important, és de 2.000 euros, a més d'un guardó artístic i la publicació del guió. L'extensió màxima dels guions per a aquesta categoria és de 30 folis.

El termini de presentació dels guions acaba el 31 de desembre d'enguany. Poden participar-hi persones de qualsevol nacionalitat i les obres poden ser presentades tant en llengua castellana com catalana. Els guions es poden enviar per correu electrònic a gec@sobrelafamilia.org. Les bases completes dels premis sobre els guions es poden consultar a la web del GEC, www.sobrelafamilia.org. (C.C.)

TorreCiudad edita noves postals

TORRECIUDAD.— El Patronat de TorreCiudad ha editat tres noves postals, amb diferents perspectives del santuari i la capella de la Sagrada Família. Una d'elles recull una vista espectacular amb l'embassament d'El Grado, en primer terme, i el santuari, la muntanya Cotiella nevada i la penya Sant Martí al fons.

Les dues torres, tant la torrassa medieval com la torre del nou santuari, són el motiu d'una altra postal, mentre que la tercera reflecteix un detall de l'interior de la capella de la Sagrada Família, situada a la cripta del santuari, amb mosaics de l'artista Carlos Maurel. (C.C.)

Déu a Europa

Hola, amics! Actualment es debaten les arrels cristianes del continent europeu. És cert que la nostra cultura té tradicions gregues i romanes, però també cristianes. Si ens remuntem als primers anys del cristianisme, la història ens explica com, poc temps després de la mort de Jesús, l'apòstol sant Jaume va peregrinar a Espanya, on se li va aparèixer la Mare de Déu, ja que encara vivia, i d'ella va rebre suport moral.

A mitjan segle v, Àtila, rei dels huns —de qui es diu que era tan ferotge que on trepitjava el seu cavall no creixia l'herba—, va ser rebut, en la seva marxa sobre Itàlia, a les portes de Roma pel Summe Pontífex, sant Lleó el Gran, el qual el va increpar perquè respectés els Llocs Sants.

Sant Benet va fundar a Itàlia, al voltant de l'any 530, el monestir de Montecassino i va establir la regla benedictina. El segle xv Cristòfol Colom va descobrir el continent americà i la seva evangelització va anar a càrrec de monjos espanyols. Aquests són només alguns exemples de l'empremta del cristianisme a Europa. No us sembla que n'hi ha prou per meditar sobre les arrels cristianes d'Europa?

Cecilia Aranés Mallo

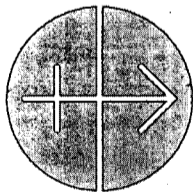
Coses de la vida

Coses de la vida

MISSES en favor de l'Església de l'Europa de l'Est i del Tercer Món

¿Sabeu que milers de sacerdots de l'Església Missionera i de l'Europa de l'Est subsisteixen gràcies als estipendis de les Santes Misses que «Ajuda a l'Església Necessitada» fa arribar a aquests veritables deixebles de Crist d'avui dia?

Ajuda a l'Església Necessitada

Associació Pública Universal dependent de la Santa Seu

Filial: c/ Lluís Antúnez, 24, 2n 2a - 08006 Barcelona - Tel. 932 373 763

BSCH - CCC: 0049-1806-91-2110636317

E-mail: ain@ain-es.org / www.ain-es.org

«Podeu ajudar-los encarregant-los misses amb el mateix estipendi que a la seva diòcesi. Ells les celebraran amb molt de gust per les SEVES INTENCIONS»

* Vull que se celebrin..... MISSES per les intencions següents:.....

* Envio..... € com a DONATIU

Nom i Cognoms:.....

Carrer i número:.....

C. Postal i Ciutat:.....

Els donatius a aquesta Associació són deduïbles a la Declaració de la Renda. CIF nùm. Q-2800175 - H.

Joaquim Ruyra, el príncep de la prosa catalana

■ L'autor de «Pinya de rosa» i «Entre flames» era un gran cristià

Ens trobem celebrant l'Any Ruyra amb motiu de commemorar-se el centenari de la publicació del seu recull de narracions *Marines i boscatges*, titulat més tard, tal com ens ha arribat a nosaltres, *Pinya de rosa*. Joaquim Ruyra (Girona, 1858 - Barcelona, 1939), el gran mestre, el príncep de la prosa catalana, nascut a Girona però establert de ben petit a Blanes, es va fer mereixedor en el seu temps dels més grans elogis.

L'escriptora escalenca Caterina Albert, coneguda en el món de les lletres amb el pseudònim de Víctor Català, va dir del seu coetani col·lega, tot referint-se a la seva gran virtut de descriure el mar, el seu mar de Blanes, el següent: «Ell és el fill, l'enamorat, el pintor d'aqueixa bellesa de prodigi i la seva obra tradueix fidelment, encisadorament, tots els matisos. Trigarrem molt, em sembla, abans que Catalunya no tingui un altre Ruyra.» Un altre escriptor empordanès, Josep Pla, diu de Ruyra que «és el més gran prosista català dels nostres temps, no superat fins ara.»

A part de les seves grans qualitats literàries, voldria ressaltar d'ell la seva profunda religiositat. I no ho dic, precisament, pel fet que els seus tres coneguts reculls de narracions —*Pinya de rosa*, *Entre flames* i *La parada*— els encapçalava amb una invocació mariana, que possiblement ha fet somriure més d'un, molt emprada en el seu temps, com era la d'«Ave Maria Puríssima», sinó per altres raons molt més convincents i responsables.

Primerament, admiro de Ruyra l'espon-taneïtat amb què es presenta als seus lectors i públic en general. D'entrada, ben clarament, a cara descoberta, dóna a conèixer la seva religiositat sense cap vergonya, sense cap temor al què diran o al què pensaran. En el llibre *Pinya de rosa*, encapçalat per l'«Ave Maria Puríssima» que abans esmentava, l'autor vol deixar les coses ben clares quan diu: «Així sabeu ja quina és la meua fe que professo i espero que rebutjareu qualsevulla interpretació que, contra aquesta fe, poguéssiu donar als meus pensaments.»

Aquesta postura la pren ben conscient que no sempre serà ben interpretada per alguns dels seus lectors i amics. Ell té molt clar que la seva sinceritat el pot traïr i el pot constituir en subjecte de bromes i comentaris crítics, no gens plaents. És per això que en una altra ocasió escriu: «Ja sé que, en aquest segle materialista, hi haurà (àdhuc potser entre els que m'esteu escoltant) algú que per sota el nas es rigui de la meua entusiasta i candorosa credulitat.»

Ell, però, segueix ferm en la seva conducta. I diem conscientment «conducta»,

i no paraules, perquè Ruyra es va caracteritzar per ser una persona de fets, d'obres, més que de frases, tot i que aquestes, sortides de la seva brillant ploma, eren més que suficients per reflectir la seva bonesa, senzillesa i profunda generositat, autènticament cristiana.

Enamorat de sant Francesc

Un dels fets que més el van posar a prova va ser l'incendi del Montnegre, a les Gavarres, on ell posseïa algunes propietats, suredes i masies, la majoria de les quals van quedar convertides en pura cendra. Una part del santuari gironí de la Mare de Déu dels Àngels, remarca Ruyra, tampoc no va poder escapar de les flames incendiàries.

Ell, davant del panorama dantesco que tenia davant dels seus plorosos ulls, en lloc de desesperar-se, de blasmar, de rebel·lar-se contra el Cel, es va asserenar, es va reprimir i amb santa resignació i paciència franciscanes —era un enamorat de sant Francesc i, a més, terciari de l'orde— el primer que va fer va ser neguitejar-se i preocupar-se —lluny de lamentar la pèrdua dels béns propis— per la situació de misèria en què quedaven les famílies dels seus masovers.

Les seves paraules, sortides del fons del cor, més que de la seva ploma, són totalment convincents i exemplars. «Jo, també força empobrit pel desastre —escriu—, no sé com ho hauré de fer per auxiliar els meus masovers i veïns; i això em neguiteja més que la meua pròpia desgràcia, però espero que Nostre Senyor ens obrirà algun camí.»

El prologuista de la seva obra *Entre flames*, Tomàs Garcés, ratifica l'exemplaritat de Ruyra amb aquestes merescudes paraules: «Sense planye's massa de les seves pèrdues sofertes, en articles i conferències, a través de reunions i actes diversos, amb una generositat autènticament cristiana, Ruyra va fer d'aquell foc una foc de generositat.»

Defensor de l'Església i del Papat

Joaquim Ruyra va ser un gran defensor de l'Església i del Papat, i això ho manifes-

Joaquim Ruyra.

ta en molts dels seus escrits. Deplora les persecucions de les que, des dels seus inicis, és objecte l'Església fundada per Crist deturant-se en les que, en el seu temps, s'estaven portant a terme a Mèxic: «...on un govern, que es jacta de filantrop, s'atreveix a cometre contra catòlics els crims més infames, ja abocant a la prosti-

tució honradíssimes donzelles, ja assassinant herois jovencells només que per llur fermesa a confessar Jesucrist...»

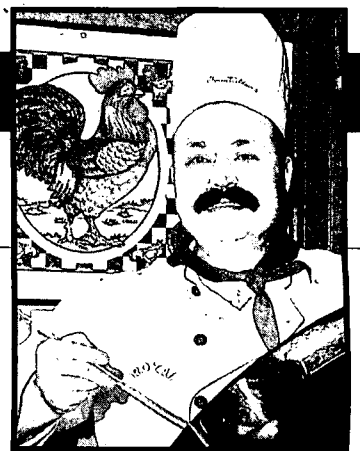
Potser ara, quan el desànim s'apodera de molts cristians davant de la crisi religiosa que ens envolta i amenaça a arrasar-ho tot, i no sempre des de fora de l'Església, potser seria bo tenir un Ruyra que sense cap por ni vergonya s'atreveix a escriure: «Ens poden matar; però no vèncer, ho sabem, i en morir els ho cridem a la faç a manera de càntic de victòria: "No, les portes de l'infern no prevaldran mai contra la nostra Església".»

Qui s'hagi quedat solament amb l'aparent ingenuïtat cristiana de Ruyra, qui hagi somrigut en llegir, en la primera plana dels seus llibres, la seva «Ave Maria Puríssima», aquí, amb la seva actitud serena, valenta i generosa que pren davant de l'incendi que el va arruïnar i la clara defensa pública que fa de les seves conviccions religioses, hi trobarà una prova fefaent de la fortalesa cristiana i humana del gran escriptor que va ser Joaquim Ruyra, totalment lliurat als altres.

Ricard Guanter Flaqué

LES RECEPTES DE

JOAN
Villaró

Primeres impressions

Mai no he pogut assegurar que les meves primeres impressions dels candidats a ocupar un lloc de cuiner a l'hotel de cinc estrelles on jo treballava com a xef de cuina hagin estat bones. Un dels cuiners que va entrar a formar part de la brigada de quinze persones de la cuina anava vestit de manera una mica desmanegada, encara que el primer que li vaig mirar van ser les ungles, les mans i el cabell, molt nets i ben cuidats. A la feina també era molt net. El seu currículum professional també era molt bo, així com les seves cartes de presentació, a banda de les moltes preguntes que li vaig formular al seu moment. De tota manera, seleccionar personal, sigui d'hostaleria o no, és una cosa molt delicada i de gran responsabilitat.

ESCOLA DE CUINA JOAN VILLARÓ

c/ Emili Botey, 5, local 2 - 08400 Granollers

Tots els interessats a adquirir el seu llibre *Aprèn amb mi* truqueu al tel. 938 793 402.

RESIDÈNCIA GERIÀTRICA BON VIURE

Som a Horta, en una torre amb jardí, alimentació adequada, ascensor, sala d'estar, seguiment mèdic i sanitari, animació, caliu humà. Estades temporals i indefinides. Poques places. Campoamor, 56 - Barcelona.

Tel. 934 274 453

COSM PRIMERA AGÈNCIA MATRIMONIAL DE CATALUNYA

La cerca de parella requereix les màximes garanties.

Més de 25 anys d'experiència.

Dirigida per Psicòloga col·legiada.

Garantia JAC Generalitat de Catalunya.

Informi-se'n gratuïtament i sense compromís, el nostre equip de psicòlegs li dirà si pot ajudar-lo/la.

COSM, c/ Balmes, 64, 3r 2a (xamfrà c/ Aragó)
08007 Barcelona

Tel. 934 877 180 - Fax 934 877 148
<http://www.agenciamatrimonial.com>

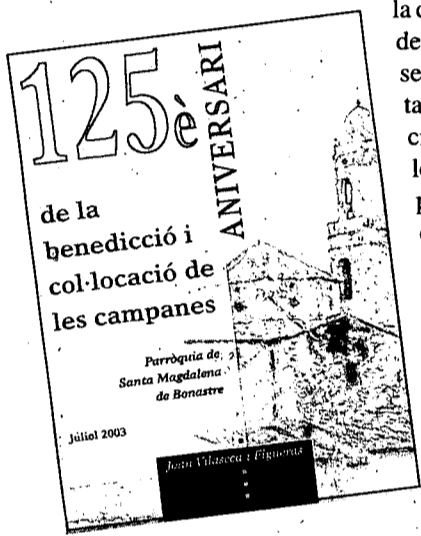
LLIBRES

Història de les campanes de Bonastre

El 22 de juliol passat, dins de les activitats de la Festa Major de Bonastre, es va commemorar el 125è aniversari de la benedicció i col·locació de les campanes del poble. L'historiador local Joan Vilaseca i Figueras va aprofitar l'avinentsa per presentar aquest llibre al Centre Parroquial de Bonastre en un acte que va comptar amb la presència del Dr. Joan Martí Alanis. Les campanes continuen sent un element fonamental en la configuració d'aquest municipi: per marcar les hores o per anunciar la celebració de l'Eucaristia, un casament, un bateig o la mort d'alguna persona. El llibre s'inicia amb una exposició de les campanes des d'un punt de vista genèric i personal. En una segona part, i gràcies a la tasca de Mn. Josep Sanabre, s'hi inclou un document que explica com va ser l'acte del 24 de juliol del 1878, dia en què a les sis de la tarda va tenir lloc el bateig de les campanes del campanar de la parròquia de Bonastre. En la tercera part es mostra

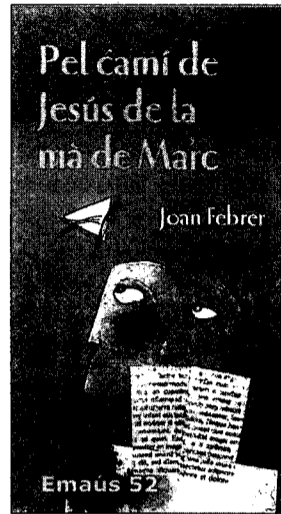
la crònica de la vida religiosa i social del poble des de finals del segle XIX fins a començaments del segle XX. «La campana és un element que, com tants n'hi ha hagut a la història, va assimilar el cristianisme i que avui resta com a patrimoni de les nostres parròquies i, per tant, dels nostres pobles i ciutats. La campana resta embellint el campanar, certament, però continua parlant periòdicament. I, com hom quan parla, necessita un interlocutor», escriu el rector M. Jordi Figueras i Jové. (C.C.)

Joan Vilaseca i Figueras, *125è aniversari de la benedicció i col·locació de les campanes. Parròquia de Santa Magdalena de Bonastre. Editorial La Torratxa, Valls 2003, 53 pàg.*

Pautes per a l'evangeli de Marc

Joan Febrer, teòleg, rector, consiliari... a Menorca, va ser el finalista del I Premi Emaús amb la seva obra *Seguir Jesús de la mà de Mateu*. Una pauta motivadora per seguir, pas a pas, el text evangèlic en la lectura personal, en grup o en la seva proclamació a la missa dominical. Ara ens ofereix una guia per a l'evangeli de Marc. «Hi trobarem—afirma l'autor

en la introducció— la proposta de camí que ens fa Jesús. No es tracta d'una proposta teòrica, com la que ens podria fer un mestre aposentat a la seva càtedra. No. Jesús es posa ell mateix en camí i ens convida a acompanyar-lo lleugers d'equipatge. La seva meta és la Vida, però no qualsevol forma de vida sinó aquella que és la definitiva.» Marc, en la composició del seu evangeli, tot i que va fer servir diversos materials ja més o menys elaborats per la tradició apostòlica, ens ha transmès «la frescor d'aquells passos de Jesús pels camins que van de Galilea a Jerusalem», assegura Joan Febrer. El llibre s'estructura en quatre grans capítols: «A Galilea», «En camí cap a Jerusalem», «Jerusalem» i «Tornar a Galilea», els quals se subdivideixen, al seu torn, en diferents apartats. (C.C.)

Joan Febrer, *Pel camí de Jesús de la mà de Marc. Centro de Pastoral Litúrgica, Colección Emaús, Barcelona 2002, 72 pàg.*

Comprendre el missatge evangèlic

«L'evangeli ve a ser una espècie de políedre. Essent un de sol el seu missatge essencial, té una resposta adequada per a cada situació i per a cada lector que hi busqui llum», explica Pere Casas i Font, en la presentació del llibre. El contingut fonamental d'aquest volum són els comentaris evangèlics del cicle B, corresponents a l'any litúrgic 1999-2000, que van aparèixer al Full diocesà de Vic-Tarragona-Solsona. «Les seves reflexions, talment homilies menors, són incisives, agudes, compromeses. Incideixen en els problemes, dubtes i neguits dels homes i les dones del nostre món i responen al signes dels temps», manifesta el prologuista. Cal tenir en compte que no és gens fàcil traduir el missatge evangèlic a un llenguatge actual i que sigui entenedor per a tothom. Alguns dels títols d'aquests comentaris dominicals—«Trenquem la por!», «La impotència dels poderosos», «Trencaclosques o revelació d'amor?», «El màrqueting de l'evangeli» o «Jesús sempre està de moda»— són d'allò més suggeridors i conviden els lectors a llegir el text. Segons Pere Casas, el llibre «també pot ser una mica de "políedre" per a tots aquells que busquen una "altra" interpretació de la Paraula de Déu». (C.C.)

Pere Fradera i Marcet, *Enmig de la vida saó d'evangeli. Publicacions de l'Abadia de Montserrat, Colecció L'Espiga, Barcelona 2002, 96 pàg.*

Pere Fradera i Marcet
Enmig de la vida
saó d'evangeli

Publicacions de l'Abadia de Montserrat

Anàlisi de la cooperació local

Aquest *Segon estudi de la cooperació local de Catalunya amb els països del Sud* és una actualització i continuació del recull de dades que es va realitzar en el primer volum. El document engloba informació exhaustiva de la cooperació i la solidaritat del món local, amb dades de 608 municipis, de les quatre diputacions, de dinou consells comarcals i de la Mancomunitat de Municipis de l'AMB. A banda d'incloure les dades econòmiques de les corporacions locals quant a cooperació, l'estudi reuneix dades qualitatives (agermanaments, consells de cooperació, partida específica...) que permeten aproximar-nos més bé a l'evolució de les polítiques de cooperació de les corporacions locals catalanes. Si

s'analitzen conjuntament aquestes dades amb les recollides en el primer estudi (1998-1999-2000), es disposa d'un període de cinc anys, on ja es poden observar tendències i evolucions. Tot i tractar-se encara d'un període curt, algunes són significatives perquè confirmen el creixement continuat de diferents aspectes de la cooperació local. Aquest volum és una eina útil sobretot per a les institucions i les entitats que treballen els temes de la cooperació i la solidaritat des de la dimensió local. (C.C.)

2n Estudi de la Cooperació
Local de Catalunya
amb els països del Sud

Segon estudi de la cooperació local de Catalunya amb els països del Sud (2000-2001-2002). Fons Català de Cooperació al Desenvolupament, Barcelona 2003, 400 pàg.

Crema de xocolata amb iogurt per a pastissos

INGREDIENTS:

300 g de xocolata
4 rovells d'ou
1 iogurt natural
2 cullerades de mel
cointreau

PREPARACIÓ:

Poseu a foc lent, en un cassó que no sigui d'alumini, tots aquests ingredients. Primer, foneu 300 grams de xocolata. A continuació, separeu-la del foc i afegiu-hi quatre rovells d'ou i un iogurt natural, juntament amb una cullerada o dues de mel i cointreau i bateu-ho enèrgicament amb una batidora. Amb aquesta crema, podreu acompanyar moltes postres.

Si teniu algun dubte d'aquesta recepta Joan Villaró us atindrà al tel. 938 793 402.

La crítica literària d'aquesta setmana

Reorientar la vida

L'autor diu que vol ajudar a «recuperar l'ànima», i per a això ens introdueix en el camí de la psicologia dels valors. Ho intenta a través de gairebé dues-centes pàgines, plenes de sentit comú, fent veure el que és evident, que moltes vegades s'escapa de la nostra visió personal. Una miopia que no aconsegueix rellegir la vida quan es desenvolupa tan a prop nostre, potser perquè va unida a un astigmatisme deformant, que ens afecta potser sense saber-ho.

El més important és recuperar el protagonisme profund de la nostra vida, deixant de banda les excuses que col·loquen a l'exterior de la nostra existència les causes i les motivacions reals dels nostres èxits, dels nostres fracassos o de la nostra rutina diària.

Per a això enumera una sèrie d'actituds que ens situen davant la realitat, i que convida a purificar. No és difícil trobar-se en l'existència amb moments complexos, i per això els analitza amb serenitat, i enumera les possibles reaccions de qui vol, de veritat «recuperar l'ànima».

Per a això anima a treure's la careta, i a cercar quins són els paradigmes de l'ànima. Partint del mite de Plató sobre la reencarnació, afirma que el que resulta

cert és que els homes i les dones poden determinar, amb força més llibertat de la que suposen, la manera de comportar-se i de viure. I així, s'aconseguirà, si es desitja, un canvi des de l'ànima. Una transformació a la qual ajudarà el fet de tenir presents els estereotips de comportament que se'ns ofereixen.

Amb una invitació a l'autoestima, i a la necessitat del domini del temps, l'autor ajuda a suggerir un pla de desenvolupament personal, que accepta que resultarà un camí ardu, però que sens dubte ajudarà a l'autèntica realització personal.

Dins de la col·lecció Proyecto de l'editorial Sal Terrae, aquest text pot servir per a

Ramiro J. ÁLVAREZ,
Recuperar el alma.

Sal Terrae, Santander 2003, 181 pàg.

Thomas D'ANSEMBOURG,

Deja de ser amable, ¡sé auténtico!

Sal Terrae, Santander 2003, 239 pàg.

una revisió personal seriosa en moments clau de la pròpia vida: l'entrada en la maduresa, en l'anomenada tercera edat, en la jubilació. Allò que Ortega va anomenar un dia enfrontar-se amb l'home que s'ha estat, mirar-lo als ulls, i preguntar-li com se sent, abans d'anar cap al que és irreversible.

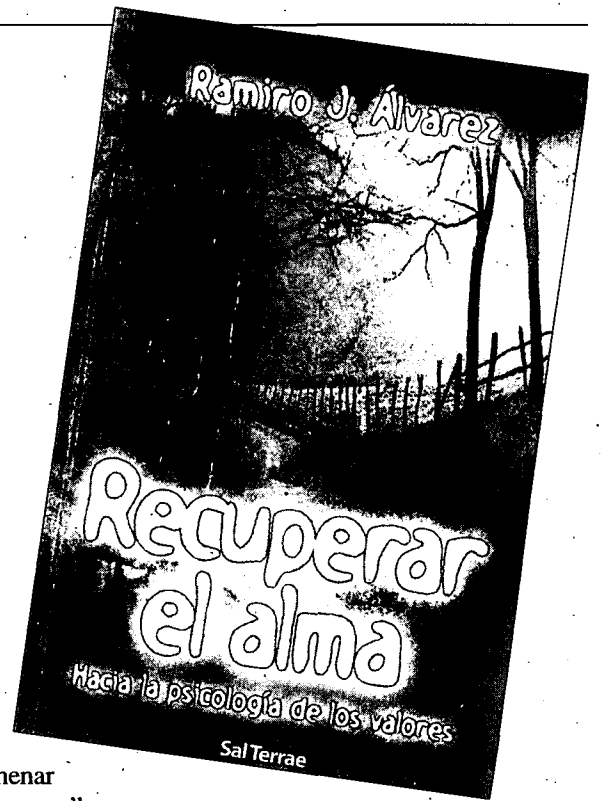
Pot ser molt útil també en grups de revisió, encara que representa certament la presència d'una persona que guiï, interpreti, acompanyi i resolgui els problemes individuals i col·lectius que puguin sorgir.

Dins d'aquesta mateixa col·lecció, i com a ajuda complementària, el text de Thomas D'Ansembourg pot ser un instru-

ment molt eficaç, encara que en alguns moments resulti més complex.

Tots dos textos, des de la psicopsicologia han de posar la base a molts esforços de revisió i purificació de comportaments. Són molt recomanables per a consellers i acompanyants de grups o equips de revisió.

Cristóbal Sàrrias

La sardana i la dansa

Federació Sardanista de Catalunya
web: <http://fed.sardanista.com>

Una nova entitat

Sabadell, més música és el nom d'una associació que s'acabà de crear a la capital del Vallès occidental amb el principal objectiu de promoure únicament concerts de música lliure per a cobla i altres activitats que portin com a conseqüència l'enaltiment i divulgació de les obres escrites per a la formació musical més genuïna catalana. La presentació d'aquesta nova entitat es farà el 20 de setembre, al teatre La Faràndula de Sabadell, amb un primer concert en el qual s'han programat obres de compositors actuals, per bé que està previst que, en futures ocasions, es presentin obres inèdites amb aquelles peces més conegudes que han contribuït

efectivament a donar relleu i prestigi al repertori de la cobla.

Val a dir, doncs, que el propòsit de Sabadell, més música és contribuir al coneixement de les nombroses composicions de cobla que no tenen el format de sardana i que es programen molt esporàdicament, no per manca de nivell artístic sinó per la limitació dels mateixos programadors a l'hora de seleccionar sardanes i les altres composicions per a cobla. Una bona part d'aquesta producció musical que ara resta inèdita o poc coneguda, tindrà un nou canal de difusió en les activitats que es promoguin des d'aquesta entitat sabadellenca.

A Agramunt celebren el «Sardana 20/09»

Sardana 20/09 és el títol d'un seguit d'actes que han preparat els membres del Grup Sardanista Estol d'Agramunt, com una manera diferent de viure les sardanes, però, al mateix temps és la data de la celebració d'aquesta festa singular. El cap de setmana del 20 i 21 de setembre, en aquesta vila de la comarca d'Urgell hi haurà concursos, rutes turístiques, concert, sopar, visites, espectacle...

Els actes començaran amb un concurs de sardanes revesses, a les cinc de la tarda. Un cop finalitzat, es farà una petita ruta turística per tal que els que acudeixin a Agramunt puguin conèixer millor aquesta població. A dos quarts de nou del vespre començarà un gran concurs de colles sardanistes, amb uns plantejaments innovadors, diverses sorpreses i un premi especial de revessa. A continuació hi haurà un sopar popular, seguit de balls tradicionals.

Els assistents que ho desitgin es podran quedar a dormir a Agramunt, perquè diumenge al matí hi haurà un esmorzar i una visita molt interessant que completaran aquest Sardana 20/09.

Per a més informació, tots els interessats es poden posar en contacte amb el Grup Sardanista Estol, per mitjà dels telèfons 973 392 404 i 973 392 624, o per correu electrònic a estol@svt.es. (C.C.)

Catalunya Cristiana

Una xarxa per a l'evangelització

Subscribiu-vos-hi ara

només per 80,60€ l'any

Edició en català Edició en castellà

Nom Cognoms

Adreça Població

D.P. Tel. N.I.F.

Desitjo subscriure'm al setmanari CATALUNYA CRISTIANA durant un any (52 números)

FORMA DE PAGAMENT

Amb un únic pagament de 80,60€ per any

Amb dos pagament semestral de 40,30€

Domiciliació bancària (Ompliu l'ordre de domiciliació)

Xec nominatiu que adjunto

Senyors, Els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA".

Titular Data

Entitat
Oficina
DC
Compte

Signatura del titular del compte

Envieu aquesta butlleta a nom de:
CATALUNYA CRISTIANA
 (Departament de Subscripcions).
 Comites de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona
 Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

SETEMBRE ÉS EL MES CONSAGRAT A SANT MIQUEL ARCÀNGEL

Internet

• **ESPIRITUALITAT.**— A www.enpaz.com trobareu recursos per viure l'espiritualitat, amb el suport de la paraula, la imatge, la poesia, la fotografia, etc. La pàgina ofereix també meditacions i reflexions, des de les confessions de sant Agustí fins a les encícliques del Papa.

Altres bisbats

• **EXPOSICIÓ.**— El 25 de setembre es claurà l'exposició «Béns comuns en conflicte», sobre els recursos naturals. Lloc: La Casa Encesa, c/Ronda de València, 2 - Madrid.

• **ASSOCIACIÓ DE PESSEBRISTES DE PAMPLONA.**— El 26 i 27 de setembre, jornades pessebristes a la casa parroquial de Sarasa (Navarra), amb tres ponències: *Pasado de la Asociación de Belenistas de Pamplona* (Manuel M. Castells, fundador i expresident de l'associació), *Presente de la Asociación de Belenistas de Pamplona* (Miguel Tabar Primicia, actual president) i *Futuro de las asociaciones belenistas* (José Manuel López-Sotillos, president de la FEB). Més informació: a/e: belenpamplona@terra.es

• **TORRECIUDAD.**— El 27 de setembre, Jornada Mariana de l'Esport: a les 11.15, arribada dels corredors que participen a la jornada; a les 12.00, presentació de les ofrenes a la Mare de Déu. Més informació: info@torreciudad.org

• **EXERCICIS PER A SACERDOTS.**— Del 5 al 10 d'octubre, dirigits per Juan Antonio Torres, o.s.b., a la casa d'exercicis dels pares claretians de Lleó. Més informació: 987 224 854; del 5 a l'11, dirigits per Ignacio Fernández, s.j., a la casa d'exercicis de Celorio (Astúries). Més informació: tel. 985 400 788.

Barcelona

• **PREGÀRIA PER LA PAU A EUSKADIAL MÓN.**— El 17 de setembre, a les 20.00, a la parròquia de Sant Agustí de Barcelona, pl. Sant Agustí, s/n.

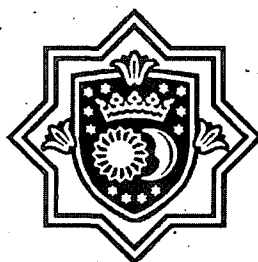
• **MOVIMENT CRISTIÀ DE MESTRES I PROFESSORS.**— El 20 de setembre, a les 10.30, eucaristia d'inici de curs presidida per Mn. Fidel Catalán, consiliari del Moviment, a la parròquia major de Santa Anna de Barcelona; a les 11.30, temps per compartir; a les 12.00, assemblea.

• **MERCÈ.**— Del 20 al 24 de setembre la plaça Catalunya de Barcelona acull la Mostra d'Entitats coincidint amb les festes de la Mercè. La Federació Catalana de Voluntariat Social tindrà el seu ja tradicional estand i un altre dedicat a aquelles

entitats que treballen en l'àmbit de la disminució. Més informació: tel. 934 589 906.

• **ASSOCIACIÓ D'AMICS DE L'ORGUE DE SITGES.**— El 21 de setembre, a les 20.30, a l'església parroquial de Sant Bartomeu i Santa Tecla de Sitges, concert d'orgue i tenora: Jordi Figaró (tenora) és professor del Conservatori Municipal Superior de Música de Barcelona i Josep Solé (orgue) és organista titular de la parròquia de Sant Fèlix de Sabadell. Hi interpretaran obres de J. L. Moraleda, J. J. Blay, Max Havart i J. Soler. Entrada: aportació econòmica voluntària.

• **FESTA DE SANT PIUS DE PIETRELCINA.**— Els Amics del Pare Pius celebren la seva memòria litúrgica, amb

una eucaristia, a la parròquia de la Concepció (c/ Aragó, 299 - Barcelona) el 23 de setembre, a les 18.00. Predicarà la missa fra Valentí Serra, caputxí. En acabar, es donarà a besar la relíquia de sant Pius i hi haurà una trobada del grup de pregària.

• **MUSEU DEL VI DE VILAFRANCA DEL PENEDÈS.**— El 26 de setembre, a les 21.30, Mercè Puig parlarà sobre *El vi dins de la poesia goliarda*. Pl. Jaume I, 1 - Vilafranca, tel. 938 900 582.

• **PAU.**— La Fundació per la Pau i l'oficina de l'International Peace Bureau a Barcelona organitzen la II Trobada Veus de Pau a la Mediterrània, del 26 al 28 de setembre, al Centre de Cultura Contemporània de Barcelona. Més informació: tel. 933 025 129.

• **IV JORNADA D'ESTUDIS MIEVALS.**— Organitzada pel Cercle d'Investigació i Documentació Medieval de Catalunya i l'Agrupació Excursionista d'Etnografia i Folklore el 27 de setembre, de 10.00 a 19.30. Més informació: tel. 933 521 275, a/e: cidomcat@wanadoo.es

• **VERDAGUER.**— El 28 de setembre, de 12.00 a 13.15, taller de poesia escrita i musicada sobre Jacint Verdaguer al Museu-Casa Verdaguer de Vil·la Joana - Vallvidrera.

• **CONFRARIA DEL NEN JESÚS DE PRAGA.**— El 28 de setembre, a les 17.00, consagració dels nens i petició de fills pels matrimonis que els desitgin. Monestir de la Visitació, Vall d'Hebron, 256 - Barcelona, tel. 934 281 620.

• **CURSET PER A CATEQUISTES DE L'ARXIPRESTAT DE LA SAGRADA FAMÍLIA.**— Del 29 de setembre a l'1 d'octubre, a les 19.30, amb Lourdes Montfort, al col·legi Mare de Déu de les Escoles Pies, c/ Aragó, 302 - Barcelona.

• **ACCIÓ SOCIAL.**— L'Institut Superi-

ANY DE LA MERCÈ

FESTIVITAT DE LA MERCÈ.— El 23 de setembre, misses a les 18.00 i 19.00; a les 20.00, missa amb primeres vespres de la Mare de Déu; a les 22.00, vetlla mariana; el 24, solemnitat de la Mare de Déu de la Mercè: misses a les 8.00, 9.00, 12.00, 13.00, 14.00, 18.00, 19.00 i 20.00; a les 10.30, eucaristia solemne presidida pel cardenal Ricard M. Carles: del 25 al 2 d'octubre, octavari de la Mare de Déu de la Mercè: a les 19.00, Rosari, pregàries a la Mare de Déu i celebració de l'eucaristia.

or de Ciències Religioses de Barcelona, Càritas de Barcelona i la Fundació Pere Tarrés ofereixen el curs *Fonaments i principis teològics de l'acció social*, amb la Dra. M. Dolors Oller. Seran els dimecres, de 16.00 a 18.00, del 1 d'octubre al 21 de gener. Més informació: de 17.00 a 21.00 a la secretaria de l'ISCREB, c/Diputació, 231 - Barcelona, tel. 934 541 963, a/e: secretaria@iscreb.org, web: www.iscreb.org

• **CURS BÍBLIC.**— L'Associació Amics de Maria Benedicta Daiber inicia els cursos bíblics la primera setmana d'octubre. S'imparteixen en diferents centres i amb temes diferents, i estan oberts a qualsevol persona que vulgui aprofundir i afiançar la seva fe amb la Paraula de Déu. Més informació: tel. 932 370 365.

• **AUDIOVISUAL I CATEQUESI.**— L'Escola Audiovisual, de la Delegació diocesana de Catequesi, obre les activitats d'aquest nou curs amb un curset sobre *Catequesi de la festa de Tots Sants*, els dies 2 i 9 d'octubre. Amb ocasió d'aquest monogràfic editarà un dossier sobre Tots Sants. Per a més informació: Escola Audiovisual, c/Diputació, 231 - Barcelona, tel. 934 541 898 (dimarts i dijous, de 18.00 a 20.00).

• **CRISTIANISME I JUSTÍCIA.**— Els dies 16, 23 i 30 d'octubre, i 6, 13, 20 i 27 de novembre, de 19.30 a 21.00, curs sobre *Per a comprendre el nostre món. Idolatries d'Occident (falsos déus de la nostra cultura)*; els dies 25 d'octubre, 29 de novembre, 10 de gener, 7 de febrer i 6 de març, de 10.30 a 13.30, seminari sobre *Diàleg interreligiós i justícia*, amb Jesús Martínez Gordo, professor de Teologia al País Basc. Més informació: c/ Roger de Llúria, 13 - Barcelona, tel. 933 172 338, fax 933 171 094, a/e: espinal@redestb.es, web: www.espinal.com

• **EXERCICIS DE SANT IGNASI.**— Proposta per fer a la vida de cada dia durant quatre mesos, amb el reforç de tres trobades (17, 18 i 19 d'octubre; 12, 13 i 14 de desembre, i 20, 21 i 22 de febrer), una experiència dels exercicis de sant Ignasi. Més informació: Francesc Riera, s.j., tel. 933 172 338, a/e: riera@fespinal.com i David Guindulain, s.j., tel. 932 374 894, a/e: dguindulain@fespinal.com

• **EXERCICIS ESPIRITUALS.**— Del 19 al 28 d'octubre, dirigits pel P. Jaume Avellí, s.j., a la casa d'espiritualitat Maria Antònia París, de les missioneres clareti-

Casa d'espiritualitat Claret

Vic

Jornades d'espiritualitat i pregària

dies 26, 27 i 28 setembre - 2003

Ens hi acompanyaran:

El P. Cassià Just, monjo de Montserrat:
Jesús, mestre de pregària

M. Claustre Solé, de la Companyia de Maria:
Jesús prega amb els salms

Josep Vilarrubias, claretia:
Preguem amb l'Evangelí

Comença el 26 de setembre a les 10 h
i acaba diumenge 28, després de dinar

Informació i inscripcions:

CASA D'ESPIRITUALITAT CLARET
Rambla de Sant Domènec, 5 - 08500 Vic (Osona)
Tel. 938 850 544 - mic@interausa.com

La Glòria ha tornat de Lituània amb la motxilla plena d'aquelles lliçons que no s'aprenen en els llibres.

El camp de treball a Kretinga, juntament amb 75 joves estudiants més, ha estat un curs intensiu d'humanitat, on el descobriment més gran ha estat adonar-se que la felicitat radica en l'oblit d'un mateix. Va marxar carregada d'ideals, amb el desig de donar molt als altres, i ha tornat amb la sensació d'haver rebut un gran tresor.

Glòria Moreno ha participat aquest estiu en un camp de treball a Lituània

«La veritable felicitat radica a oblidar-se d'un mateix»

—Què has portat de Lituània, a més de cansament, que t'hagi comogut especialment?

—La llista de «tresors» és ben llarga, però crec que essencialment, aquesta experiència ha capgirat molts dels valors que fins ara imperaven en la meua vida. D'una banda, els lituans m'han ajudat a valorar més tot allò que tinc: des de poder comptar amb les necessitats bàsiques cobertes fins a estudiar una carrera i gaudir d'un munt d'alternatives culturals i lúdiques... Però de l'altra, he après que tots aquests avantatges no serveixen per a res si no són un vehicle per estimar les persones. Els lituans amb què he estat no gaudeixen de totes les possibilitats que a mi em brinda la vida. Malgrat això, la seva felicitat sembla molt més plena perquè les relacions entre les persones no són interessades, sinó confiades i sinceres; en definitiva, autèntiques. Lituània m'ha ensenyat que allò que veritablement importa és estimar les persones.

—Amb una experiència així, et deu haver costat tornar.

—M'ha costat molt, però també presento que una experiència com aquesta ha de portar a actuar en conseqüència. Per aquesta raó, m'he proposat portar a la pràctica aquests ideals tan enlluernadors, aquí i ara. Tinc ganes de compartir més amb les persones que quotidiana-

ment m'envolten, mirar-les als ulls, saber escoltar... Voldria dur a terme allò que he vist fer a Lituània amb tanta naturalitat. També torno amb una nova empena per continuar amb l'acció social al barri del Raval de Barcelona. I és que al nostre país, també hi ha persones que viuen en circumstàncies molt semblants a les dels lituans.

—Per què vas decidir emprendre l'«aventura» lituana?

—Quan jo tenia 14 anys, solia col·laborar en les activitats de voluntariat que es duïen a terme a Isard, un centre de l'Opus Dei a Igualada. Aquestes experiències em van ensenyar que quan em dono als altres és quan sóc més autènticament feliç. Quan em vaig assabentar del camp de treball a Lituània, vaig córrer a apuntar-m'hi. Hi anava amb l'afany idealista de transformar el país. Pensava que, després de la nostra èstada, la gent notaria alguna mena de canvi. Però qui va notar el canvi vaig ser jo. Jo havia intentat sortir de mi mateixa, donant el meu temps, la meua energia i alegria, però el regal que vaig rebre a canvi va ser molt més gran. Lituània va obrir els meus ulls a una nova panoràmica de la vida. Vaig descobrir que la veritable felicitat radica a oblidar-se d'un mateix i donar-se als altres desinteressadament.

—Quina realitat us va trobar a

Lituània?

—El camp de treball va tenir lloc a Kretinga, ciutat situada al nord-oest del país, molt a prop de la costa bàltica. Ens vam centrar en tres activitats bàsiques: animar i visitar els avis i malalts d'un asil, passar el temps amb els nens i nenes de l'orfenat i donar classes d'espanyol (i una mica de català) als joves de la ciutat.

Volíem sobretot alegrar les persones que es troben soles i desamparades a la vida, ja sigui per malaltia, soledat o problemes familiars. La música ha estat un dels vincles d'unió imprescindibles en la nostra tasca, per la distància idiomàtica. Tot i això, hem comptat amb la col·laboració de voluntàries lituanes que ens traduïen a l'anglès tot allò que els avis o els nens i nenes ens explicaven.

—Segur que ells també van quedar molt contents...

—Precisament una altra de les lliçons a aprendre dels lituans és la seva gran capacitat d'agraïment. Per exemple, un dia, l'Anna, l'Andrea i jo vam entrar al menjador de l'asil cantant i tocant la guitarra. Quan encara no havíem acabat la primera cançó, se'ns va apropar un avi i ens va oferir a cada una un tros de pa i mantega. Darrere d'ell van anar passant tots i, d'un en un, ens anaven oferint part del seu sopar.

Samuel Gutiérrez

Aquisgrà, capital mundial de la pau

La setmana passada la Comunitat de Sant Egidí va organitzar la seva trobada interreligiosa anual a la ciutat alemanya d'Aquisgrà. Durant els tres dies que va durar, diversos representants de diferents religions —sobretot cristians, jueus, musulmans, budistes i hinduistes— van debar sobre el diàleg interreligiós. També es va parlar, coincidint amb el segon aniversari dels atemptats de l'11 de setembre als Estats Units, de la necessitat de la pau mundial, i del paper que hi pot tenir la religió. A part de la voluntat de pau i de diàleg que s'ha manifestat aquests dies, voluntat compartida ben explícitament pel mateix Papa, la trobada d'enguany de Sant Egidí té una peculiaritat que no pot passar desapercebuda: el lloc on s'ha celebrat, Aquisgrà. S'hauria pogut triar altres ciutats d'Alemanya de molt més pes, com ara Berlín mateix, la nòrdica Hamburg, Munic —la capital del sud— o l'econòmica Frankfurt. Què representa l'avui modesta ciutat d'Aquisgrà? Aquesta població del cor d'Europa i a tocar de Bèlgica i Holanda va ser fa més de mil anys la capital de l'imperi de Carlemany, que abraçava bona part de l'Europa occidental. Aquell va ser el primer intent, posteriorment fallit, d'unir els diferents pobles cristians d'aquesta part d'Europa i donar-los estabilitat i pau després de l'ensulsiada de l'imperi romà d'occident. Encara avui Aquisgrà representa clarament una Europa diversa però unida i amb els valors cristians com a referència.

Eduard Brufau

Joan Carrera Planas

Bisbe auxiliar de Barcelona

El missatge d'Albert Maréchal (1)

Justament quan s'escau el cinquantè aniversari dels inicis, a Barcelona, de l'Acció Catòlica Obrera (ACO), les Publicacions de l'Abadia de Montserrat ens ofereixen el llibre *Albert Maréchal. Un itinerari sacerdotal*, en versió catalana de Leonard Ramírez. El traductor ha estat, alhora, un dels iniciadors d'aquell moviment i un amic constant de l'abbé Maréchal. Però no és només això: el mateix abbé ha de ser comptat entre els fundadors de la nostra ACO. El seu carisma va determinar-ne la primera orientació i encara hi és perceptible avui. M'ha sorprès, per cert, que l'equip suís que ha confeccionat el llibre no reculli i ni tan solament esmenti aquesta projecció de Maréchal en el nostre país. Tret d'això, trobo perfecte el seu retrat espiritual i pastoral de l'abbé.

Albert Maréchal va néixer el 1896, a Collex-Bossy (Suïssa d'expressió francesa), i va rebre l'ordenació sacerdotal el 1921. És enviat a fundar una nova parròquia, a la qual ell donarà el nom significatiu de Santa Maria del

Poble, en un barri obrer i semirural de la perifèria de Ginebra. El 1932 serà un any decisiu per a ell: coneix, l'abbé Guerin, fundador de la JOC francesa, que ha anat a parlar sobre la joventut treballadora als sacerdots de l'Alta Savoia. En el tren de tornada, Maréchal diu als seus companys: «És el que ens cal.» Al cap de poc, és nomenat consiliari de la JOC que acabava de néixer. Ben aviat coneixerà Cardijn i s'integrarà, amb accent propi, en aquella admirable constel·lació de consiliaris i de militants obrers que creaven aleshores un nou estil de pastoral popular.

El missatge que ens ha deixat Albert Maréchal és ric. N'esmentaré només alguns aspectes notables. Aquests i d'altres el lector del llibre els hi trobarà exposats amb amplitud.

Subratllo, en primer lloc, la importància del diàleg com a forma d'evangelització. Diàleg de persona a persona, que té en compte tota la realitat de cada u, la globalitat de la seva vida. Quantes hores del seu temps hi va dedicar Maréchal? El 1972 anota: «A seixanta-sis anys, deixo el ministeri actiu, però com que els dos terços de la meua vida han estat consagrats als indispensables contactes personals, també m'acompanyen en la meua jubilació.»

És amb aquest diàleg personal que aconseguix un progressiu procés d'interiorització. «La persona es fa —diu Maréchal— construint-se ella mateixa. La puc ajudar fent-li preguntes... perquè superi la dispersió i s'interessi pel que passa al fons obscur del seu interior.»

Val a dir que aquest no és un procés que tanqui. Al contrari, obre la persona: «Quan ets veritablement tu mateix assumeixes tota la realitat de la teua vida, i de les teves relacions; perceps nous motius per viure; i la presència invisible, però real, d'un Altre.» Aleshores descobreixes que cal bastir «un món de diàlegs. Altrament el món es perd, i nosaltres amb ell.»